Unu

Nu s-a întâmplat nimic, îşi zise Claire. E un vis urât, nimic altceva decât încă un vis urât. O să te trezeşti şi-o să fie ca o ceaţă...

Avea ochii strâns închişi. Îşi simţea gura uscată, pârjolită, şi stătea înghesuită în coastele fierbinţi, zdravene, ale lui Shane, încovrigată pe canapeaua din livingul Casei de Sticlă.

Era îngrozită.

Nu-i decât un vis urât.

Şi totuşi, când deschise ochii, prietenul ei Michael încă zăcea mort pe podeaua din faţa ei.

— Închide-le gurile fetelor ăstora, Shane, dacă nu vrei să le închid eu, se răsti tatăl lui Shane. Se plimba încoace şi-ncolo prin living, cu mâinile la spate. Nu privea deloc spre corpul lui Michael, acoperită cu o draperie groasă şi prăfuită din catifea, însă asta era tot ce putea să vadă Claire, acum, că-şi redeschisese ochii. Era cât întreaga lume de mare, şi nu era un vis, şi nu dispărea. Tatăl lui Shane era acolo, şi era înfricoşător, iar Michael...

Michael era mort. Numai că Michael fusese mort şi înainte, nu? O fantomă. Mort pe timpul zilei... şi viu noaptea...

Claire îşi dădu seama că plângea abia când se întoarse spre ea tatăl lui Shane, zgâindu-se la ea cu ochii lui roşii. Nu se simţise atât de înspăimântată nici când privise în ochii vampirilor... În fine, poate o dată, sau de două ori, fiindcă Morganville era un oraş înspăimântător, iar vampirii erau destul de înspăimântători.

Tatăl lui Shane — domnul Collins — era un tip înalt, cu picioarele lungi, cu părul vâlvoi şi cârlionţat şi pe cale de încărunţire. Suficient de lung cât să-i ajungă până la gulerul gecii din piele. Ochii îi erau întunecaţi. Dementi. O barbă nepieptănată. Şi o uriaşă cicatrice încreţită, de un roşu-închis, îi brazda faţa.

Mda, categoric înspăimântător. Şi nu era vampir, era doar un bărbat, iar asta-l făcea să fie înfricoşător din multe alte puncte de vedere.

Se smiorcăi, se şterse la ochi şi încetă să mai plângă. O voce interioară o îndemna: Poţi să plângi şi mai târziu, acum supravieţuieşte. Îşi închipui că vocea aceea se auzise şi

înăuntrul lui Shane, fiindcă Shane nu mai privea spre trupul răşchirat, învelit în catifea, al celui mai bun prieten al lui. Îşi privea tatăl. Şi el avea ochii roşii, dar fără lacrimi.

Acum, şi Shane o înspăimânta.

— Eve, rosti el încet, apoi repetă, mai tare. Eve! Leagă căţeaua!

Cea de-a patra colegă de locuinţă a lor, Eve, zăcea prăbuşită într-o grămadă stângace în apropierea peretelui opus, lângă etajerele cu cărţi, cât mai departe cu putinţă de trupul lui Michael. Cu genunchii la gură şi capul plecat, plângea cu amar şi disperare. Îşi ridică privirea în momentul în care îşi auzi numele urlat de Shane, lăsând să i se vadă faţa brăzdată de dârele negre ale rimelului scurs, jumătate din machiajul ei alb, tipic pentru moda goth, fiind dus acum. Era încălţată cu pantofii ei Mary Jane cu capete de mort, observă Claire. Nu-şi dădea seama de ce i se părea atât de important.

Eve arăta complet pierdută, iar Claire se ridică de pe canapea şi se duse să se aşeze lângă ea. Se cuprinseră reciproc în braţe. Eve mirosea a lacrimi şi a transpiraţie şi a un soi de parfum dulceag de vanilie, şi părea că nu-şi mai poate opri tremurul. Era şocul. Oricum, aşa tot ziceau pe la televizor. Şi mai avea şi pielea rece.

— Şşt, îi şopti Claire. Michael e OK. Totul o să fie OK.

Nu ştia de ce spusese asta: doar era o minciună; trebuia să fie o minciună; văzuseră cu toţii... ce se petrecuse... dar ceva anume îi spunea că rostise cuvintele potrivite. Şi, într-adevăr, suspinele de plâns ale lui Eve se răriră, apoi încetară, iar Eve îşi acoperi faţa cu mâinile tremurânde.

Shane nu mai spusese şi altceva. Încă-şi urmărea tatăl, cu acel soi de privire înverşunată rezervată celor pe care ai vrea să-i faci hamburgeri. Dar, dacă tatăl lui observase, era clar că nu-i păsa. Îşi continua plimbarea, încoace şi-ncolo. Tipii pe care şi-i adusese cu el — pachete de muşchi mergătoare în veşminte din piele neagră de motociclişti, cu ţestele rase şi tatuaje şi tot tacâmul — stăteau în câte un colţ al încăperii, cu braţele încrucişate. Cel care-l ucisese pe Michael părea plictisit în timp ce-şi juca cuţitul printre degete.

— Hai sus, zise deodată tatăl lui Shane. Se oprise din umblat, proţăpindu-se drept în faţa fiului său. Să nu îndrăzneşti să-mi umbli mie cu rahaturi, Shane. Ţi-am zis să te ridici!

— Nu trebuia să faci asta, zise Shane, în timp ce se ridica încet, cu picioarele uşor depărtate. Pregătit să primească (sau să expedieze) un pumn, se gândi Claire. Michael nu însemna o ameninţare pentru tine, afirmă băiatul.

— Era unul dintre ei. Un mort viu.

— Ţi-am zis că nu era o ameninţare!

— Iar eu ţi-am zis că tu pur şi simplu nu vrei să accepţi că prietenul ţi s-a transformat într-o ciudăţenie a naturii.

Tatăl lui Shane se întinse şi-i trase un pumn stângaci în umăr. Probabil, era menit să însemne un gest de afecţiune, se gândi Claire. Shane luă lovitura ca atare.

— Oricum, ce-a fost făcut, făcut rămâne. Ştii de ce suntem aici. Sau ai nevoie să-ţi aduc aminte?

Văzând că Shane nu-i răspunde, tatăl lui îşi vârî mâna în buzunarul gecii şi scoase un teanc de fotografii, aruncând cu el în Shane. Fotografiile ricoşară din pieptul lui Shane, şi el încercă, din reflex, să le prindă, dar vreo câteva zburară, căzând pe podea. Unele dintre ele lunecară spre locul în care se aflau Claire şi Eve.

— O, Doamne, şopti Eve.

Erau fotografii cu familia lui Shane, deduse Claire: Shane, un băieţel drăguţ, cu braţul petrecut pe după umerii unei fetiţe încă şi mai mititele, cu un nor de păr negru creţ. O femeie drăguţă stătea în spatele lor, lângă un bărbat pe care cu greu l-ar fi recunoscut ca fiind tatăl lui Shane. Pe atunci, nu avea nicio cicatrice. Părul, tuns scurt. Arăta... normal. Zâmbitor şi fericit.

Mai erau şi alte fotografii. Eve tocmai privea fix una dintre ele, din care Claire nu izbutea să înţeleagă o iotă. Ceva negru şi contorsionat şi...

Shane se aplecă spre ele şi smulse fotografia, strecurând-o cu stângăcie la loc în teanc.

I-a ars casa. El a scăpat Sora lui n-a fost aşa de norocoasă.

O, Doamne, chestia aia contorsionată era Alyssa! Era sora lui Shane. Ochii lui Claire se umplură de lacrimi, şi-şi astupă gura cu ambele palme ca să-şi oprească ţipătul, nu doar din cauză că fotografia înfăţişă ceva atât de dezgustător... ci şi pentru că propriul tată îl obliga pe Shane s-o privească.

Era o cruzime. Cu adevărat, o cruzime. Şi ea ştia că nu se-ntâmpla pentru prima dată.

— Mama şi sora ta sunt moarte din cauza oraşului ăstuia, din

cauza vampirilor. N-ai uitat, nu, Shane?

— N-am uitat! strigă Shane. Tot încerca să aranjeze fotografiile într-un teanc îngrijit, dar evitând să le privească. Le visez în fiecare noapte, tată. În fiecare noapte!

— Bun. Tu ai pus toată treaba în mişcare. Ai face bine să ţii minte şi asta. Acum, nu mai poţi să dai înapoi.

— Dar nu dau înapoi!

— Şi-atunci, ce-i cu rahaturile-astea, cu Situaţia s-a schimbat, tată? îl maimuţări tatăl lui Shane, iar Claire fiu ispitită să-i tragă un pumn, fără să mai ţină seama de faptul că era de vreo patru ori mai mare ca ea şi, probabil, cu mult mai afurisit. Ce faci, continuă tatăl, îţi pierzi vremea cu vechii tăi prieteni, şi când te văd iar, observ că ţi-ai pierdut curajul? Chestia aia era Michael, corect? Puştiul ăla, Glass?

— Da, răspunse Shane, gâtuit, iar Claire îi observă lacrimile sclipindu-i în ochi. Mda, Michael era.

— Şi astea două?

— Nu contează.

— Aia de colo arată şi ea a vampir, replică tatăl lui Shane, ţintuind-o cu ochii lui roşii şi plini de furie pe Eve şi făcând un pas spre locul în care ea şi Claire stăteau, ghemuite una într-alta, pe podea.

— Pe ele să le laşi în pace! urlă Shane, lăsând să cadă grămadă fotografiile pe canapea şi sărind în calea tatălui său, cu pumnii strânşi. Tatăl îşi înălţă sprâncenele şi-i adresă lui Shane un rânjet schimonosit de cicatrice. Ea nu-i dintre blestemaţii de vampiri. E Eve Rosser, tată. Ţi-o aduci aminte pe Eve?

— Hm, mormăi tatăl, holbându-se la Eve timp de câteva secunde, apoi ridicând din umeri. Mda, atunci s-a transformat într-o aspirantă, ceea ce după mine e la fel de rău. Şi copila?

Se referea la Claire.

— Eu nu sunt copilă, domnule Collins, ripostă Claire, ridicându-se repede. Se simţea încordată, toată un pachet de nervi, iar inima îi bubuia atât de tare, încât îi venea greu să mai respire. Locuiesc şi eu aici, explică ea. Mă numesc Claire Danvers. Sunt studentă la universitate.

— Chiar eşti, rosti tatăl, fără ca intonaţia să-i sune a întrebare. Arăţi un pic cam tânără.

— Înscriere anticipată, domnule. Am şaisprezece ani.

— Dulcea vârstă de şaisprezece ani, comentă domnul Collins,

zâmbind din nou, sau încercând... deoarece cicatricea îi trăgea în jos colţul drept al gurii. Şi n-ai cunoscut primul sărut, pun pariu.

Ea simţi cum se înroşeşte la faţă. Nu se putu abţine, după cum nu se putea împiedica să privească spre Shane. Shane stătea cu maxilarele încleştate, iar muşchii îi zvâcneau. Nu privea spre nimic în mod special.

— Oho! Deci, aşa. Ei bine, ai grijă cu ispita, băiete.

Cu toată asprimea tonului, tatăl lui Shane arăta ciudat de încântat.

— Eu sunt Frank Collins. Cred că ţi-ai dat seama că sunt taică-său, ai? Stăteam şi eu în Morganville. Am plecat acum câţiva ani.

— După incendiu, completă Claire, înghiţindu-şi nodul din gât. După ce-a murit Alyssa. Şi... mama lui Shane? întrebă, fiindcă Shane nu suflase niciodată o vorbă pe tema asta.

— Molly a murit la ceva vreme după, îi răspunse domnul Collins. După ce-am plecat. Asasinată de vampiri.

Eve vorbi pentru prima oară... cu o voce moale, nesigură:

— Cum aţi făcut să vă amintiţi? Despre Morganville, după ce-aţi plecat din oraş? Credeam că nimeni nu poate, după ce pleacă.

— Molly şi-a amintit, replică domnul Collins. Puţin câte puţin. Nu putea s-o uite pe Lyssa, iar asta i-a deschis uşa, centimetru cu centimetru, până când a ajuns să reintre cu totul. Aşa că şi noi am ştiut ce-aveam de făcut. Trebuia să-i dăm gata. Să-i dăm gata pe toţi. Am dreptate, băiete?

Shane încuviinţă. Totuşi, gestul lui nu părea atât de mult o aprobare, cât dorinţa de a nu fi pocnit din cauza unei eventuale dezaprobări.

— Aşa că ne-am petrecut ceva timp cu pregătirile, după care l-am trimis pe Shane înapoi în Morganville, să ne facă harta oraşului, să identifice ţintele, să facă tot ce n-am fi avut noi timp să facem, de îndată ce porneam tăvălugul. Dar n-am mai putut să stăm cu braţele încrucişate când a urlat el după ajutor. Am dat fuga.

Shane părea bolnav. Evita să privească spre Eve, sau spre Claire, sau spre cadavrul lui Michael. Sau spre tatăl lui. Doar... privea fix, în gol. Avea urme de lacrimi pe obraji, dar Claire nu putea să-şi amintească să-l fi văzut plângând cu adevărat.

— Şi ce-o să faceţi? se interesă ea cu o voce firavă.

— În primul rând, cred c-o să îngropăm chestia asta, zise domnul Collins, făcând un semn cu capul spre trupul învelit al lui Michael. Shane, ai face mai bine să nu ne stai în cale...

— Nu! Nu, nu-l atingeţi! Vreau să fac eu asta...

Domnul Collins îl privi lung, încruntat.

— Ştii ce-o să trebuiască să facem — aruncă o privire spre Eve şi spre Claire — ca să ne asigurăm că nu se mai întoarce.

— Asta-i folclor, tată. Nu trebuie să...

— Aşa o să facem, şi gata. Aşa cum se face. Nu vreau să mă trezesc cu prietenul tău data viitoare când apune soarele.

— Despre ce tot vorbeşte acolo? o întrebă Claire în şoaptă pe Eve. La un moment dat, în decursul ultimelor câteva minute, Eve se ridicase şi acum stătea lângă ea, ţinând-o de mână. Claire avea degetele reci, dar pe ale lui Eve le simţea îngheţate.

— O să-i străpungă inima cu o ţepuşă, îi explică Eve, cu o voce parcă paralizată. Nu? Şi-o să-i îndese usturoi în gură? Şi...

— Nu trebuie să le ştiţi voi pe toate, o întrerupse domnul Collins. Atunci, hai s-o terminăm. Şi, după ce terminăm, Shane o să ne deseneze harta şi-o să ne-arate unde-i găsim pe mahării vampirilor din Morganville.

— Dar nu ştiţi? se miră Claire. Doar aţi locuit aici.

— Nu merge aşa, fetiţo. Vampirii n-au încredere în noi. Se tot mută de colo-colo... au tot felul de Protecţii, care-i ţin la adăpost de răzbunări. Dar băiatul meu a găsit o cale. Am dreptate, Shane?

— Ai, îi răspunse Shane. Vocea îi suna total inexpresivă. Hai să terminăm cu asta, adăugă el.

— Dar... Shane, tu nu poţi să...

— Eve, taci. Nu înţelegi? Nu mai avem cum să-l ajutăm pe Michael acum. Şi, dacă tot e mort, ce mai contează ce facem cu el? Corect?

— Nu poţi! urlă Eve. El nu e mort!

— Păi, interveni domnul Collins, asta cred c-o să fie problema lui, când o să-i implântăm ţepuşa în inimă şi-o să-i tăiem capul.

Eve ţipă în pumnii strânşi şi se prăbuşi în genunchi. Claire încercă s-o ţină pe picioare, însă Eve era mai solidă decât părea. Instantaneu, Shane se răsuci pe călcâie şi se repezi să se ghemuiască lângă ea, învăluind-o protector şi privind furios spre tatăl lui şi spre cei doi motociclişti care păzeau trupul lui

Michael.

— Eşti un ticălos, rosti el, pe un ton categoric. Ţi-am mai spus, Michael n-a însemnat o ameninţare pentru tine nici înainte, şi nici acum nu înseamnă. L-ai omorât deja. Lasă-l în pace.

În loc de alt răspuns, tatăl lui Shane făcu un semn cu capul spre cei doi prieteni — complici? — ai lui, care se aplecară, apucară trupul lui Michael şi-l târâră afară, cotind după uşa bucătăriei. Shane ţâşni din nou în picioare.

Tatăl lui îi ieşi în cale şi-l plesni cu dosul palmei peste faţă, suficient de tare cât să-l facă să se clatine. Shane îşi ridică palmele: gest defensiv, nu ofensiv. Claire simţi că-i piere tot curajul.

— Nu, gâfâi Shane. Nu, tată. Te rog, nu face asta.

Tatăl îşi coborî pumnul pe care-l ridicase pentru o a doua lovitură, îşi privi ţintă fiul, după care se întoarse să plece. Shane rămase pe loc, tremurând, cu ochii fixaţi în podea, aşteptând ca zgomotul paşilor tatălui lui să se îndepărteze în direcţia bucătăriei.

Apoi, se răsuci brusc, se repezi înainte şi le prinse de câte un braţ pe Claire şi pe Eve.

— Haideţi! şuieră, împingându-le pe amândouă grămadă spre scară. Mai repede!

— Dar... protestă Claire, aruncând o privire peste umăr. Tatăl lui Shane se dusese să privească pe fereastră, probabil la ce făceau ceilalţi, în curtea din spate, cu (o, Doamne) cadavrul lui Michael. Shane... mai zise ea.

— Sus, replică el. Nu le lăsa altă variantă: era un tip solid, iar de data asta îşi şi folosea musculatura. Până să-şi poată reveni Claire din zăpăceală, erau deja sus, pe coridor, iar Shane tocmai împingea uşa camerei lui Eve. Intraţi, fetelor. Încuiaţi uşa. Vorbesc serios. Nu descuiaţi, oricine ar veni, numai mie.

— Dar... Shane!

Se întoarse spre Claire, îi prinse ambii umeri în palmele lui enorme şi se aplecă în faţă, să-i depună un sărut cald pe frunte.

— Voi nu-i cunoaşteţi pe tipii ăştia, zise. Nu sunteţi în siguranţă. Rămâneţi aici până mă întorc eu.

Eve, părând năucită, murmură:

— Trebuie să-i opreşti. Nu poţi să-i laşi să-i facă rău lui Michael!

Privirea lui Shane o întâlni pe a lui Claire, iar ea îi zări

cumplita tristeţe din ochi.

— Mda, răspunse el. Ei bine, cu asta s-a cam rezolvat, în mare măsură. Doar că... trebuie să am grijă de voi acum. Asta ar vrea Michael.

Şi, până să-şi poată găsi Claire oricare alt argument de protest, el o împinse înapoi peste prag şi trânti uşa după ea. Mai izbi o dată cu pumnul în uşă.

— Încuiaţi-o!

Ea se întinse şi împinse zăvorul, după care răsuci şi cheia clasică în broască. Rămase pe loc, deoarece, cumva, simţea că nici Shane nu se clintise.

— Shane? Se apăsă de lemnul uşii, ascultând. I se păru că-i şi aude respiraţia neregulată. Shane, nu-l lăsa să-ţi mai facă vreun rău. Nu-l lăsa.

Auzi un sunet sugrumat, semănând mai degrabă a hohot de plâns, decât de râs.

— Mda, o aprobă cu glas slab Shane. Bine.

După care auzi paşii îndepărtându-se de-a lungul coridorului spre scară.

Eve stătea pe pat, privind în gol. Camera mirosea ca un şemineu, din cauza incendiului dezlănţuit în cea alăturată, a lui Claire, însă nu erau decât puţine pagube, provocate de fum, nimic cu adevărat serios. Şi, în plus, cu toate decoraţiunile acelea goth, negre, de peste tot, nici măcar nu prea puteai să-ţi dai seama de ele.

Claire se aşeză pe pat, alături de Eve.

— Eşti OK?

— Nu, îi răspunse Eve. Vreau să mă duc la fereastră, să mă uit afară. Dar n-ar trebui, nu? N-ar trebui să-i văd ce fac.

— Nu, întări Claire, înghiţind în sec. Probabil că n-ar fi idee prea bună.

O mângâie cu blândeţe pe spate pe Eve şi se gândi la ce ar putea să facă... ajungând la concluzia că nu mare lucru. Nu era deloc probabil să vadă aliaţi căzându-i din copaci pe-acolo... În afara lui Shane, nu mai aveau pe altcineva. Iar alternativa era să ceară ajutorul vampirilor.

Cât de înfricoşător putea să fie?

Şi totuşi, putea s-o caute pe Amelie. Dar era un pic ca şi cum ar fi amorsat o bombă atomică, vrând să rezolve o problemă legată de furnici. Amelie era atât de redutabilă, încât toţi ceilalţi

vampiri redutabili băteau în retragere fără luptă. Ea zisese: Le voi face cunoscut că nu trebuie să fiţi tulburaţi. Totuşi, nici voi nu trebuie să tulburaţi pacea. Dac-o faceţi, şi veţi fi găsiţi vinovaţi, mă voi vedea obligată să-mi reconsider hotărârea. Şi ar fi o situaţie...

— Nefericită, termină ea fraza, cu glas şoptit. Mda. Destul de nefericită. Şi nicio şansă ca asta să nu fi constituit o tulburare a păcii... sau să nu constituie, de îndată ce tatăl lui Shane va porni tăvălugul. Venise să omoare vampiri şi nu s-ar lăsa oprit de aspecte minore cum ar fi, hm, viaţa şi siguranţa fiului său.

Nu, n-ar fi fost deloc o idee bună s-o caute pe Amelie.

Dar pe cine altcineva? Pe Oliver? Oliver nu era tocmai în fruntea listei lui Claire cu Cei Mai Buni Prieteni din Toate Timpurile, deşi la început i se păruse un tip destul de mişto, pentru un puriu. Numai că se prefăcuse faţă de ea, şi era al doilea dintre cei mai redutabili vampiri ai oraşului. Unul care s-ar folosi de ei, ca şi de această situaţie, împotriva lui Amelie, dac-ar putea.

Aşa că, nu. Nici cu Oliver nu era cazul. Poliţiştii erau cumpăraţi şi plătiţi de vampiri. Profesorii ei de la şcoală... nu. Niciunul dintre ei nu-i făcuse impresia că ar fi capabil să facă faţă situaţiei.

Mama şi tata? Se cutremură gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacă ar face un apel disperat la ei... În primul rând, ei deja îşi aveau amintirile alterate de bizarul câmp psihic din Morganville, sau cel puţin aşa presupunea, din moment ce uitaseră complet că-i porunciseră să revină acasă pentru vina de a fi locuit în afara campusului. Împreună cu băieţi. Mama şi tata nu erau tocmai genul de sprijin care i-ar fi trebuit, cel puţin nu în faţa tatălui lui Shane şi a bikerilor săi.

Vărul ei, Rex... ei, asta era o idee. Ba nu, Rex fusese vârât în închisoare acum trei luni. Aşa îşi amintea că-i spusese mama.

Înfruntă realitatea, Danvers. Nu ai pe nimeni. Nimeni care să-ţi vină în goana mare în ajutor.

Erau ea, Eve şi Shane împotriva întregii lumi.

Ceea ce însemna că aveau o cotă de aproximativ trei miliarde la unu.

Doi

A fost o zi lungă, foarte lungă. Până la urmă, Claire se întinse pe o parte a patului, iar Eve, pe cealaltă, fiecare înfăşurată separat în propriul cocon de nefericire şi de amărăciune. Nu vorbiră prea mult între ele. Nici nu păreau să aibă prea multe subiecte de conversaţie.

Era aproape întuneric când auziră clănţănind mânerul uşii, zgomot care-i provocă lui Claire un acces nebunesc de groază; înaintă încetişor şi întrebă în şoaptă:

— Cine e?

— Shane.

Descuie iute şi deschise. Shane intră, cu capul plecat, ducând o tavă pe care se aflau două castroane cu chili... ceea ce părea logic, din moment ce era aproape singura mâncare pe care se pricepea Shane s-o gătească. Aşează tava pe marginea patului, aproape de Eve, care stătea acolo ca o păpuşă din cârpe neumplută, moale de atâta necaz şi deprimare.

— Mănâncă şi tu ceva, o îndemnă el. Eve scutură din cap. Shane luă un castron şi-l împinse spre ea; Eve îl prinse doar ca să evite să-i sară mâncarea pe haine şi-i aruncă o privire mânioasă.

Claire văzu cum expresia ei se schimbă. La început nedumerire, apoi groază.

— Nimica toată, se grăbi să spună Shane, în timp ce Claire se apropia de el, să vadă despre ce era vorba. Totuşi, nu era chiar nimica toată. Erau vânătăi, închise la culoare, împrăştiate pe tot obrazul şi pe maxilar. Shane îi evită privirea. Eu am fost de vină, zise el.

— Dumnezeule, şopti Eve. Taică-tău...

— Eu am fost de vină, se răsti el, după care se ridică şi se îndreptă spre uşă. Uite ce e, voi nu înţelegeţi. El are dreptate, OK? Eu am greşit.

— Nu, eu nu înţeleg, zise Claire, prinzându-l de braţ. El se smulse fără cel mai mic efort şi-şi continuă drumul. Shane! strigă ea.

El se opri în faţa uşii şi întoarse capul spre ea. Era învineţit, bătut şi înnegurat, dar disperarea din ochii lui era cea care o înfricoşa. Shane era mereu puternic, nu? Aşa trebuia să fie. Aşa avea ea nevoie să fie.

— Tata are dreptate, repetă el. Oraşul ăsta e bolnav, e otrăvit,

şi ne otrăveşte şi pe noi. Nu putem să-i permitem să ne înfrângă. Trebuie să-i nimicim.

— Pe vampiri? Shane, asta-i o prostie! Nu puteţi! Doar ştii ce-o să se-ntâmple! se repezi Eve. Puse la loc pe tavă castronul cu chili şi se ridică de pe pat, arătând răvăşită de plâns şi deznădăjduită, dar ceva mai mult decât de obicei. Taică-tău e nebun. Îmi pare rău, dar aşa e. Şi tu nu trebuie să te laşi târât împreună cu el. O să-ţi aducă moartea, ca şi mie, şi lui Claire. Deja...

Se opri să-şi recapete suflul şi să-şi înghită nodul din gât.

— Deja l-a omorât pe Michael. Nu putem să-l lăsăm să facă asta. Cine ştie câţi alţii ar avea de suferit?

— Aşa cum a avut de suferit Lyssa? întrebă Shane. Sau mama? Mi-au asasinat mama, Eve! Erau dispuşi să ne ardă de vii în casa asta chiar ieri, nu uita, şi asta-l includea şi pe Michael!

— Dar...

— Oraşul ăsta e malefic, zise Shane, întorcându-şi spre Claire o privire aproape imploratoare. Înţelegi, nu? înţelegi că e o întreagă lume afară, o lume care nu seamănă deloc cu asta?

— Da, răspunse ea, cu voce slabă. Înţeleg asta. Dar...

— O s-o facem. Şi-o să scăpăm de-aici.

— Cu taică-tău? replică Eve, izbutind să strecoare o întreagă enciclopedie a dispreţului în aceste câteva cuvinte. N-aş prea crede. Poate că arăt eu bine în negru, dar nu şi în vineţiu.

Shane tresări.

— N-am zis că... uite, doar noi trei. Ieşim din oraş, în timp ce tata şi ceilalţi...

— Fugim? îl întrerupse Eve, clătinând din cap. Strălucit. Şi, după ce vampirii or să facă o mare petrecere la care o să-i frigă pe taică-tău şi pe amicii lui, ce-o să urmeze? Pentru că evident or să ne caute. Nimeni nu scapă, dintre cei care au participat la uciderea vreunui vampir, ştii asta. Doar dacă nu crezi cumva că taică-tău şi gaşca lui de idioţi cu muşchi ar fi în stare să doboare sute de vampiri, plus toţi aliaţii lor umani, pe poliţai şi, cine ştie, şi întreaga infanterie marină a S.UA.!

— Mănâncă-ţi afurisitul ăla de chili, bombăni Shane.

— Nu fără ceva de băut. Ştiu eu cum faci tu chili.

— Perfect! Vă aduc câte-o Coca! urlă el, trântind uşa. Încuiaţi-o!

Claire o încuie. De data aceasta, Shane nu mai zăbovi pe coridor: îi auzi bocănitul greoi al ghetelor în timp ce cobora scara.

— Chiar trebuia să faci asta? o luă la rost pe Eve. Se rezemă cu spinarea de uşă şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Să fac ce anume?

— E derutat. L-a pierdut pe Michael, taică-său i-a...

— Zi-o, Claire: taică-său i-a spălat creierul. Mai rău: cred că taică-său l-a bătut de i-a stors ultima picătură de voinţă. În mod sigur l-a bătut de i-a stors ultima fărâmă de creier.

Eve îşi şterse faţa, cu un gest de nerăbdare; alte şi alte lacrimi îi şiroiau pe obraji, dar semănau mai degrabă cu apa scăpată de sub presiune, decât cu rezultatele unui plâns veritabil.

— Taică-său n-a fost mereu aşa. Era, de obicei... În fine, nu tocmai drăguţ, fiindcă era cam beţiv, dar, oricum, mai bine. Incomparabil mai bine decât acum. După faza cu Lyssa, pur şi simplu, a... înnebunit. Nu ştiam despre mama lui Shane. Am crezut că doar s-a... ştii tu... s-a sinucis. Shane n-a vorbit niciodată despre asta.

Claire nu auzise zgomot de paşi pe trepte, însă auzi acum o uşoară bătaie în uşă, apoi clănţănitul mânerului. Descuie şi deschise larg uşa, întinzând mâinile să ia cutiile de Coca pe care se aştepta să le repeadă spre ea Shane...

... şi se pomeni cu un munte de om zâmbitor şi urât mirositor în cadrul uşii. Era cel care-l înjunghiase pe Michael.

Claire dădu drumul uşii şi se împletici înapoi, gândindu-se după doar o secundă: Ce tâmpită, tare tâmpită ai mai fost... trebuia să i-o trânteşti în nas... Însă acum era prea târziu: individul intrase deja, închizând uşa după el.

Şi încuind-o.

O privi îngrozită pe Eve. Eve se aruncă înainte, o înhăţă pe Claire şi-o îmbrânci până de cealaltă parte a patului... şi se postă în faţa ei. Claire îşi roti disperată privirea în jur, căutând o posibilă armă. Oricare. Ridică un craniu care i se părea că ar fi greu, însă constată că era din plastic, uşor şi cu desăvârşire inutil.

Eve smulse de sub pat o crosă de hochei pe iarbă.

— Hai s-o rezolvăm cu frumosul, zise bărbatul. Beţişorul ăla n-o să-ţi fie de cine ştie ce folos, iar pe mine o să mă scoată din

pepeni.

Buzele i se lăbărţară într-un rânjet, scoţându-i la iveală dinţii mari, pătrăţoşi şi galbeni.

— Sau o să mă excite la culme, adăugă.

Claire avu o senzaţie de greaţă şi de leşin. Nu semăna deloc cu cea pe care o avusese când îi intrase Shane în cameră cu două nopţi în urmă, absolut deloc. Era acea latură neruşinată a bărbaţilor şi, cu toate că auzise de ea — era imposibil să te maturizezi fără să auzi şi asta —, n-o văzuse niciodată în realitate. Sigur, vreo câţiva derbedei... dar tipul din faţa ei avea ceva oribil. Ceva care-l făcea să le privească, pe ea şi pe Eve, ca pe două bucăţi de carne pe care se pregătea să le devoreze.

— Nu te atingi de noi, zise Eve, ridicând tonul. Shane! Shane, mişcă-ţi curul încoace imediat!

În vocea ei era o notă de panică, deşi făcea pe curajoasa destul de bine. Totuşi, mâinile îi tremurau pe crosa de hochei.

Bărbatul ocoli cu paşi uşori capătul patului, strecurându-se ca o pisică. Înalt de un metru optzeci, cel puţin, şi de două ori cât Eve ca lăţime, poate şi mai mult. Braţele dezgolite îi gemeau de-atâţia muşchi. Ochii albaştri îi păreau nesimţitori şi hămesiţi.

Claire auzi tropăitul paşilor de afară, urmat de un bang, în timp ce Shane se repezea în uşa încuiată. Zgâlţâind mânerul, el bubui cu putere şi strigă:

— Eve! Eve, deschide!

— E ocupată! răcni bikerul, izbucnind în râs. O, da, o să fie tare ocupată.

— Nu! urlă Shane, iar uşa se cutremură de forţa loviturilor date de el. Să nu te-apropii de ele!

Eve o împinse înapoi pe Claire, tocmai până la fereastră. Îşi repezi crosa spre biker, însă acesta doar se feri cu uşurinţă, râzând mai departe.

— Cheamă-l pe taică-tău! urlă ea la Shane. Convinge-l să facă el ceva!

— Nu pot să vă las!

— Du-te, Shane, du-te!

Paşii bubuiră pe coridor. Claire înghiţi în sec, simţindu-se deodată şi mai singură şi mai vulnerabilă.

— Crezi că taică-său o să vină? o întrebă în şoaptă. Eve nu-i răspunse.

— Îţi jur pe Dumnezeu, un pas să mai faci spre noi şi...

— Cum, aşa?

Bikerul se feri de şfichiuirea crosei, înşfăcând-o din mişcare şi smulgând-o din mâinile lui Eve. Apoi, o azvârli peste umăr, făcând-o să cadă, zăngănind, pe podea.

— Aşa-s destul de-aproape? Şi, ce-o să faci, păpuşico? O să mă îneci în lacrimile tale?

Claire îşi acoperi ochii când văzu că bikerul îşi întinde braţul tatuat spre Eve.

— Nu, replică Eve, cu răsuflarea tăiată. O să-l las pe iubitul meu să te bată până te caci pe tine.

Se auzi un poc înfundat de lemn izbind carnea, urmat de un urlet. Apoi, un poc mai puternic, şi bufnetul unui corp trântit la podea.

Bikerul fusese doborât. Claire se holbă la el nevenindu-i să creadă, apoi privi şi dincolo de el, spre silueta care se profila acolo, strângând în ambele mâini crosa de hochei.

Era Michael Glass. Reîntors din morţi, ca un superb înger blond al răzbunării, răsuflând greu. Îmbujorat de furie, scoţând scântei din ochii albaştri. Aruncă o privire spre cele două fete, asigurându-se că sunt bine, după care apăsă lama crosei pe gâtul bikerului. Pleoapele acestuia fluturară, încercând să se ridice, dar fără succes. Până la urmă, individul se destinse, pierzându-şi de tot cunoştinţa.

Eve zbură spre Michael, sărind peste trupul bikerului, şi-l înlănţui de parcă ar fi vrut să se asigure că era cu adevărat acolo. Şi aşa şi era: el tresări din cauza forţei impactului, apoi o sărută pe creştet, fără să-şi ia privirea de la bărbatul care zăcea inert la picioarele lor.

— Eve, zise, după care-şi ridică privirea spre ea şi-şi îmblânzi tonul. Eve, iubito, du-te să deschizi uşa.

Ea încuviinţă şi se grăbi să-i urmeze instrucţiunile. Michael îi înmână apoi crosa de hochei, îl înhăţă de umeri pe biker şi-l târî grăbit până pe coridor. Închise uşa la loc, o încuie şi zise:

— Bun, uite care-i povestea: Eve, tu l-ai doborât cu crosa şi...

Nu reuşi să încheie, fiindcă Eve se agăţă de el şi-l împinse cu spatele de uşă, învăluindu-l ca un palton fată-goth. Plângea din nou, însă acum pe muteşte. Claire îi vedea umerii zguduindu-se. Michael oftă, o cuprinse în braţe şi-şi lăsă capul blond pe cel brunet al ei.

— E OK, murmură. Eşti OK, Eve. Toţi suntem OK

— Dar tu erai mort! se văită ea, vocea sunându-i înfundat din cauză că avea încă faţa lipită strâns de pieptul lui. Lua-te-ar naiba, Michael, erai mort, i-am văzut cum te-au ucis şi... pe urmă...

— Mda, n-a fost ceva prea plăcut, replică Michael, prin ochii lui trecând ceva foarte iute şi înfierbântat, reflectare a unei orori pe care Claire se gândi că el n-ar vrea să şi-o mai amintească, sau să le-o împărtăşească şi lor. Numai că nu sunt vampir, continuă el, aşa că nu pot să mă ucidă ca pe un vampir. Nu, cât timp casa e stăpână pe sufletul meu. Ei pot să-i facă trupului meu cam orice, numai că el, pur şi simplu... se repară.

O astfel de perspectivă îi făcea greaţă lui Claire, ca şi cum s-ar fi pomenit pe buza unei uriaşe şi neaşteptate prăpăstii. Se holbă la Michael, cu ochii cât cepele, şi observă că şi el înţelesese aceleaşi lucruri ca şi ea: că, dacă tatăl lui Shane şi gaşca lui veselă de mardeiaşi ar fi aflat acest lucru, poate că s-ar fi hotărât să mai încerce, doar ca să se amuze.

— Tocmai de-asta, nici nu m-aţi văzut pe-aici, preciză Michael. Nu le spuneţi nimic. Nici lui Shane.

— Nici lui Shane? se miră Eve, trăgându-se înapoi. De ce nu?

— Pentru că i-am urmărit, explică el. I-am ascultat. Pot să fac asta cât timp sunt... ştiţi voi...

— Fantomă? îl completă Claire.

— Exact. Am văzut... Michael nu mai continuă, dar Claire avu senzaţia că ştie ce avea de gând să spună.

— L-ai văzut pe taică-său lovindu-l pe Shane, zise ea. Corect?

— Nu vreau să-l fac să aibă secrete faţă de taică-său. Nu acum.

Zgomot de paşi tropăind pe scară, apoi încetinind după ce ajunseră pe coridor. Michael îşi duse un deget la buze şi se desprinse din strânsoarea frenetică în care-l înlănţuise Eve. Apoi, îşi apăsă buzele de ale ei.

— Ascunde-te! îl zori Claire, în şoaptă. El încuviinţă şi deschise uşa şifonierului, îşi dădu ochii peste cap la vederea dezastrului dinăuntru, după care se strecură printre haine. Îngropându-se cât mai bine în ele, spera Claire. Miranda fusese ţinută captivă în şifonierul acela după ce încercase s-o înjunghie pe Eve, înainte de incendierea casei; chiar îşi dăduse suficientă osteneală ca să facă prăpăd printre lucruri. Eve avea să fie de-a dreptul furioasă.

Amândouă fetele săriră ca arse la auzul unei bubuituri puternice în uşă. Eve descuie în grabă şi se trase înapoi, în timp ce uşa se deschidea cu brutalitate, iar Shane năvălea înăuntru.

— Cum... ?

Respira greu şi avea o rangă în mâini. Ar fi spart uşa, înţelese Claire, dacă ar fi fost nevoie. Se apropie încetişor de el, încercând să-şi dea seama ce sentimente îl străbăteau, iar el lăsă să-i cadă ranga şi o cuprinse în braţe, ridicând-o de pe podea. Îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei, iar jeturile calde şi iuţi ale suflării lui îi făcură pielea să se înfioare de încântare.

— Of, Doamne, Claire. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Nu eşti tu de vină, interveni Eve, ridicând crosa de hochei pe iarbă. Uite! L-am lovit. Ăăă... de două ori.

— Bravo.

Shane o sărută pe obraz pe Claire şi-o lăsă să lunece înapoi cu picioarele pe podea, dar ţinând-o în continuare de mâini. Ochii lui, strălucitori dincolo de vânătăi şi de umflături, o examinau cu mare atenţie.

— Nu te-a atins, nu? A atins-o pe vreuna dintre voi?

— L-am lovit! repetă Eve, bucuroasă, fluturându-şi din nou crosa ca o accentuare a afirmaţiei. Aşa că, nu, nu ne-a atins. Noi l-am atins pe el. Ştii, numai noi, singure. Fără niciun ajutor. Âăă... şi unde-i taică-tău? Nu se prea grăbeşte să alerge în ajutor.

Shane închise uşa şi-o încuie din nou, văzând că bikerul de pe coridor geme şi se întoarce pe o parte. Nu-i răspunse, ceea ce însemna un răspuns suficient. Tatăl lui Shane avea mai mare nevoie de bikerii lui, decât de Eve, sau de Claire. Ele erau dispensabile. Mai rău, probabil că tocmai se transformaseră în recompense.

— Nu putem să rămânem aici, zise Eve. Nu e un loc sigur. Ştii asta.

Shane făcu un semn de încuviinţare, dar părea deprimat.

— Eu nu pot să vin cu voi, zise.

— Ba da, poţi! Shane...

— E tata, Eve. E tot ce mi-a rămas.

Eve pufni, dispreţuitoare.

— Ei bine, eu m-aş lipsi de aşa ceva.

— Sigur, tu chiar i-ai părăsit pe ai tăi...

— Hei!

— Nici măcar nu ţi-a păsat ce s-a întâmplat cu ei...

— Lor nu le-a păsat ce s-a întâmplat cu mine! aproape că strigă Eve. Dintr-odată, crosa de hochei din mâinile ei nu mai era doar un accesoriu demonstrativ. Nu-mi amesteca familia în asta, Shane... tu nu ştii nimic. Absolut nimic.

— L-am cunoscut pe frate-tău, ripostă Shane.

Amândoi rămaseră tăcuţi. Primejdios de tăcuţi. Claire îşi drese glasul.

— Frate-său?

— Las-o baltă, Claire, zise Eve. Părea de un calm mormântal, deloc ea însăşi. Tu chiar nu ţi-ai dori să fii amestecată în astea.

— Există câte un schelet în dulapul fiecărei familii din Morganville, zise Shane. Iar al tău zornăie cam tare, Eve. Aşa că, nu mă judeca tu pe mine.

— Să-ţi spun o cugetare: ce-ar fi dac-ai ieşi naibii din camera mea, jigodie?

Shane îşi luă ranga, deschise uşa şi ieşi pe coridor. Se aplecă şi-l ajută pe biker să se pună pe picioare, după care-l îmbrânci în direcţia scării. Bikerul se supuse, încă gemând şi împleticindu-se.

Claire se zgâi prin crăpătura uşii până când fu sigură că dispărură amândoi, după care-i făcu un semn afirmativ lui Eve, iar aceasta îşi lăsă crosa să cadă şi deschise uşa şifonierului.

— Of, ce de rahat, suspină ea. Sper că nu e nimic rupt pe-aici. Nu e deloc uşor să faci rost de ţoale în oraşul ăsta. Michael?

Claire aruncă o privire peste umăr. Un maldăr de plase negre şi roşii se clinti din loc, şi apăru capul blond al lui Michael. Tânărul se ridică în şezut, scuturându-se de veşmintele goth şi ridicând fără vorbe braţul în care ţinea o pereche de chiloţei din dantelă neagră. Tanga.

— Hei! scheună Eve, smulgându-i din mâna lui. E ceva personal! Şi... intim!

Michael nu făcu decât să zâmbească. Pentru un tip care fusese înjunghiat, ciopârţit şi îngropat cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, arăta remarcabil de stăpân pe sine.

— Nici măcar n-o să te-ntreb cu ce-i porţi, zise el. E mai mişto când îţi imaginezi.

Eve pufni şi-i întinse mâna să se ridice.

— Shane l-a dus jos pe noul nostru iubit. Şi-acum, ce facem? Nu prea cred că am putea să ne scurgem pe vreo ţeavă.

— Nu, înfăşurată în năvod, în niciun caz, o aprobă el, făcând pe seriosul. Schimbă-te. Cu cât le atragi mai puţin atenţia tipilor ăstora, cu atât mai bine.

Eve înşfacă o pereche de blugi de pe fundul şifonierului, şi un tricou scurt, cu mâneci bufante, pe care-l primise probabil cadou: era bleu-verzui, cu un curcubeu sclipitor pe piept. Extrem de nu ca Eve. Îl privi chiorâş pe Michael şi bătu din picior.

— Ce-i? întrebă el.

— Un gentleman se întoarce cu spatele. Sau, cel puţin, aşa auzisem.

El se întoarse cu faţa spre un colţ al încăperii. Eve îşi scoase bluza din dantelă ca o pânză de păianjen şi topul roşu de dedesubt, după care-şi lăsă să cadă fusta din tartan roşu cu negru. Năvoadele erau ciorapi cu jartieră: total sexy.

— Nicio vorbă, o preveni ea pe Claire, în timp ce şi-i rula în jos, fără să-şi ia ochii de pe Michael nici măcar pentru o clipă. Obrajii i se făcuseră de un roşu-aprins.

Îmbrăcatul îi luă treizeci de secunde, după care Eve culese de jos veşmintele împrăştiate, portjartierul şi ciorapii din plasă, le îndesă în şifonier şi abia apoi zise:

— OK, poţi să te-ntorci.

Michael se-ntoarse, rezemându-se de perete, cu braţele încrucişate. Zâmbea uşor, cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce-i? îl luă la rost Eve. Încă era îmbujorată. Ce, nu arăt destul de ridicol acum?

— Arăţi grozav, zise el, întinzându-se s-o sărute uşurel pe buze. Du-te să te speli pe faţă.

Eve se duse în baie şi închise uşa după ea.

— Ai un soi de plan, nu? îl întrebă Claire. Pentru că noi n-avem nimic. În fine, Shane crede că am putea să-l lăsăm pe taică-său să facă ce-o vrea şi să fugim, dar Eve e de părere că n-ar fi o idee prea grozavă...

— Ar fi curată sinucidere, replică Michael, pe un ton categoric. Tatăl lui Shane e un idiot, şi-o să-i pună lui Shane viaţa în pericol. Şi pe-ale voastre.

— Dar tu ai un plan.

— Mda, răspunse Michael. Am un plan.

După ce se-ntoarse Eve din baie, Michael îşi duse din nou degetul la buze, descuie uşa şi le conduse de-a lungul coridorului. Îşi strecură mâna în spatele ramei tabloului şi apăsă

butonul secret, iar panoul se trase deoparte, scârţâind şi scoţând la iveală una dintre încăperile secrete ale Casei de Sticlă. Camera Ameliei, îşi aminti Claire. Cea preferată de femeia-vampir, probabil datorită faptului că nu avea ferestre şi că singura ieşire era acţionată de un buton ascuns. Cât de ciudat era să locuieşti într-o casă construită — şi, în realitate, stăpânită — de un vampir?

— Intraţi, şopti Michael. Eve. Telefonul?

Ea îşi pipăi buzunarele, apoi ridică un deget şi se repezi înapoi în camera ei. Se întoarse cu telefonul mobil în mână. Michael le împinse pe scara îngustă, după care auziră uşa închizându-se cu un şuierat în urma lor. Nu exista clanţă nici pe partea asta.

Sus, camera arăta exact aşa cum o văzuse Claire ultima data: de o splendidă eleganţă victoriană, un pic prăfuită. Acea încăpere, la fel ca tot restul casei, părea să dea senzaţia unei prezenţe interioare, undeva imediat în afara câmpului vizual. Fantome, îşi zise ea. Numai că Michael părea ea să fie singura fantomă, iar el era un tip cât se poate de normal.

Dar, dacă se gândea mai bine, casa era vie, într-un fel, şi-l menţinea viu şi pe Michael, la rândul lui. Aşa că, poate, nu era chiar atât de normal.

— Telefonul, ceru Michael, întinzând mâna, în timp ce se aşeza pe canapea. Eve i-l înmână, încruntându-se.

— Cam pe cine ai tu de gând să suni? se interesă. Pe vânătorii de fantome? Nu prea par să fie multe variante pentru noi...

Michael îi răspunse cu un zâmbet şi apăsă trei taste, după care activă apelul. Răspunsul sosi aproape instantaneu.

— Alo, 911? Sunt Michael Glass, de pe strada Lot, numărul 716. Am persoane intruse în casă. Nu, nu ştiu cine sunt, dar ştiu că sunt cel puţin trei...

Eve rămase cu gura căscată de surprindere, iar Claire, la rândul ei, clipi nedumerită. Să chemi poliţia părea ceva atât de... normal. Şi atât de nepotrivit.

— Cred că veţi dori să-i informaţi pe ofiţeri de faptul că atât casa, cât şi ocupanţii ei, se află sub Protecţia Fondatoarei, zise el. Se poate verifica lucrul acesta, bănuiesc.

Zâmbi şi închise o clipă după aceea, restituind telefonul cu o expresie extrem de mulţumită de sine.

— Şi Shane? întrebă Claire. Cu Shane cum rămâne?

Siguranţa de sine a lui Michael se mai diminuă.

— El are dreptul lui să aleagă, răspunse. Oricum, ştiu că ar vrea ca eu să am în primul rând grijă de voi. Şi singurul mod în care pot s-o fac este să-i dau afară din casa mea pe tipii ăştia. Nu pot să vă protejez nonstop: pe timpul zilei, sunteţi vulnerabile. Şi n-am de gând să plutesc pe lângă voi şi să privesc cum vă...

Nu-şi încheie fraza, dar Claire — ca şi Eve — îşi dădea seama unde bătea. Încuviinţară amândouă.

— De îndată ce vor fi ieşit din casă, pot să-i împiedic să mai intre, dar numai dacă nu-i invită cumva Shane. Sau una dintre voi, deşi nu prea văd cum s-ar putea întâmpla una ca asta.

Noi scuturări afirmative ale capetelor, de data aceasta cu şi mai multă violenţă. Michael o sărută pe frunte pe Eve cu o evidentă afecţiune, apoi îi ciufuli părul lui Claire.

— Şi-atunci, înseamnă că asta e cea mai bună cale, concluzionă el. În orice caz, or să-i cam zgâlţâie.

— Îmi pare rău, rosti Eve, cu un firicel de voce. Nu m-am gândit... m-am obişnuit într-atât să-i consider pe poliţişti ca fiind duşmani... şi, pe lângă asta, au încercat să ne omoare. Am dreptate?

— Lucrurile se mai schimbă. Şi noi trebuie să ne adaptăm.

Michael cam era mare maestru în aşa ceva, se gândi Claire. Trecuse de la o serioasă carieră de muzician, concentrat în totalitate asupra modalităţilor de a-şi face un nume, la ipostaza de fantomă cu program redus, captivă într-o casă, apoi la cea de fantomă cu program redus, captivă într-o casă şi obligată să-şi caute colocatari care să-i plătească facturile. Iar acum, se străduia să le salveze vieţile, dar tot fără vreo posibilitate de scăpare pentru el însuşi.

Michael era, pur şi simplu, atât de... responsabil. Claire nici măcar nu putea să-şi imagineze cum de era posibil să ajungă cineva astfel. Prin maturizare, presupuse, însă asta, pentru ea, era în mare măsură un drum prin ceaţă. Habar n-avea cum ar putea să ajungă acolo. Dar, gândindu-se mai bine, presupuse că nimeni nu ştia cu adevărat şi că doar se întâmpla să dai peste ea.

Aşteptară.

După vreo cinci minute, se auzi vaierul sirenelor în depărtare: foarte slab, din cauză că încăperea era izolată fonic. Iar asta însemna că sirenele se auzeau de aproape. Poate că deja şi

ajunseseră lângă casă. Claire se ridică şi apăsă butonul ascuns în capul de leu de pe braţul canapelei, iar volumul zgomotului crescu instantaneu în clipa în care uşa secretă se întredeschise. Coborî grăbită scara şi aruncă o privire afară. Nu era nimeni pe coridor, dar de jos auzi strigăte furioase, apoi bufnitura unei uşi. Urletul motoarelor de motocicletă, scârţâitul cauciucurilor.

— Pleacă, le strigă ea celor de sus, după care ţâşni pe coridor, coborând scara, grăbindu-se cu sufletul la gură să-l caute pe Shane.

Shane era lipit de perete, iar tatăl lui îl ţinea de beregată. Afară, sirenele maşinilor de poliţie tăcură brusc.

— Trădătorule, scrâşni tatăl lui Shane.

Avea un cuţit în mână.

— Eşti un trădător. Eşti ca şi mort pentru mine.

Claire se opri brusc, îşi regăsi glasul şi zise:

— Domnule, aţi face mai bine să ieşiţi de-aici, dacă nu vreţi să purtaţi o conversaţie cu vampirii.

Tatăl lui Shane îşi întoarse faţa schimonosită de furie spre ea.

— Căţea ce eşti, zise. Să-l întorci pe fiu-meu contra mea...

— Nu... Shane îşi apucă tatăl de mână, încercând să i-o smulgă de la gâtul lui. Tată, nu...

Claire făcu câţiva paşi înapoi. Pentru o clipă, nu se mişcă nici Shane, nici tatăl lui; apoi, tatăl îi dădu drumul şi se năpusti spre uşa bucătăriei. Shane se prăbuşi în genunchi, sufocat, iar Claire se repezi spre el...

... exact în clipa în care uşa de la intrare se deschise cu zgomot, împroşcând cu aşchii în jurul încuietorii, iar poliţia năvăli înăuntru.

— Of, nenică, şopti Shane, ce naşpa. Abia am reparat uşa aia.

Claire se agăţă de el, îngrozită, în timp ce poliţiştii începeau să roiască prin casă.

Trei

Shane nu vorbi cu poliţiştii. Nici despre tatăl lui, nici despre altceva. Doar rămase acolo, ca un bolovan, refuzând să răspundă la vreo întrebare din partea poliţiştilor din patrula umană; la rândul ei, Claire nu ştia ce să zică — sau, şi mai important, ce să nu zică — aşa că bălmăji o mulţime de

răspunsuri în genul „nu ştiu” şi „eram în camera mea”. Eve — mai stăpână pe sine decât o văzuse Claire vreodată — interveni şi declară că-i auzise de la etaj pe intruşi spărgând lucruri şi că o împinsese pe Claire în camera ei şi o încuiase acolo, ca măsură de protecţie. Suna bine. Claire o susţinu cu o grămadă de scuturări afirmative ale capului.

— Aşa să fie?

Vocea care se auzise era una nouă, din spatele poliţiştilor, care rupseră rândurile, permiţând trecerea a două persoane necunoscute. Detectivi, din câte se părea, în sacouri sport şi pantaloni largi. Prima era o femeie, cu fruntea palidă şi ochii ca două oglinzi. Celălalt era un bărbat înalt, cu părul cărunt tuns foarte scurt.

Purtau insigne aurite la centuri. Aşa, care va să zică. Detectivi.

Detectivi vampiri.

Eve rămăsese extrem de nemişcată, cu mâinile împreunate în poală. Se arăta grijuliu de prietenoasă.

— Da, doamnă, răspunse. Aşa s-a întâmplat.

— Şi nu aveţi habar cine ar putea să fi fost aceşti misterioşi invadatori, zise bărbatul-vampir. Arăta... Înfricoşător. Rece, dur şi înfricoşător. Nu i-aţi mai văzut niciodată, adăugă el.

— Nu i-am văzut deloc, domnule.

— Din cauză că eraţi... încuiate în camerele voastre.

Zâmbi, făcând să-i sclipească un colţ. Semn clar de avertisment.

— Simt miros de frică. Îl emanaţi la fel ca duhoarea transpiraţiei. E delicios.

Claire se stăpâni din răsputeri să scâncească. Poliţiştii umani făcuseră un pas înapoi: vreo doi dintre ei păreau stânjeniţi, dar n-aveau nici cea mai mică intenţie să se amestece în ceea ce avea să se-ntâmple, indiferent ce. Adică... nimic, nu? Doar existau legi, şi reguli. Iar ele erau victimele!

Dar, dacă se gândea mai bine, nu prea avea de ce să creadă că vampirilor le-ar fi păsat prea mult de victime.

— Lăsaţi-le în pace! interveni Shane.

— I-auzi, vorbeşte! exclamă femeia, izbucnind în râs. Se lăsă pe vine, cu eleganţă şi într-un perfect echilibru, încercând să-l privească în ochi pe Shane. Un cavaler rătăcitor, în sprijinul fetelor neajutorate. Fermecător.

Avea un accent ca de pe vechiul continent, unul vag german.

— Ce, nu ai încredere în noi, micule cavaler? Nu suntem noi prietenii voştri?

— Depinde, replică Shane, privind-o drept în faţă. Vă primiţi ordinele de la Oliver, sau de la Fondatoare? Fiindcă, dacă vă atingeţi de noi — de oricare dintre noi — aveţi de-a face cu ea. Ştiţi la ce mă refer.

Expresia de amuzament dispăru brusc de pe faţa femeii-vampir.

Partenerul ei scoase un zgomot, cam între un hohot lătrat de râs şi un mârâit ameninţător.

— Ai grijă, Gretchen, că muşcă. La fel ca un căţelandru. Băiete, nu ştii ce vorbeşti. Semnul Fondatoarei este pe casă, nu zic nu, dar nu văd vreo brăţară la încheieturile voastre. Nu fi prost, lansându-te în afirmaţii temerare pe care să nu le poţi susţine.

— Muşcă-mă de cur, Dracula, îl repezi Shane.

Gretchen izbucni în râs.

— Un căţelandru lup, zise ea. O, chiar îmi place de el, Hans. Pot să-l iau eu, din moment ce e vagabond?

Unul dintre poliţiştii în uniformă îşi drese glasul.

— Doamnă? Mă scuzaţi, dar nu pot să permit asta. Ar trebui să completaţi documentele necesare. O să văd ce pot face, dar...

Gretchen scoase o exclamaţie de frustrare şi se ridică la loc.

— Documente... Câh! Pe vremuri, l-am fi pus jos ca pe o căprioară pentru insolenţa lui.

— Pe vremuri, Gretchen, făceam foamea, interveni Hans. Ţi-aduci aminte? Iernile din Bavaria? Lasă-l să latre.

Ridică din umeri şi îndreptă spre Eve şi spre Claire un zâmbet care părea ceva mai puţin înfricoşător ca înainte.

— Scuze. Gretchen se mai lasă luată de val. Şi-acum, sunteţi sigure că nimeni dintre voi nu-i cunoştea pe intruşi? Morganville nu e un oraş atât de mare. Suntem toţi destul de strâns legaţi, mai ales cei din comunitatea umană.

— Străini, răspunse Eve. Cred că e posibil să fi fost străini. Poate doar... în trecere.

— În trecere, o îngână Hans. Nu prea avem chiar atât de mulţi vizitatori întâmplători. Nici măcar bande de motociclişti.

Îi examină din ochi pe fiecare, pe rând, iar când privirea i se

abătu asupra ei, Claire se simţi ca în bătaia unui fascicul de raze X. Dar el nu avea cum să-i ghicească gândurile, aşa-i?

Hans îşi opri apoi privirea asupra lui Shane, concentrată şi întunecată.

— Numele.

— Shane, răspunse el. Shane Collins.

— Ai plecat din Morganville, împreună cu familia, acum câţiva ani, da? Ce te-a adus înapoi?

— Prietenul meu Michael avea nevoie de un colocatar, zise Shane, dar în ochi îi apăru o scânteie, iar Claire îşi dădu seama că el tocmai făcuse o greşeală. Una mare de tot.

— Michael Glass. A, da, misteriosul Michael. Niciodată de găsit când îl caută cineva pe timpul zilei, dar mereu prezent noaptea. Ia spune-mi, Michael e vampir?

— Ce, n-aţi fi ştiut? ripostă Shane. După ultimele mele informaţii, n-a mai creat nimeni un nou vampir de vreo cincizeci de ani, sau mai mult.

— Adevărat, încuviinţă Hans. Şi totuşi, curios lucru, nu? Că prietenul vostru pare atât de greu de ţinut locului?

Ştiau. În orice caz, ştiau ceva; Claire bănui că Oliver n-avea niciun motiv să păstreze secrete, mai ales referitoare la Michael. Probabil că pălăvrăgise faţă de toţi acoliţii lui de încredere că Michael nu era decât o fantomă, prinsă între două lumi: nu tocmai vampir, nu tocmai om, nu tocmai nimic.

— E noapte, remarcă Gretchen. Aşadar, unde e? Prietenul vostru?

Shane înghiţi în sec, şi ar fi fost greu să nu simţi valul de nefericire care-l străbătu.

— E pe-aici.

— Pe unde, mai precis?

Claire schimbă o privire îngrozită cu Eve. Shane încă-l credea pe Michael mort, îngropat în curtea din spatele casei... iar Michael accentuase cu suficientă hotărâre faptul că Shane nu trebuia să ştie adevărul.

— Nu ştiu, răspunse Shane, înroşindu-se până în vârful urechilor.

Detectivul Hans zâmbi cu încetineală.

— Nu ştii multe, fiule. Şi totuşi, nu pari să fii cu desăvârşire prost, aşa că, de fapt, cum s-ar explica asta? Ce, te-ai ascuns şi tu în cameră, cu fetele?

Apăsă pe ultimul cuvânt, iar femeia-vampir râse.

Shane se ridică. În ochi avea un licăr dement, şi Claire simţi cum îi stă inima în loc, fiindcă era de rău, foarte de rău, iar Shane avea să facă o chestie îngrozitor de imprudentă, şi ele în niciun caz nu aveau cum să-l oprească...

— Pe mine mă căutaţi?

Se întoarseră cu toţii.

Michael era în capul scării. Tocmai îşi trăgea pe el un tricou negru simplu, peste blugi, arătând proaspăt coborât din pat. Picioarele, observă Claire, îi erau, ca de obicei, goale.

Shane se aşează. Iute şi apăsat. Michael nu se grăbi să coboare scara, având grijă ca privirile tuturor să se concentreze asupra lui, nu a lui Shane, astfel încât Shane să poată trece peste sentimentele de moment... ceea ce, se gândi Claire, erau cam multe de înghiţit în mai puţin de treizeci de secunde. Uşurare, firește, ceea ce-i aducea în ochi sclipiri de lacrimi. Dar apoi, previzibil, apăru şi enervarea, fiindcă, în fine, era bărbat, era Shane, şi uite cum se descurca el când era speriat.

Aşa că, într-adevăr, până ca Michael să lipăie de pe ultima treaptă pe podea şi să pornească de-a curmezişul, prin cercul poliţiştilor, spre canapea, situaţia ajunse să semene în mare măsură cu cea de dinainte, cu excepţia faptului că Shane nu mai era pe cale să apese pe butonul exploziei nucleare a temperamentului său.

— Salut, i se adresă Michael. Shane se trase mai încolo pe canapea, făcându-i loc. Loc ca pentru un tip, ceea ce însemna că rămânea spaţiu gol din belşug. Care-i treaba? vru să ştie Michael.

Shane îl privi ca pe un posibil nebun, nu ca pe un aproape mort cu jumătate de normă.

— Poliţaii, frate.

— Mda, frate, asta văd şi eu. Dar în ce problemă?

— Vrei să-mi spui că tu chiar ai dormit cu tot balamucul ăsta? Frate, trebuie să te duci la doctor, sau la mai ştiu eu cine... Poate că eşti bolnav.

— Hei, aveam nevoie de somn. Lisa, ştii tu, rânji Michael. Se pricepeau la chestii de-astea, înţelese Claire: se pricepeau de minune să joace normalitatea, cu toate că nu era absolut nimic normal în situaţia lor. Aşadar, ce s-a întâmplat? insistă el.

— N-ai ştiut că ţi-a pătruns cineva în casă? îl întrebă

Gretchen, care urmărea schimbul de replici — şi direct proporţionala scădere a şanselor unei vărsări de sânge — cu dezamăgire. Ceilalţi au descris întâmplarea ca destul de zgomotoasă.

— El ar fi în stare să doarmă şi pe timpul celui de-al Treilea Război Mondial, replică Shane. V-am zis eu, e un fel de maladie, sau cam aşa ceva.

— Parcă spuneai că nu ştiai unde e, îi atrase atenţia Hans. Ce, nu era în camera lui?

Shane ridică din umeri.

— Doar nu-s sunt paznic.

— A, exclamă Gretchen, zâmbind. Uite unde greşeşti, micule cavaler. Aici, în Morganville, cu toţii sunteţi păzitorii fraţilor voştri, şi cu toţii aveţi de suferit pentru crimele lor. Ar trebui s-o ştiţi şi s-o ţineţi minte.

Hans părea deja plictisit.

— Sergent, zise el, iar poliţistul în uniformă cu gradul cel mai înalt ieşi din rând. Las asta în seama ta. Dacă găseşti ceva suspect, dă-ne de ştire.

Şi, cât ai zice peşte, vampirii dispărură. Se mişcau iute, fără zgomot; nu păreau că ar vrea să socializeze prea mult, se gândi Claire, străduindu-se să nu tremure. Se lăsă să cadă pe canapea alături de Shane, aproape trântindu-i-se în poală. Eve se înghesui între cei doi băieţi.

— Bun, zise sergentul, care nu părea deloc fericit de faptul că toată afacerea îi picase din nou în cârcă, dar arăta şi resemnat. Nu putea să fie prea uşor, îşi zise Claire, să ai şefi vampiri. Puterea lor de concentrare nu părea să ţină mult. Glass, da? întrebă el. Ocupaţia?

— Muzician, domnule, răspunse Michael.

— Cânţi prin oraş, da?

— Repet pentru câteva concerte viitoare.

Poliţistul făcu un semn de încuviinţare şi răsfoi filele unui registru legat în piele neagră. Parcurse o listă cu un deget gros, se încruntă şi zise:

— Eşti în urmă cu donaţiile, Glass. Cam cu o lună.

Michael aruncă o privire fulgerătoare spre Shane.

— Îmi cer scuze, domnule. O să mă duc chiar mâine.

— Ai face bine, altfel ştii ce te-aşteaptă, zise sergentul, parcurgându-şi mai departe catastiful. Tu, Collins. Încă fără

serviciu?

Îl privi fix. Îndelung. Shane ridică din umeri, arătând — după părerea lui Claire — pe cât de nătâng putea.

— Mai străduieşte-te.

— Common Grounds, se oferi singură Eve, până să-şi înceapă el interogatoriul. Eve Rosser, domnule, mulţumesc.

Vibra din tot trupul — atât era de agitată — ceea ce părea ciudat: cât timp fusese pe cont propriu, se arătase relaxată şi calmă. Îi ţinea de mâini şi pe Michael, şi pe Shane.

— Cu toate că, hm, mă gândesc să fac o schimbare, completă ea.

Poliţistul părea deja plictisit.

— Mda, bine. Tu, fetiţo. Numele.

— Claire, răspunse ea, cu o voce firavă. Ăăă... Danvers. Sunt studentă.

El o privi din nou, şi-o tot privi.

— N-ar trebui să stai la cămin?

— Am primit permisiunea de a locui în afara campusului, răspunse ea. Nu mai menţionă şi de la cine, din moment ce, în esenţă, cam de la ea însăşi fusese.

Sergentul o mai studie timp de câteva secunde, după care ridică din umeri.

— Locuieşti în afara campusului, respecţi legile oraşului. Prietenii tăi aici prezenţi or să-ţi explice despre ce e vorba. Ai grijă cât de multe transmiţi prin campus: avem şi aşa destule probleme şi fără studenţi panicaţi. Şi ne pricepem foarte bine la găsirea gurilor sparte.

Ea îi făcu un semn de încuviinţare.

Şi nu se termină totul aici, dar măcar se termină partea ei de discuţii cu poliţia; agenţii îşi mai vârâră nasurile pe ici, pe colo, făcură câteva fotografii, părăsind casa câteva minute mai târziu, fără să mai adreseze vreun cuvânt vreunuia dintre ei.

Timp de zece secunde bune după ce poliţiştii închiseră uşa de la intrare — sau, cel puţin, o închiseră atât cât se putea închide o uşă cu încuietoarea spartă — domni tăcerea, după care Shane se întoarse spre Michael şi zise:

— Bulangiu' naibii!

Claire simţi că i se pune un nod în gât de câtă furie încordată se strânsese în vocea lui.

— Vrei să continuăm discuţia afară? îl întrebă Michael. Vocea

lui suna neutră, aproape calmă. În ochi se citea orice altceva.

— Ce, acum poţi să ieşi din casă?

— Nu, Shane, mă refeream la o altă cameră.

— Hei, interveni Eve, nu vă...

— Gura, Eve! se răsti Shane.

Michael se ridică de pe canapea de parcă l-ar fi împins cineva; se aplecă, îl apucă pe Shane de tricou şi-l smuci în sus.

— Termină, zise el, zgâlţâindu-l zdravăn. Taică-tău e un dobitoc. Asta nu-i o boală. Nu eşti obligat să te molipseşti.

Shane îl strânse în braţe. Michael se lăsă puţin pe spate din cauza impactului, însă închise ochii şi rămase aşa timp de câteva secunde, după care-i plesni o palmă peste spinare lui Shane. Şi, desigur, Shane îl plesni şi el pe spate, după care se depărtară unul de celălalt. Băieţii! Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Te credeam mort, zise Shane. Ochii îi erau dubios de strălucitori şi de umezi. Te-am văzut murind, frate.

— Eu mor tot timpul. Dar în realitate nu durează.

Michael schiţă o jumătate de zâmbet care părea mai degrabă posac decât amuzat.

— Mi-am închipuit că ar fi mai bine să-l las pe taică-tău să creadă că mi-a venit de hac. Atunci, poate că n-ar mai fi fost atât de dur cu voi, ceilalţi.

Privirea i se plimbă peste vânătăile de pe faţa lui Shane.

— Ce să-ţi spun, strălucit plan. Scuză-mă, frate. De îndată ce-am fost mort, n-am mai putut să fac mare lucru, până n-a venit iar noaptea.

O spusese pe un ton atât de indiferent, încât Claire se simţi străbătută de un fior.

— Ţi-aduci aminte... ştii tu, ce ţi-au făcut?

Michael îi aruncă o privire.

— Mda, răspunse. Mi-aduc aminte.

— Of, fir-ar al naibii, exclamă Shane, prăbuşindu-se la loc pe canapea şi prinzându-şi capul între mâini. Doamne, frate. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău...

— Nu eşti tu de vină.

— Eu l-am chemat.

— L-ai chemat crezând că ne aşteaptă un nou Alamo. N-aveai de unde să ştii...

— Îl ştiam pe tata, replică Shane, mohorât. Michael, vreau să

ştii ceva. Eu n-am... n-am venit aici să-i fac lui treburile murdare. Nu... cel puţin, nu după prima săptămână, sau pe-acolo.

Michael nu-i răspunse. Poate că nici nu exista răspuns pentru aşa ceva, se gândi Claire. Se înghesui mai mult în Shane şi începu să-i mângâie minunatul lui păr nepieptănat, lung până la umeri.

— Hei, îi zise. E OK. Suntem OK cu toţii.

— Ba nu, nu suntem, o contrazise Shane, cu vocea sunându-i înfundată printre palme. Suntem total prăjiţi. Am dreptate, Mike?

— Cam ai, suspină Michael. Mda.

***

— Or să-i găsească poliţaii, îi spuse Eve lui Claire cu voce scăzută, în timp ce stăteau amândouă în bucătărie şi preparau paste. După toate aparenţele, era o noutate culinară pe care Eve îşi dorea s-o încerce. Privi chiorâş pachetul cu spaghete, apoi oala cu apă care nu clocotea deocamdată. Pe taică-său lui Shane, preciză, şi pe gaşca lui de jigodii, adică.

— Mda, fu de acord Claire, nu pentru că ar fi crezut că aşa se va întâmpla, ci fiindcă, mă rog, i se părea că aşa trebuia să răspundă. Vrei să-ţi încălzesc eu sosul? se oferi.

— Păi, aşa se face? Adică, doar e la borcan, nu? Nu e suficient să-l torni peste spaghete?

— Păi, da, poţi să faci şi-aşa, dar are gust mai bun dacă-l încălzeşti.

— Of, se văită Eve. Complicat mai e. Nu-i de mirare că nu gătesc niciodată.

— Dar pregăteşti micul dejun!

— Fac două lucruri: prăjesc bacon şi ouă. Uneori fac şi sandvişuri. Urăsc gătitul. Îmi aduce aminte de mama.

Eve luă o altă cratiţă de pe raft şi-o trânti pe masivul aragaz.

— Uite.

Claire se luptă cu capacul borcanului cu sos pentru spaghete, dar până la urmă izbuti să-l desfacă, scoţând un poc.

— Crezi c-or să rămână aşa, supăraţi unul pe celălalt? întrebă ea.

— Cine, Shane şi Michael?

— Mhî. Sosul plescăi în cratiţă, gros şi umed şi oarecum greţos. Claire cântări cu privirea cel de-al doilea borcan şi ajunse la concluzia că, din moment ce doi dintre ei patru erau băieţi, cu cât era mai mult sos, cu atât mai bine. Îl deschise şi pe acesta şi-i răsturnă conţinutul în cratiţă, după care aprinse arzătorul şi puse sosul să fiarbă la foc mic.

— Cine ştie? răspunse Eve, ridicând din umeri. Băieţii sunt cam idioţi. Ai crede că Shane ar putea să zică doar: „O, frate, ce mă bucur că eşti viu!”, dar nu. Ori e vinovăţia, ori seara amatorilor la Teatrul de Melodramă.

Răsuflă, exasperată.

— Băieţii. M-aş face lesbiană, dacă n-ar fi ei atât de sexy.

Claire se sili să nu râdă, dar nu se putu împiedica şi, după o secundă, Eve zâmbi şi chicoti la rândul ei. Apa începu să clocotească. Hai cu pastele în ea!

— Ăăă... Eve... pot să te-ntreb...

— Despre ce? Eve încă privea încruntată pastele, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ele să facă vreo şmecherie şi să fugă din oală.

— Despre tine şi Michael.

— A! Un val trandafiriu îi coloră obrajii. Iar acest fapt, adăugându-se la cel că purta culori din afara spectrului modei goth, mărginit la roşu şi negru, o făcea să arate tânără şi foarte drăguţă. Păi, nu ştiu dacă e... O, Doamne, el e atât de...

— Fierbinte? încercă s-o ajute Claire.

— Fierbinte, acceptă Eve. Nuclear de fierbinte. Fierbinte ca la suprafaţa soarelui. Şi...

Se opri, roşeaţa din obraji devenindu-i mai închisă. Claire luă o lingură de lemn şi împunse cu ea pastele, care începuseră să se înmoaie.

— Şi?

— Şi tocmai îmi făceam planuri cum să sar pe el, înainte să se-ntâmple toate astea. De-aia aveam şi jartierele şi toate chestiile. Făceau parte din plan.

— A, uau.

— Mda, jenant. A tras cu ochiul?

— Când te schimbai? întrebă Claire. Nu cred. Dar am impresia că ar cam fi vrut.

— E bine atunci, zise Eve, după care privi chiorâş spre oala cu paste, la suprafaţa căreia se formase un strat gros de spumă albă. Aşa trebuie să fie? se miră ea.

Claire nu văzuse aşa ceva întâmplându-se acasă, la părinţii ei. Dar, în definitiv, acolo nici nu se prea găteau spaghete.

— Nu ştiu.

— Of, ce de rahat!

Spuma albicioasă continua să se umfle, ca într-unul dintre filmele acelea science-fiction de doi bani. Spuma care a înghiţit Casa de Sticlă... Se revărsă în formă de ciupercă peste marginile oalei, ambele fete chiţăind speriate în clipa în care atinse flăcările, începând să sfârâie şi să pocnească, Eve dădu arzătorul la minim.

— Bun. Pastele fac spumă, e bine de ştiut. Prea fierbinte. Mult prea fierbinte.

— Cine? Michael? întrebă Claire, şi amândouă se prăpădiră de râs.

Iar criza nu făcu decât să se înrăutăţească în clipa în care intră Michael, ducându-se spre frigider, să-şi recupereze ultimele două sticle de bere rămase din cadoul pentru ziua lui de naştere.

— Domnişoarelor, zise el. S-a întâmplat ceva şi eu nu ştiu?

— Pastele au dat în foc, răspunse Claire, cu glasul înecat, forţându-se să nu chicotească şi mai rău. Michael le privi curios pe amândouă, după care ridică din umeri şi ieşi. Crezi că se duce să-i spună lui Shane că ne-am tâmpit? o întrebă pe Eve.

— Probabil, zise Eve, izbutind să se controleze şi punând oala cu paste la loc pe foc. Oare să fie şocul? Oare suntem în stare de şoc în clipa asta?

— Nu ştiu, zise Claire. Hai să vedem: ne-au asediat în casă, ne-au atacat, aproape că ne-au ars de vii. Michael a fost asasinat chiar sub ochii noştri, după care s-a întors din morţi, iar noi am fost interogaţi de doi vampiri poliţişti înspăimântători? Mda, e posibil să fie o stare de şoc.

Eve îşi înăbuşi un nou chicot.

— Poate că tocmai de-aia m-am hotărât eu să gătesc.

Priviră în tăcere clocotul uşor al pastelor. Întreaga încăpere începuse să se umple de mirosul cald al condimentelor şi al sosului de roşii, un soi de miros reconfortant, familiar. Claire amestecă sosul pentru spaghete, care avea un aspect delicios acum, clocotind la rândul lui încet.

Uşa bucătăriei se dădu din nou de perete. Era Shane, de data asta, cu o bere într-o mână.

— Ce miroase aici a ars?

— Creierul tău. Şi, voi, fetele, v-aţi pupat şi v-aţi împăcat? îl întrebă Eve, amestecând pastele.

El o săgetă cu o privire furioasă, după care întoarse capul spre Claire.

— Ce naiba face acolo?

— Spaghete, răspunse Claire. Practic, ea fusese bucătăreasa în cea mai mare parte, însă se hotărî să nu pomenească despre asta. Ăăă... apropo de tatăl tău... crezi că or să-l prindă?

— Nu, replică Shane, în timp ce-o împingea din drum pe Eve cu o lovitură din şold, ducându-se să se ocupe şi el un pic de spaghete. Morganville are o grămadă de ascunzători. În majoritatea lor, sunt pentru folosul vampirilor, dar poate să profite şi el de ele. O să intre în pământ. I-am trimis hărţi. Ştie unde să se ducă.

— Poate c-o să plece, pur şi simplu, îşi dădu cu părerea Eve, plină de speranţă. Shane extrase o spaghetă din încâlceala din oală şi-o apăsă cu lingura de marginea vasului. Se rupse cu uşurinţă.

— Nu, răspunse el din nou. În niciun caz nu pleacă. Nu are unde altundeva să se ducă. Mereu a zis că, dacă mai trece vreodată hotarul ca să intre în Morganville, rămâne până când termină cu tot.

— Mai bine zis, până când e terminat de tot, bombăni Eve, încrucişându-şi braţele, dar nu ca de supărare, ci ca şi cum i-ar fi fost frig. Shane, dac-o să mai atace fie şi un singur vampir, suntem morţi. Ştii asta, nu?

Shane luă sticla de bere şi bău, evitând să răspundă. Stinse focul de sub spaghete, duse oala în chiuvetă şi scurse apa, ajutându-se de marginea unui capac. Ca un veritabil maestru bucătar, sau cam aşa ceva.

Iar în această ipostază, după cum se vedea Claire nevoită să recunoască, era cam de-a dreptul extrem de sexy, la cât de încrezător se mişca. Ei îi plăcea să gătească, însă el manifesta autoritate. În realitate, ea era astăzi mult mai atentă la felul în care se mişca el, la cum îi veneau hainele... uau la cum stăteau să-i cadă, în cazul de faţă, fiindcă Shane purta blugi largi şi suficient de lăsaţi încât să-i provoace fantezii legate de cum i-ar aluneca în vine. Gând care o făcea să se înroşească.

Se hotărî să se concentreze mai degrabă asupra scoaterii

castroanelor din bufet. Castroane desperecheate, două dintre cele patru fiind şi ciobite. Le puse pe masă în timp ce Shane se întorcea cu spaghetele şi începea să le porţioneze. Eve înhăţă cratiţa cu sos şi un polonic şi-şi ocupă locul în urma lui pe linia de producţie.

De fapt, mâncarea arăta destul de apetisantă. Claire luă două castroane şi le duse în living, unde Michael îşi acorda chitara de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă n-ar fi fost înjunghiat drept în inimă şi târât afară şi... of, Doamne, nici în gând nu voia să mai continue.

Îi întinse unul dintre castroane. El îşi aşeză cu grijă chitara înapoi în toc — scăpat, nu se ştie cum, nevătămat din tot prăpădul ultimelor două zile — şi începu să înfulece cu poftă, în timp ce Eve şi Shane intrau, târşâindu-şi picioarele, cu propriile lor porţii. Eve aducea sub un braţ şi două sticle cu apă rece de la frigider. Pe una i-o aruncă lui Claire, în timp ce se aşeza turceşte pe podea, lângă genunchiul lui Michael.

Shane se instală pe canapea, iar Claire i se alătură. Timp de câteva minute, nimeni nu zise nimic. Claire nu-şi dăduse seama cât de foame îi era, mai deloc, dar în clipa în care sosul îi atinse limba şi explodă în nenumărate arome, înţelese că era lihnită. Parcă nu putea să înfulece pe cât de repede şi-ar fi dorit.

— Ce mă-sa pe gheaţă, zise Shane. Chestia asta chiar e comestibilă, Eve.

Încă o dată, Claire fu ispitită să-şi reclame meritele... dar izbuti să se abţină, în principal datorită faptului că asta ar fi implicat încetarea umplerii gurii cu paste.

— Claire, răspunse Eve. Ea a fost bucătăreasa, nu eu. Eu am fost doar, ştii tu, cu supravegheatul.

Ceea ce stârni în Claire o mică erupţie de recunoştinţă şi de surprindere.

— Ai văzut? Ştiam eu, se lăudă Shane.

Eve îi dădu flit cu mâna şi sorbi cu zgomot din spaghete.

Claire ajunse prima la fundul castronului — chiar şi înaintea lui Michael, sau a lui Shane — şi se lăsă pe spate, cu un suspin de deplină satisfacţie. Un pui de somn, îşi zise în sinea ei. Aş putea să trag un pui de somn.

— Fraţilor, zise Michael. Încă avem probleme. Ştiţi asta, nu?

— Mda, zise Eve. Dar acum avem probleme comandate la domiciliu.

El nu-i luă în seamă replica, excepţie făcând un mic zâmbet schiţat în fugă, concentrându-se în schimb asupra lui Shane.

— E cazul să-mi spui totul, ceru el. Fără rahaturi, frate. Până la ultimul amănunt, începând din clipa în care ai plecat din Morganville.

Shane păru să-şi piardă deodată pofta de mâncare.

Ceea ce, în cazul lui, nu era absolut deloc un semn bun.

***

Vampirii le oferiseră bani. O compensaţie bănească. Asta era, în Morganville, versiunea pentru Asigurările de stat, doar că nu era vorba despre asigurare... ci despre bani însângeraţi, pentru moartea unui copil.

Iar familia Collins — tata, mama şi Shane — îşi strânsese ce-i mai rămăsese din focul care o luase pe Alyssa şi părăsise oraşul în toiul nopţii. În fugă. Probabil că aşa trebuia să fie, le explică Shane; lumea chiar pleca din când în când din oraş, şi rareori fără să fie vorba despre necazuri. Înşişi părinţii lui Michael plecaseră. Şi totuşi... ceva nu mersese cum trebuia cu Molly Collins.

— La început, fusese doar absentă, povesti Shane. Îşi băuse berea, iar acum tot freca sticla între palme. Privea fix lucrurile, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva. Tata n-a observat. Pe atunci, bea mult. Am ajuns până la urmă în Odessa[1], şi tata şi-a găsit de lucru la uzina pentru reciclarea deşeurilor. Nu prea stătea pe-acasă.

— Probabil că asta însemna o evoluţie, mormăi Eve.

— Hei, mă laşi să termin, sau nu?

— Scuze.

Shane mai trase o dată aer adânc în piept.

— Mama... vorbea întruna despre Alyssa. Trebuie să înţelegeţi, noi nu... eu nu puteam să-mi amintesc nimic, în afară de faptul că murise. Totul era, pur şi simplu, ca o ceaţă, dar nu genul de ceaţă care te face să te îngrijorezi, dacă înţelegeţi ce vreau să zic...

Claire era destul de sigură că nimeni nu înţelegea, dar apoi îşi

---

1 Este vorba despre un orăşel din vestul statuluiTexas, Odessa fiind numele purtat şi de alte localităţi mai mărunte, din state americane ca Florida, Nebraska, New York sau Washington, printre altele

aminti de conversaţia cu părinţii ei. Şi ei uitaseră unele lucruri şi, cumva, nu părea să le pese cu adevărat de asta. Aşa că, poate, înţelegea şi ea.

— Am început şi eu să lucrez. Mama... doar stătea în camera de motel. Nu făcea altceva decât să mănânce, să doarmă, uneori să facă şi câte-o baie, dacă urlam destul la ea. Mi-am închipuit că era, ştiţi, depresia... numai că era mai mult decât atât. Într-o zi, ca din senin, mă trezesc că mă apucă de mână şi-mi zice: „Shane, ţi-aduci aminte de sora ta?" Şi eu: „Mda, mami, sigur că mi-aduc". Şi-atunci, ea spune cea mai mare ciudăţenie. Zice: „Ţi-aduci aminte de vampiri?" Nu-mi aminteam, dar mă simţeam... ca şi cum ceva din mine ar fi încercat să-şi amintească. M-a apucat o durere de cap cumplită şi mă simţeam rău. Şi mama... ea vorbea întruna despre faptul că era ceva în neregulă cu noi, că se-ntâmpla ceva rău cu minţile noastre. Despre vampiri. Despre cum murise Lyssa în flăcări.

Tăcu, răsucindu-şi în continuare sticla de bere între mâini ca şi cum ar fi fost un fel de talisman magic. Nimeni nu făcu vreo mişcare.

— Şi-atunci, mi-am amintit.

Şoapta lui Shane sunase crudă, cumva, vulnerabilă şi expusă. Michal evita să-l privească. Îşi ţinea ochii în jos, spre propria sticlă de bere şi spre eticheta ei, pe care-o jupuia fâşie cu fâşie.

— Era de parcă s-ar fi prăbuşit un zid, şi tot ce fusese dincolo de el se revărsa acum peste mine. Adică, e destul de rău să trăieşti întâmplările şi pe urmă să te împaci într-un fel cu situaţia, dar când îţi mai şi revine aşa în minte...

Shane se cutremură vizibil.

— Era ca şi cum aş fi privit încă o dată cum moare Lyss.

— Of, şopti slab Eve. Of, Doamne.

— Mama...

Shane se opri, clătinând din cap.

— N-am putut să mă descurc cu ea. Am lăsat-o. Trebuia să fug. Nu puteam doar să... trebuia să plec. Înţelegeţi? Aşa că am plecat. Am fugit.

Un hohot spart, un râs găunos.

— Mi-am salvat viaţa.

— Shane... Michael îşi drese glasul. Am greşit. Nu trebuie să...

— Taci, frate. Taci şi-atât, bine ?

Shane îşi duse sticla la buze, scurgându-i ultimele picături,

după care înghiţi cu greu. Claire nu ştia ce avea să urmeze, dar îşi dădea seama, după expresia feţei lui Michael, că el ştia, şi i se strânse stomacul.

— Aşa că, oricum, reluă Shane, m-am întors după vreo câteva ore şi ea era în cadă, plutind acolo pur şi simplu, şi apa era roşie... lamele de ras pe podea...

— Of, dragul de tine, suspină Eve, ridicându-se şi începând să se învârtească nesigură în jurul lui, întinzând mâna spre el, dar apoi retrăgând-o, cu mişcări smucite, fără să ajungă să-l atingă, ca şi cum cine ştie ce câmp de forţe ale durerii l-ar fi învăluit ca un scut protector. N-ai fost tu de vină, zise ea. Doar ne-ai spus că era deprimată.

— Ce nu înţelegi? izbucni Shane, privind furios mai întâi spre ea, apoi spre Michael. N-a făcut-o ea. N-ar fi făcut-o. Ei au fost. Ştiţi bine cum procedează: vin, încercuiesc, ucid, şterg urmele. Probabil că au ajuns acolo imediat după ce-am plecat eu. Nu ştiu...

— Shane.

— ... Nu ştiu cum au putut s-o ducă în cadă. Nu avea deloc vânătăi, însă tăieturile erau...

— Shane! Ce Dumnezeu, măi omule!

Michael părea de-a dreptul oripilat de data asta, aşa că Shane se opri. Se priviră reciproc într-un lung moment de tăcere, după care Michael — vizibil încordat — se lăsă la loc pe spate în fotoliul lui.

— Rahat. Nici măcar nu ştiu ce să zic.

Shane scutură din cap, abătându-şi privirea.

— Nu e nimic de zis. Ce este, este. Nu puteam să... fir-ar al naibii! Lăsaţi-mă să termin, bine?

De parcă l-ar fi putut opri. Claire se simţea înfrigurată.

Îi simţea trupul lui Shane tremurând lângă al ei, şi dacă ei îi era frig, atunci el cum putea să se simtă? Îngheţat. Amorţit. Se întinse spre el, vrând să-l atingă, dar, la fel ca Eve... se opri. Exista, în clipa aceea, ceva la Shane care nu voia să fie atins.

— Oricum, într-un târziu, s-a întors şi tata acasă. Poliţa îi ziceau că a fost sinucidere, dar după ce au plecat, i-am spus eu ce-a fost. El nu prea avea chef să audă asta. Şi treburile au devenit... urâte.

Claire nici măcar nu putea să-şi imagineze cât de urâte deveniseră, încât Shane chiar s-o şi recunoască.

— Totuşi, până la urmă, l-am făcut să-şi amintească.

Eve se aşeză pe podea, strângându-şi genunchii cu braţele la piept. Îl privea cu ochii mari cât ai unui personaj de anime[2].

— Şi? îl întrebă.

— S-a îmbătat. În prostie.

Amărăciunea răzbătea, întunecată, din vocea lui Shane, şi dintr-odată sticla de bere din mână păru să capete o cu totul altă semnificaţie pentru el, dincolo de aceea de obiect cu care să-şi potolească nervozitatea mâinilor. O aşeză pe podea şi-şi şterse palmele de blugi.

— A început să piardă vremea cu bikerii ăia, şi aşa mai departe. Eu... nu prea eram în firea mea; unele lucruri de-atunci nu mi le mai amintesc. Două săptămâni mai târziu, am primit vizita unor tipi în costume. Nu, nu vampiri, avocaţi. Ne-au dat bani, grămezi de bani. Asigurarea. Doar că amândoi ştiam de unde proveneau şi chestia era că încercau să afle ce anume ştiam şi ce ne aminteam. Eu eram prea drogat ca să-mi dau seama ce se-ntâmpla, iar tata, prea beat, aşa că, bănuiesc, asta ne-a salvat vieţile. Au ajuns la concluzia că nu constituim o ameninţare.

Îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi râse: un râs amar, spart, ca de cioburi de sticlă într-un blender.

Shane... şi drogurile. Claire observă că şi Michael sesizase. Se întrebă dacă el avea să spună ceva, dar poate că n-ar fi fost cel mai bun moment pentru un Hei, frate, da' acum mai iei? Sau ceva asemănător.

Nu mai avu nevoie să întrebe, fiindcă până la urmă Shane răspunse oricum.

— Totuşi, m-am lăsat, iar tata a lăsat-o mai moale cu beţiile şi am pus toate astea la cale. Treaba e că, deşi ne aminteam o grămadă de chestii, chestiile personale, nu puteam să ne amintim altele de genul cum să dăm de vampiri, cum arăta oraşul, sau chiar ce anume căutam. Aşa că asta a devenit misiunea mea. Să mă întorc, să cercetez, să aflu unde se ascund vampirii pe timpul zilei. Şi să dau raportul. Nu trebuia să dureze atât de mult, iar eu nu trebuia să... mă încurc.

— Cu noi, îl completă Eve, cu blândeţe. Corect? El n-a vrut ca tu să-ţi faci vreun prieten.

---

2 Gen de desene animate original din Japonia, devenit extrem de popular în ultima vreme şi în Europa şi S.U.A.

— Prietenii îţi aduc moartea, în Morganville.

— Nu, îl contrazise Eve, aşezându-i o mână palidă pe genunchi. Shane, dragule, în Morganville prietenii sunt singurii care te menţin în viaţă.

Patru

Lui Claire nu-i venea să creadă cât de multe se revărsaseră din Shane: câtă durere, câtă oroare, câtă amărăciune, câtă furie. Întotdeauna păruse oarecum, în fine, normal, şi era un şoc să fii martor la o asemenea hemoragie emoţională... şi un şoc să-l auzi vorbind atât de mult, despre subiecte atât de personale. Shane nu era un vorbăreţ.

Strânse vasele şi le spălă singură, simţindu-se reconfortată de atingerea apei fierbinţi şi a spumei detergentului pe mâinile ei. Spălă oalele şi şterse toate petele roşii de sos, ceea ce o făcu să se gândească la cum îşi găsise Shane mama, moartă într-o cadă de baie însângerată. Nu prea eram în firea mea, zisese Shane. Record de exprimare eufemistică. Ea nu era convinsă nici măcar că ar mai fi putut vreodată să zâmbească, să râdă, să funcţioneze, dacă asta i s-ar fi întâmplat ei, mai ales după ce şi-ar fi pierdut o soră, după ce-ar fi câştigat la Loteria Imbecililor Beţivi, împreună cu tatăl. El cum o fi reuşit? Cum o fi putut să rămână cu picioarele pe pământ şi atât de... curajos?

Ar fi vrut să plângă pentru el, dar era aproape convinsă că l-ar fi făcut să se simtă jenat, aşa că-şi păstră nefericirea înăuntrul ei, continuând să frece cratiţele. El nu merită aşa ceva. De ce nu l-or lăsa în pace cu toţii? De ce trebuie să fie el mereu cel care s-o încaseze?

Poate doar din cauză că se arătase capabil să încaseze, şi se oţelise pentru asta.

Uşa bucătăriei se dădu de perete, şi ea sări ca arsă, aşteptându-se să fie Shane; numai că era Michael. El se duse până la chiuvetă, lăsă să-i curgă puţină apă rece în palmele făcute căuş, apoi se împroşcă pe toată faţa şi pe ceafă.

— Grea noapte, zise Claire.

— Mie-mi spui, replică el, aruncându-i o privire piezişă.

— Crezi că are dreptate? Apropo de, ştii tu, faptul că ei i-au omorât mama?

— Cred că Shane e împovărat de o vinovăţie cât Turnul Trump. Şi cred că-i face bine să fie furios, adăugă Michael, ridicând din umeri. Nu ştiu. E posibil. Dar nu cred că am putea să aflăm adevărul.

Asta-i dădea o senzaţie... oarecum bolnăvicioasă. Nu-i de mirare că Shane n-avea deloc chef să vorbească despre aşa ceva. Încercă să se imagineze trăind cu o astfel de nesiguranţă, cu astfel de amintiri, dar nu izbuti.

Şi-i păru bine pentru asta.

— Aşa, zise Michael. Eu mai am cam trei ore până dimineaţă. Trebuie să ne gândim la ceva planuri în legătură cu ceea ce-o să facem, şi cu ceea ce n-o să facem.

Claire încuviinţă şi puse deoparte o farfurie la uscat.

— Primul lucru: niciunul dintre voi nu părăseşte casa, declară Michael. Ai înţeles? Gata cu şcoala, gata cu serviciul. Staţi înăuntru. N-am cum să vă apăr dacă ieşiţi de-aici.

— Dar nu putem să ne ascundem, pur şi simplu!

— Ba putem, pentru o vreme, şi asta o să şi facem. Uite ce e, tatăl lui Shane nu are cum să bântuie pe-aici la nesfârşit. Problema e doar temporară. Cineva tot o să-l găsească.

Subiectul neabordat referitor la ceea ce avea să se-ntâmple cu tatăl lui Shane după ce avea să fie prins era cu totul şi cu totul altceva.

— Cât timp nu facem nimic care să ne lege de oricare dintre faptele lui, n-avem probleme. Cuvântul dat de Amelie ne garantează asta.

— Ai cam multă încredere în...

— Într-un vampir, mda. Ştiu, zise Michael, ridicând din umeri şi sprijinindu-se cu un şold de masă, ca să-şi poată coborî privirea spre ea. Avem de ales?

— Nu prea, bănuiesc.

Claire îl examină mai îndeaproape. Arăta obosit.

— Michael? Eşti OK?

De data aceasta, expresia feţei lui fu de surprindere.

— Sigur. Shane e cel care are probleme. Nu eu.

Nu, Michael era ca un îngeraş. Omorât, ciopârţit, îngropat, renăscut... mda, nimic altceva, decât o nouă zi din viaţă. Claire oftă.

— Băieţii, mormăi ea, cu jale. Uite, Michael, azi o să stau acasă, dar chiar am nevoie să mă duc şi la şcoală, să ştii. Zău.

Pentru că, în cazul ei, lipsa de la şcoală echivala cu privarea unui dependent de cafeină de doza lui zilnică de bâţâială.

— Învăţătura sau viaţa, Claire. Aş prefera să te ştiu vie şi un piculeţ mai prostuţă.

Ea îl privi cu toată sinceritatea.

— Bine, n-o să mă duc. O să stau acasă azi. Dar nu pot să promit nimic pentru mâine.

El zâmbi, se aplecă în faţă şi-i depuse un sărut cald şi moale pe frunte.

— Aşa te vreau, zise, după care plecă. Ea oftă din nou, de data asta de fericire, şi se pomeni că zâmbeşte. Poate că Michael era noua pasiune principală pentru Eve, însă era încă disponibil şi ca sursă de fiori de genul o-Doamne-cât-poate-să-fie-de-drăguţ.

Terminând de spălat vasele, se întoarse în living. Televizorul era deschis, difuzând cine ştie ce emisiune de practică judiciară, iar Shane stătea trântit pe canapea, urmărind-o cu atenţie. Nici urmă de Eve, sau de Michael. Claire şovăi, gândindu-se cu jind la pat şi la cum ar fi să uite de toate, măcar pentru o vreme, însă Shane arăta, pur şi simplu, atât de... singur.

Se duse să se aşeze lângă el. Nu spuse nimic, şi nici el, iar după o vreme braţul lui o cuprinse şi totul fu bine.

Adormi acolo, lipită de trupul lui cald.

O senzaţie plăcută.

***

Claire bănui că ar fi trebuit să ştie că Shane putea să aibă coşmaruri — şi încă urâte rău — dar niciodată nu se gândise cu adevărat la aşa ceva. Atunci când Shane se smuci şi se rostogoli jos de pe canapea, ea se izbi cu putere de perne. Televizorul era încă în funcţiune — o pâlpâitoare amestecătură de culori neclare — şi Claire îşi agită disperată mâinile, străduindu-se să înţeleagă ce se-ntâmpla, prin buimăceala somnului întrerupt.

— Shane?

Era căzut de pe canapea, cuprins de frisoane, strâns ghem. Claire se lăsă să lunece până lângă el şi-şi puse palmele pe spatele lui lat. Îi simţea, pe sub tricoul subţire, pielea cleioasă şi muşchii încordaţi precum cablurile din oţel. Scotea tot felul de sunete, de icnete torturate, care nu erau tocmai hohote de

plâns, dar nici altceva.

Nu ştia ce să facă. Se tot simţise extrem de neajutorată în ultimele câteva ore, însă acum era şi mai rău, cumva, din cauză că Michael şi Eve nu erau de văzut pe nicăieri, şi ea nu era convinsă că Shane şi-ar fi dorit ca ei să-l vadă astfel. Sau că şi-ar fi dorit ca ea să-l vadă astfel. Pentru Shane, mândria era totul.

— Sunt OK, icni el. Sunt OK Sunt OK.

Dar nu părea deloc OK. Părea înfricoşat, iar vocea suna ca a unui băieţel.

Izbuti să se ridice în şezut. Claire îl cuprinse cu braţele, strângându-l cu putere şi, după câteva clipe de împotrivire, simţi lăsându-se peste ea şi răspunzându-i la îmbrăţişare.

— Şşt, îi şopti, aşa cum obişnuia să-i şoptească mama ei, ori de câte ori era câte ceva în neregulă. Eşti aici, cu mine. Eşti la adăpost. Eşti OK

Pentru că, oricum ar fi fost în visul lui, era clar că nu fusese în niciuna dintre aceste trei ipostaze.

Dacă se aştepta ca el să vorbească despre ce se întâmplase, fu dezamăgită. Se trase înapoi, evitând s-o privească, apoi zise:

— Ar trebui să te duci la culcare.

— Mda, fu ea de acord. Tu primul.

— Nu pot să dorm.

Mai probabil, nu voia: avea ochii roşii şi înceţoşaţi de epuizare.

— Mi-ar trebui doar puţină cafea, sau ceva asemănător.

— Coca?

— Fie şi de-aia.

I-o aduse ea, iar Shane o goli ca un băiat dintr-o frăţie nimerit la o petrecere dansantă, râgâi, apoi ridică din umeri, în semn de scuză.

— Unde-i Michael? se interesă. Ea îşi desfăcu larg braţele. Dar Eve? încă o pantomimă a neştiinţei din partea ei. Ei bine, concluzionă Shane, măcar mai are parte cineva şi de un somn bun, noaptea asta. Sunt împreună?

Claire clipi nedumerită.

— Nu... nu ştiu.

De fapt, nici nu se gândise la asta. Nu-i văzuse plecând, aşa că nu ştia dacă se duseseră în camere separate, sau dacă Eve îşi adunase în sfârşit curajul necesar lansării unei propuneri

pentru Michael. Fiindcă el niciodată nu făcea prima mutare. Pur şi simplu, nu era genul lui Michael.

— Doamne, sper să fie aşa, zise Shane. Merită şi ei un pic de distracţie, chiar şi în infern.

Glumea şi nu prea. El chiar privea oraşul Morganville ca pe un infern. Şi, Claire era nevoită să recunoască, avea motive. Era un infern, iar ei erau sufletele pierdute, şi se apropia dimineaţa, şi ea se temea. Fiindcă avea sentimentul că urma să fie aşa pentru multă, foarte multă vreme...

El o privea îndeaproape, într-un fel care o făcea să simtă căldură pe toată pielea, ca o uşoară arsură de soare.

— Şi noi? se auzi întrebând. Noi nu merităm un pic de distracţie?

N-am zis una ca asta!

Numai că o zisese.

El zâmbi. Claire se întrebă dacă din ochii lui aveau să mai dispară vreodată umbrele.

— Eu aş putea să fac ceva distractiv, zise Shane.

— Mmmmm... Se linse pe buze. Defineşte ce înţelegi prin distractiv.

— Nu mai face aşa, ispită. Mă distragi.

Simplu fapt că un tip ar putea măcar să se gândească la ea ca la o ispită care i-ar putea aduce închisoarea din cauza vârstei ei minore i se părea formidabil de excitant. Încercă si ascundă asta şi să se comporte ca şi cum n-ar fi dârdâit toată pe dinăuntru ca o peltea de fructe.

— Aşadar, acum vrei să stau trează? Mi s-a părut că tocmai mi-ai zis să mă duc la culcare.

— Aşa ar trebui, confirmă el, fără să-şi accentueze în vreun fel afirmaţia. Dar dacă rămâi aici, jos, o să fie distractiv. Eu doar te previn.

— Distractiv, la ce mod? Cu jocuri video?

El făcu ochii mari.

— Vrei să te joci?

— Dar tu?

— Eşti fata cea mai ciudată din câte cunosc.

— Hai, te rog. Doar locuieşti împreună cu Eve.

Nu proceda cum trebuia. Oare cum făceau fetele ca să-i seducă pe băieţi? Ce le spuneau? Fiindcă era destul de convinsă că discuţiile despre jocurile video şi despre colocatari nu intrau

în componenţa planului de hai-să-ne-distrăm. În acelaşi timp, era şi hiperconştientă de propriul corp. Cam cum ar fi trebuit să se mişte? Se simţea stângace, toată numai colţuri, şi şi-ar fi dorit să fie ca fetele acelea graţioase, numai delicateţe şi eleganţă. Ca in filme.

Eve ar fi ştiut. Ar fi avut pe ea ciorapii ăia cu jartiere, şi chiloţeii tanga, în timp ce Claire nici măcar nu deţinea aşa ceva în garderobă. Iar Eve îi purtase pentru Michael, sau poate ca pe o mică sursă de excitaţie secretă pentru ea, în preajma lui Michael. Mda, Eve ar fi ştiut ce să zică.

Spune ceva sexy, îşi porunci sieşi, şi, într-o panică oarbă, deschise gura şi scoase porumbelul.

— Crezi că ei o fac?

Fu într-atât de îngrozită, încât se plesni cu ambele palme peste gură. Niciodată, de când se ştia, nu-şi dorise atât de mult să-şi ia vorbele înapoi, şi atât de repede... şi, preţ de o secundă, Shane nu făcu decât s-o privească, de parcă nu putea să-şi dea seama despre ce vorbise.

Şi apoi izbucni în râs.

— Frate, aşa sper. Ăstora doi le-ar prinde bine un fii... ăăă...

Clipi, iar ea îşi văzu vârsta fulgerând prin ochii lui.

— Pe naiba, exclamă Shane. Nu contează.

Mda, cuvintele nu-i erau de folos. Se aplecă şi-l sărută. Se simţi ciudat, şi stângace, iar el nu-i răspunse imediat... poate din cauză că era prea surprins. Poate că ea procedase greşit, sau greşise aruncându-se pe el...

Buzele lui se desfăcură sub ale ei, umede şi moi şi calde, iar ea îşi uită toate gândurile de adineauri. Întreaga ei existenţă se concentră asupra senzaţiilor, a blândei apăsări care devenea tot mai intensă pe măsură ce sărutările se înşiruiau mai departe.

Sărutări caste, apoi altele, mai vinovate, şi, mamă, cât de bune erau astea! Aveau un gust cu atât mai bun cu cât îşi deschidea gura mai larg, şi mai ales după ce limba lui i-o atingea pe-a ei.

Ar fi putut să urmeze un întreg semestru de sărutat cu Shane. Cu program de studiu personal intensiv. Şi ore de laborator.

Timpul, practic, nu exista pentru ea, dar până la urmă Claire îşi dădu seama că prin ferestre începea să pătrundă o lumină delicată, şi că amorţise şi o dureau toate de la stalul pe podea. Tresări în clipa în care unul dintre muşchii spatelui protestă, iar

Shane îi întinse mâna, o trase în sus, după care se instală pe canapea.

Se întinse cât era de lung, apoi îi oferi braţul. Ea făcu ochii mari, plină de furnicături şi de derută.

— Nu e loc, zise.

— E loc berechet, replică el.

Simţi că i se taie respiraţia şi devine un pic cam sălbatică, în timp ce se întindea pe minuscula suprafaţă liberă de tapiţerie a canapelei de lângă el, după care îşi înăbuşi un scheunat în clipa în care Shane o înhăţă şi o ridică, învelindu-şi cu ea pieptul şi o, Dumnezeule, tot restul trupului, de asemenea.

— E mai bine? o întrebă, ridicându-şi sprâncenele. Era o întrebare adevărată, la care aştepta un răspuns adevărat. Claire simţi cum roşeaţa îi aprinde focul în obraji, dar nu-şi desprinse privirea dintr-a lui.

— Perfect, răspunse.

Parc-ar fi fost goală, doar că avea toate hainele pe ea.

De data aceasta, sărutările erau umede şi insistente şi apăsate, iar faptul că-i simţea muşchii lui Shane încordându-se şi destinzându-se sub ea era incredibil de excitant. Aşa ceva ar trebui scos în afara legii, se gândi. Mă rog, cam şi era în afara legii. Sau ar fi putut să fie, dacă începeau să zboare hainele de pe ei.

Poate că Shane n-o fi fost el Michael, cu toată responsabilitatea lui, însă hotărât lucru nu era nici atât de impulsiv. Cel puţin, nu cu ea. Mâinile lui tot rătăceau, dar niciodată prin locurile în care le-ar fi vrut ea — cu atâta ardoare — şi unele dintre locurile în care poposeau o făceau să se mire de ce oare nu-şi dorise până acum s-o atingă cineva acolo. Cum ar fi acea adâncitură a şalelor, locul în care pielea se prăbuşea într-o vale puţin adâncă. Sau la ceafa. Sau sub braţ. Sau...

În timp ce-şi ridica braţele pe lângă trupul lui Claire, degetele lui îi atinseră doar în treacăt curbura exterioară a sânilor, iar ea icni, cu gura într-a lui.

Imediat, Shane o ridică în şezut şi se mută în celălalt capăt al canapelei. Era roşu la faţă, ochii îi străluceau şi nu mai arăta nici măcar un pic obosit.

— Nu, exclamă el, întinzând o mână în faţă ca un poliţist de la circulaţie în clipa în care ea încercă să se repeadă spre el. Fanion roşu! Dacă mai scoţi sunetul ăla, dăm de belea. Sau, cel

puţin, eu dau.

— Dar...

Claire îşi simţi roşeaţa aceea revenindu-i, şi habar n-avea cum ar urma să sune asta în cuvinte.

— Dar cu tine, cum rămâne? Ştii tu...

Făcu un gest vag, care putea să însemne orice. Sau nimic. Sau orice.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Aşa e bine.

Încă respira adânc, dar măcar el chiar arăta mai bine. Mai sigur. Mai... ca Shane, în locul băieţelului aceluia mic, pierdut şi îndurerat, din coşmarurile lui.

— Ei, cum a fost? o întrebă. Ne-am distrat?

— Ne-am distrat, îl aprobă, cu o voce slabă. Atât de mult se distrase, încât acum se simţea ca o cutie cu o băutură carbogazoasă, atât de agitată, încât era pe cale să explodeze. Ăăă... eu trebuie să...

— Mda, şi eu.

Însă Shane nu făcu nicio mişcare să plece. Claire înghiţi cu greu şi-şi luă inima în dinţi, urcând spre camera ei. Închise uşa şi o încuie, se azvârli pe salteaua nou-nouţă — nici măcar nu pusese un cearşaf pe ea, şi cam rămăseseră în pană de pături după ce le folosiseră pe majoritatea în lupta lor cu focul — şi fu azvârlită în sus. Camera mirosea a câine afumat şi ud, dar ei nu-i păsa.

Absolut deloc.

Distracţie.

O, da!

***

Cam pe la prânz, Claire auzi soneria şi dădu fuga jos. Shane zăcea pe canapea, dormind buştean. De Eve, tot niciun semn, şi nu se aştepta câtuşi de puţin să-l vadă cumva pe Michael, dat fiind faptul că era ziua în amiaza mare. Goni prin antreu până la uşă, care era proptită cu un scaun din lemn în chip de încuietoare provizorie, şi ezită.

— Michael? Eşti aici?

O boare de gheaţă trecu peste ea, ciufulindu-i părul. Uau. Puternic mai era pe ziua de azi.

— Pot să deschid uşa? O dată pentru da, de două ori pentru

nu.

Da, după toate aparenţele. Trase deoparte scaunul şi aruncă o privire afară. Doi bărbaţi aşteptau pe verandă, ambii înalţi; unul era suplu şi cu o înfăţişare dură, brunet; celălalt era un pic palid (dar nu o paloare de vampir) şi butucănos, iar în locurile în care nu se instalase chelia, părul lui foarte scurt părea să fie şaten.

Amândoi îşi prezentară insignele. Poliţişti.

— Tu eşti Claire, aşa-i? o întrebă cel suplu, întinzându-i mâna. Eu sunt Joe Hess. El e partenerul meu, Travis Lowe. Ce mai faci?

— Ăăă...

Bâjbâi după mâna întinsă.

— Bine, cred.

Îi strânse mâna şi Lowe.

— E ceva... adică, aţi găsit... ?

Fiindcă spera ca tatăl lui Shane să fie deja într-o celulă din arestul poliţiei, dar în acelaşi timp se temea de ce-ar fi însemnat asta pentru Shane. Se legănă agitată pe călcâie, înainte şi-napoi, privirea fugindu-i de la unul la celălalt.

Joe Hess zâmbi. Spre deosebire de majoritatea zâmbetelor pe care le văzuse de la sosirea ei în Morganville, acesta i se părea... lipsit de complicaţii. Sincer, într-un fel. Nu fericit, fiindcă ar fi fost bizar, dar liniştitor.

— E OK, îi răspunse el. Nu, nu i-am găsit, dar n-ai de ce si te temi. Putem să intrăm?

Auzi târşâit de paşi în spatele ei. Shane se trezise, şi acum stătea în antreu, desculţ şi mototolit, cu o faţă adormită care deveni şi mai fioroasă în clipa în care căscă şi-şi trecu degetele prin păr, lăsând o parte din el vâlvoi.

Cât de bolnavă putea să fie, dacă i se părea sexy?

Claire se reculese şi-i arătă spre poliţiştii din prag. Privirea lui Shane se focaliză repede asupra lor.

— Domnilor ofiţeri, zise, apropiindu-se de uşă. Vă putem fi de folos cu ceva?

— Tocmai întrebam dacă n-am putea să intrăm şi să stăm de vorbă, răspunse detectivul Hess. Nu mai zâmbea, dar tot părea amabil. Neoficial, adăugă el.

Un fior rece îi străbătu încetişor pielea lui Claire. Un singur val de frig. Da. Din punctul de vedere al lui Michael, era bine.

— Sigur, zise Claire, dându-se la o parte şi deschizând uşa

mai larg. Poliţiştii trecură pragul, mai întâi Hess, apoi Lowe, iar Shane o săgetă pe Claire cu o privire al cărei înţeles ea nu prea putu să-l desluşească, după care-i conduse pe cei doi în living.

Lowe examină locul mai insistent decât celălalt: părea să-l aprecieze cu adevărat.

— Drăguţ, murmură el, ceea ce părea să fie primul lui cuvânt rostit. Lemnul e folosit grozav aici. Cu adevărat organic.

Ea nu putea să spună mulţumesc, fiindcă, stai aşa, doar nu ea o construise. Nici măcar nu-i aparţinea. Dar, în numele lui Michael, răspunse:

— Asta este şi părerea noastră, domnule.

Se aşeză neliniştită pe marginea canapelei. Shane rămase în picioare, iar Hess şi Lowe se tot învârtiră pe-acolo, nu tocmai căutând ceva, ci inventariind totul. Hess, care fusese în permanenţă atent la ei doi, se aşeză, după câteva clipe, pe fotoliul ocupat noaptea trecută de Michael. Déjà vu, se gândi Claire. Hess păru să tremure un pic şi privi în sus, poate încercând să localizeze sursa curentului care tocmai se abătuse asupra lui.

Lui Michael îi plăcea fotoliul acela.

— Aţi avut ceva necazuri pe-aici, astă-noapte, zise Hess. Ştiu că aţi purtat o conversaţie cu colegii noştri, Gretchen şi Hans. Am citit raportul azi-dimineaţă.

Nu făceau nimic rău dacă recunoşteau asta. Atât Shane, cât şi Claire, încuviinţară.

— Puţin cam înfricoşătoare, hm?

Claire încuviinţă din nou. Shane, nu. El îi răspunse detectivului cu un mic zâmbet subţire.

— Eu sunt vieţaş aici, în Morganville. Definiţi-mi ce înţelegeţi prin înfricoşătoare, zise el. Oricum, dacă aveţi de gând să vă jucaţi de-a poliţistul bun şi poliţistul rău...

— N-avem, îl întrerupse Hess. Crede-mă, ai fi ştiut dac-ar fi fost aşa, pentru că eu aş fi fost poliţistul rău.

Şi exista ceva în ochii lui care-o determina pe Claire să-l creadă.

— Uite ce e, n-o să vă mint, Gretchen şi Hans au propriile lor interese. Dar şi noi le-avem pe-ale noastre. Vrem să ne asigurăm că sunteţi protejaţi, înţelegeţi? Asta ne e meseria. Să servim şi să protejăm, iar eu şi cu Travis credem în asta.

Lowe se opri din mersul lui agale şi încuviinţă.

— Noi suntem neutri. Mai suntem vreo câţiva prin oraşul ăsta care-am făcut destul bine ambelor părţi, încât să ne câştigăm o mică libertate, atât timp cât suntem precauţi.

— Ceea ce vrea să spună Joe, interveni detectivul Lowe, este că ei ne ignoră atât timp cât ne vedem de drumul nostru. Aici, oamenii reprezintă rasa sclavilor... indiferent de culoarea pielii. Prin urmare, trebuie să avem grijă de ai noştri, când putem.

— Iar când nu putem, îi dădu replica Hess, atât de lin, încât dădea impresia că repetaseră dinainte scena, iese urât. Nu e ca şi cum noi doi am fi poliţişti liberi. Noi suntem Elveţia. Dacă treci graniţa, eşti pe cont propriu.

Shane se încruntă la el.

— Şi ce-aţi putea să faceţi pentru noi, dacă sunteţi Elveţia?

— Eu pot să mă asigur că Gretchen şi Hans n-or să vă mai facă vizite ulterioare, răspunse Hess. Pot să ţin majoritatea poliţiştilor la distanţă de voi, poate nu chiar pe toţi. Pot să împrăştii vorba — pe scară largă — că voi nu sunteţi doar sub sigiliul Fondatoarei, ci şi că eu cu Travis suntem cu ochii pe voi. Asta va împiedica pe oricine altcineva să încerce să-şi facă prieteni prin bubuirea voastră.

— Oricine altcineva dintre oameni, adică, îl corectă Lowe. Vampirii... ei n-au decât să vă sperie până vă căcaţi pe voi, dacă sunt în stare, dar nu pot să vă facă vreun rău. Cel puţin, nu atât timp cât n-o daţi în bară, ca să pierdeţi protecţia Fondatoarei. M-aţi înţeles?

Ceea ce se şi întâmplase deja, în realitate. Partea cu datul în bară. Mă rog, practic vorbind, tatăl lui Shane nu încălcase vreo lege — încă — fiindcă Michael nu murise într-adevăr.

În afară de faptul că, totuşi, murise.

Doamne, Morganville ăsta chiar îi dădea dureri de cap.

Se auzi o uşă trântită la etaj, şi Eve îşi făcu apariţia, ţăcănind cu tocurile pe trepte, complet echipată goth: o cămaşă purpurie transparentă peste un soi de corset negru, o fustă care arăta de parcă s-ar fi prins într-o maşină de tocat, dres cu cranii ţesute în material, şi pantofii ei negri, Mary Jane. Extrem de fioroasă. Machiajul revenise cu toată forţa: faţa albă ca gheaţa, ochii conturaţi cu negru, buzele ca două vânătăi vechi de trei zile.

— Ofiţer Joe! răcni ea, zburând practic prin încăpere, ca să-l îmbrăţişeze. Shane şi Claire schimbară o privire între ei. Mda, nu era o imagine pe care s-o vadă zilnic. Joe Joe Joe! se alintă Eve.

Chiar mă întrebam pe unde-oi fi.

— Bună, Ţopăilă. Ţi-l mai aminteşti pe Travis, nu?

— Marele T.!

Încă o îmbrăţişare. Asta, îşi zise Claire, umplea paharul suprarealismului, până şi pentru Morganville.

— Cât mă bucur să vă văd, băieţi!

— Aşijderea, puştoaico, răspunse Lowe. Zâmbea, ceea ce-i transformase chipul într-unul aproape îngeresc. Mai ai numerele noastre, nu?

Eve îşi plesni cu palma telefonul mobil prins la curea într-un toc de forma unui sicriu.

— O, da. Pe apelare rapidă. Dar n-a fost... hm...

Claire avu deodată bizara senzaţie că Eve ar fi avut ceva de spus, dar nu de faţă cu ei. Şi poliţiştii păreau să fie de aceeași părere, fiindcă privirile lor se întâlniră scurt, după care Hess zise:

— Vrei noutăţi? Ce-ar fi să ne arăţi ce mai ai prin cafetieră?

— Sigur! zise veselă Eve, conducându-i în bucătărie.

— Ei bine, zise Shane, după ce uşa se închise în urma lor, uite ce numesc eu bizar.

— Am pierdut cumva vreun episod? întrebă Claire. Şi sunt cumva şi note explicative?

— Habar n-am.

Sunetele conversaţiei pluteau spre ei din direcţia bucătăriei, ca o muzică fără cuvinte. Claire se foi puţin, după care se ridică şi se apropie în vârful picioarelor.

— Hei! protestă Shane, dar porni în urma ei.

Hess vorbea despre cineva pe nume Jason. Shane reacţionă imediat, punându-i o mână pe umăr lui Claire şi ducându-şi un deget la buze.

Ce? mimă ea, fără sunet.

Vreau să aud.

Acum vorbea detectivul Lowe.

— ... probabil că ai vrea să afli că iese azi. Şi-acum, până să spui ceva, află că a fost prevenit. Nu are voie să se apropie de tine, sau de părinţii tăi. Va fi supravegheat.

— Supravegheat, repetă Eve, părând zguduită. Dar... crezusem c-o să stea în puşcărie multă vreme! Cum a rămas cu fata... ?

— Şi-a retras plângerea, o informă Hess. Nu puteam să-l

ţinem închis la infinit, scumpo. Îmi pare rău.

— Dar e vinovat!

— Ştiu. Numai că acum n-a rămas decât cuvântul tău împotriva cuvântului lui, şi ştii cum se judecă în cazuri de-astea. Tu n-ai depus jurământ faţă de nimeni, Eve. El, da.

Eve scăpă o înjurătură. Părea că abia se abţine să izbucnească în plâns.

— Ştie unde stau?

— O să afle, răspunse Hess. Dar, aşa cum ţi-am spus deja, e supravegheat, iar noi o să stăm cu ochii pe voi, toţi cei de-aici. Îl laşi în pace pe Jason, te lasă şi el în pace. OK?

Dacă Eve şi-o fi exprimat acordul, atunci a făcut-o în tăcere. Claire aproape că se răsturnă pe spate în clipa în care Shane o trase de umăr; îşi recăpătă repede echilibrul şi-l urmă înapoi, spre canapea.

— Cine e Jason? Nici nu mai avu răbdare să se aşeze până să pună întrebarea.

— Un rahat, oftă el. Jason e fratele ei. Ultima dată când auzisem de el, era închis pentru că înjunghiase pe cineva. E psihopat, iar Eve l-a denunţat. Nu mă mir că-i e frică.

— Fratele ei mai mare? Claire îşi închipuia deja un soi de fotbalist plin de muşchi, goth din cap până-n picioare, înalt de vreo trei metri şi dependent de steroizi.

— Mai mic, zise Shane. Are şaptesprezece ani, cred. E un puşti sfrijit, sinistru. Niciodată nu mi-a plăcut de el.

— Crezi că...?

— Ce?

— Crezi c-o să vină aici. Să-ncerce să se răzbune pe Eve?

Shane ridică din umeri.

— Dacă face asta, o să regrete pe tot drumul până la spital.

O zisese cu un soi de indiferenţă care o făcu pe Claire să se simtă cuprinsă de o ciudată căldură. Fu nevoită să se străduiască să-şi refacă respiraţia. Dacă Shane o fi observat-o, oricum nu arătă vreun semn.

— Cât timp stăm aici, suntem la adăpost, continuă el, ridicându-şi privirea spre tavanul gol. Corect, Michael?

Un val de frig îi mătură pielea lui Claire.

— Corect, răspunse ea, în numele lui Michael.

Dar se întreba dacă aşa o fi.

Cinci

Poliţiştii plecaseră, Shane se ocupa cu cine ştie ce joc video, iar Claire învăţa. Era o zi obişnuită, după toate acestea. Shane deschisese televizorul, căutând să prindă vreo ştire care să-i dea un cât de mic indiciu cu privire la ceea ce învârtea tatăl lui, însă postul local din Morganville (exista unul singur) părea insipid, cosmetizat şi lipsit de orice conţinut, chiar şi în programele de actualităţi.

Sosi noaptea; Michael îşi reveni la forma umană; stătură împreună la cină.

O viaţă normală, aşa cum se putea desfăşură într-un loc ca Morganville. În Casa de Sticlă.

Abia pe la miezul nopţii, în timp ce începea să plutească pe aripile somnului, purtată de îndepărtatele şi suavele sunete ale chitarei lui Michael, Claire începu să se întrebe ce avea să facă a doua zi dimineaţă. Nu putea să stea doar ascunsă, indiferent de părerea lui Michael. Avea şi ea o viaţă — un fel de — şi deja lipsise la o mulţime de ore în semestrul acela. Ori se ducea, ori se retrăgea, iar retragerea n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Niciodată n-ar mai fi putut să-şi refacă posibila carieră universitară şi să meargă la şcolile din Superligă la care visa.

Adormi cu gândul la vampiri, la colţi, la fete drăguţe cu zâmbete răutăcioase şi brichete aprinse. La focuri şi ţipete. La mama lui Shane, plutind în cada de baie.

La Shane, ghemuit într-un colţ, plângând.

Nu era o noapte prea grozavă. Claire se trezi odată cu primii zori, întrebându-se dacă Michael dispăruse deja iar, căscă şi-şi croi drum anevoie din pat până în baie. Nimeni altcineva nu mai era treaz, desigur. Duşul o făcu să se simtă bine şi, după ce-şi uscă părul şi-şi trase pe ea o bluză simplă albă, o pereche de blugi şi una de tenişi, încărcându-şi rucsacul cu esenţialul pentru ziua aceea, se simţi pregătită să înfrunte lumea exterioară.

Shane dormea jos, pe canapea. Trecu în vârfurile picioarelor pe lângă el, însă o scândură a duşumelei, scârţâind, îi zădărnici efortul: el ţâşni în capul oaselor şi se holbă la ea speriat, nedumerit, timp de câteva secunde, după care clipi şi oftă.

— Claire...

Îşi lăsă picioarele jos, se ridică în şezut şi-şi sprijini capul în

palme.

— Au! Frate, aminteşte-mi că două ore de somn nu ajung.

— Cred că tocmai ţi-ai amintit şi singur. Ce-ai tot făcut, de-ai stat treaz?

— Am discutat, răspunse el. Michael simţea nevoia să discutăm.

Aha. Probleme de-ale băieţilor. Probleme pe care Michael nu voia să le împărtăşească şi fetelor. OK, perfect, nu era treaba ei. Îşi săltă rucsacul pe umăr şi porni tiptil spre antreu.

— Unde te duci? o întrebă Shane, fără să-şi ridice capul.

— Ştii bine unde mă duc.

— A, nu, nu te duci!

— Shane, mă duc. Scuză-mă, dar nu-mi spui tu mie ce să fac.

Practic vorbind, presupunea că ar fi putut: era mai mare şi, în lipsa lui Michael, era într-un fel proprietarul şi administratorul casei. Dar... nu. Nici măcar aşa. De îndată ce-ar fi permis ca aşa ceva să se-ntâmple — sau să se-ntâmple din nou — însemna că-şi va fi pierdut orice independenţă câştigată până acum.

— Trebuie să mă duc la ore. Uite, o să fiu bine. Protecţia Ameliei e încă valabilă, iar campusul e teritoriu neutru, ştii asta. În afară de cazul în care aş da-o în bară, n-aş avea probleme.

— Dar pentru Monica nu e teritoriu neutru, îi atrase el atenţia, ridicându-şi privirea. A încercat să te omoare, Claire.

Avea dreptate. Claire îşi înghiţi un mic nod de teamă.

— Sunt în stare să mă descurc cu Monica.

De fapt, nu credea că ar fi, dar cel puţin putea s-o evite. Fuga constituia oricând o opţiune.

Shane o privi fix cu ochii lui injectaţi, obosiţi, timp de câteva lungi secunde, după care clătină din cap şi se trânti la loc pe pernele canapelei, cu braţele larg desfăcute.

— Cum vrei, zise. Sună dacă dai de bucluc.

Ceva anume din tonul lui o făcu pe Claire să-şi dorească să azvârle cât colo rucsacul şi să se strecoare pe canapea lângă el, cuibărindu-se cât mai aproape, însă îşi îndreptă şira spinării şi zise:

— O să sun. După care porni hotărâtă spre uşă.

Două rafale puternice, îngheţate, o izbiră în plin. Era Michael, spunându-i nu cu toată fermitatea.

— Pupă-mă-n fund, zise ea, deschizând cu un gest energie încuietorile nou-nouţe pe care le montase Shane şi ieşind în

soarele cald al unei dimineţi din Texas.

***

Cursul de engleză era plictisitor. Citise deja toată materia, aşa că-şi petrecu timpul notându-şi gândurile la coada jurnalului. O mare parte a lor se concentrau asupra lui Shane, şi a buzelor lui Shane, şi a mâinilor lui Shane. Plus ocări la adresa faptului că nu avea încă optsprezece ani şi că, oricum, asta era o regulă tâmpită.

Încă se gândea la injusteţea acestui fapt după oră, când dădu peste necazuri.

Literalmente.

Claire tocmai ocolea un colţ de clădire, mergând cu capul în jos, când se ciocni de un corp înalt şi solid, care o apucă instantaneu de umeri şi-o îmbrânci, zdravăn, înapoi. Aproape că-şi pierdu echilibrul, dar izbuti să pună o frână tremurătoare şi rămase la verticală, sprijinindu-se de perete.

— Hei! urlă ea, mai mult din cauza şocului decât de furie, şi abia apoi creierul ei ajunse la un numitor comun cu ochii şi gândi: Of, ce de rahat!

Era Monica.

Monica Morrell, arătând sclipitoare şi perfectă, de la părul ei drept strălucitor până la impecabilul machiaj, şi până la topul transparent, la modă, de deasupra tricoului cu vedere la buric pe care-l purta. Nici gând să vezi rucsac la Monica. Avea o geantă de firmă, iar ochii ei o studiau pe Claire din cap până-n picioare, în timp ce buzele se strâmbau cu dispreţ. Fireşte, nu era singură. Monica nu mergea nicăieri fără un anturaj, iar astăzi îşi avea flancurile ei obişnuite, pe Jennifer şi pe Gina, alături de o turmă de băieţi vânjoşi gravitând în jurul ei, majoritatea sportivi, într-un fel sau altul.

Toţi cei din gaşcă erau mai înalţi decât Claire.

— Ai grijă, arătare! exclamă Monica, privind-o furioasă. După care începu să zâmbească. Totuşi, asta nu-i estompă scânteia ameninţătoare din ochii frumoşi. A, tu erai! continuă. Ar trebui să te uiţi pe unde mergi.

Se întoarse pe jumătate spre micul ei cârd de adepţi.

— Biata Claire. Suferă de un sindrom, sau cam aşa ceva. Cade pe scară, se loveşte la cap, e cât pe-aci să ardă cu tot cu casă...

Îşi întoarse din nou privirea spre Claire, în timp ce Jennifer şi Gina se întreceau în chicoteli.

— Nu-i aşa? Nu ţi-a ars casa?

— Un picuţ, răspunse Claire. În adâncul ei, tremura, dar ştia că dacă ar fi bătut în retragere, riscurile ar fi fost cu mult mai mari. Dar am auzit că nu e prima dată că se întâmplă aşa ceva, când te opreşti tu pentru o vizită.

Clica Monicăi scoase un ooooooooo încet, un murmur de genul nu-se-poate-să-fi-spus-asta, împărţit în mod egal între apreciere şi anticipaţie. Ochii Monicăi deveniră reci. Mai reci.

— Nici măcar să nu deschizi discuţia, arătare. Nu-i vina mea că ţi-ai ales să locuieşti cu o ceată de rataţi şi de jigodii. Probabil c-o fi fost curva aia goth, când a aprins lumânări prin toată casa. Asta-i un pericol de incendiu ambulant, ca nu mai vorbesc despre o catastrofa a modei.

Claire îşi muşcă buzele pe dinăuntru şi-şi înghiţi replica, una care trebuie să fi avut de-a face cu adevărata identitate a curvei din discuţie. În schimb, îşi înălţă sprâncenele — pe deplin conştientă de faptul că nu erau pensate, nici perfecte, nici altcumva — şi zâmbi ca şi cum ar fi ştiut ceva despre care Monica n-avea habar.

— Nu e singura. Topul nu cumva e de la Wal-Mart? Din colecţia Băieţii din Parcul Rulotelor[3]?

Şi se întoarse să plece, în timp ce prietenii Monicăi se ooooooooo-ară din nou, de data aceasta cu o nuanţă vecină cu hohotele de râs.

Monica o apucă de rucsac, smucind-o şi dezechilibrând-o.

— Transmite-i salutări lui Shane, zise ea, trimiţându-şi fierbinţeala suflării în urechea lui Claire. Spune-i că nu-mi pasă cine a fluturat steagul armistiţiului: o să pun eu mâna pe el, şi pe tine, şi-o să-i pară rău că s-a încurcat vreodată cu mine.

Claire se smulse din strânsoarea unghiilor extrem de şlefuite ale Monicăi şi replică:

— Nu s-ar încurca el cu tine nici dac-ai fi singura fată de pe Pământ şi ar fi vorba despre supravieţuirea speciei.

Crezu că Monica avea s-o zgârie pe ochi cu ghearele acelea perfect manichiurate, aşa că bătu repede în retragere. Monica, bizar lucru, o lăsă. Ba chiar zâmbea, un pic, însă era un soi

3 Aluzie la Trailer Park Boys, un popular serial canadian de comedie având ca protagonişti o serie de tineri care locuiesc în rulote

ciudat de zâmbet, care-i făcu stomacul lui Claire să se strângă în clipa în care-i întâlni privirea.

— Bine, pa, zise Monica. Arătare.

Ora de chimie începuse deja în clipa în care Claire se strecură, cu răsuflarea tăiată, pe un scaun liber, scoţându-şi apoi din rucsac manualul şi caietul de notiţe. Cu un ochi era mereu atentă să nu apară cumva Monica, Gina sau Jennifer, sau să nu se reverse spre ea cine ştie ce substanţe chimice — doar se mai întâmplase altădată — însă nu avu parte de Monica şi de monicistele ei pe-acolo, nici în drumul spre următoarea oră de clasă, nici spre cea de după. Pe la jumătatea după-amiezii, încordarea îi devenise dureroasă, însă pulsul era destul de normal, şi revenise pe făgaşul ascultării cursurilor, încercând să înţeleagă totul. Nu că ar fi fost cu mult înaintea materiei predate — avea mania să citească întregul manual încă de la începutul semestrului — dar i se părea de fiecare dată ceva drăguţ când profesorii mai azvârleau câte-o trufanda care nu se găsea în manual, sau în notele de curs publicate. Până şi materiile care nu-i plăceau prea mult i se păreau relativ interesante. La Istorie li se dădu un test, pe care ea îl termină în cinci minute şi-l predă, după care o şterse la semnul tăcut de aprobare cu degetul mare ridicat din partea profesorului.

Era după-amiază târziu când ieşi din clădirea ştiinţelor în curte: grupurile de studenţi se mai subţiaseră, din moment ce majoritatea încerca să scape cât mai devreme de cursuri, ca să se încadreze în extrem de importantul program al petrecerilor. Texas Prairie University nu era tocmai un Harvard pe Câmpii; cei mai mulţi dintre studenţi veneau doar ca să treacă precum gâştele prin apă de cei doi ani obligatorii, după care să se transfere la o universitate recunoscută. Aşa că, în cea mai mare parte, deviza era „Petrece până verşi”.

I se părea nostim acum, când privea în jur, ştiind tot ceea ce ştia despre Morganville. Până atunci, nu-i trecuse prin minte cât de izolat era micul univers al facultăţii: ar fi putut să parieze că nouăzeci la sută dintre copiii înscrişi habar n-aveau care era adevăratul mers al lucrurilor din oraş, şi nici nu urmau să afle vreodată. TPU era ca un fel de parc zoologic, în care studenţii reprezentau animalele.

Şi, uneori, în cireadă intervenea selecţia naturală.

Fu străbătută de un frison, în timp ce privea în jur după vreo

Monică la pândă, după care porni spre casă. Nu era un drum lung pe jos, însă o purta peste frumos îngrijitele (deşi pârjolite de soare) terenuri, până în aşa-zisa „zonă comercială” din Morganville... ceea ce, în realitate, era exagerat spus. Nu erau decât anexe ale campusului, peste tot numai cafenele (chiar se întreba pe cine-o fi găsit sărmanul nebun de Oliver ca să umple şorţul de barmaniţă lăsat gol de Eve), librării şi magazine de modă. Clădirile arborau culorile şcolii — verde şi alb — şi, de regulă, aveau în vitrine afişe decolorate cu REDUCERI PENTRU STUDENŢI.

Observă un tip sfrijit, îmbrăcat în negru, stând într-un colţ şi privind-o cu ochii lui întunecaţi, arzători. I se părea o figură cunoscută, dar nu ştia de unde să-l ia... poate, cineva de la cursuri? Oricum, o mutră înfricoşătoare. Se întrebă de ce s-o holba la ea. Doar mai erau şi alte fete pe stradă. Mai drăguţe.

Claire îşi grăbi pasul. Când privi iar înapoi, el nu mai era acolo. Oare să fi fost mai bine, sau mai înspăimântător?

Deodată, i se păru o idee grozavă să meargă şi mai repede.

În timp ce trecea pe lângă Common Grounds, cafeneaua, Claire aruncă o privire înăuntru şi văzu pe cineva care i se părea cunoscut... dar ce naiba să caute tatăl lui Shane aici? În miezul zilei? Nu părea tocmai potrivit cu gloata studenţilor, şi toţi poliţiştii din oraş scuturau copacii în căutarea lui, nu?

Şi totuşi, iată-l acolo. E adevărat, aruncase doar o privire la repezeală, dar câţi puteau să semene cu Frank Collins prin Morganville?

Ar fi cazul s-o şterg naibii de-aici, se gândi, dar apoi îi veni o altă idee. Dac-ar putea să afle ce căuta el acolo, poate că asta le-ar fi de ajutor lui Michael şi lui Shane în planificarea următoarelor mişcări. În plus, era plină zi, lumină din belşug, şi oricum nu se punea problema ca domnul Collins să nu ştie unde s-o găsească, dacă voia: la urma urmei, ştia unde locuieşte.

Aşa că deschise uşa şi intră, ascunzându-se în spatele a doi haidamaci, cu rucsacele umflate de laptopuri, care dezbăteau aprins legitimitatea rezultatelor din liga de baseball din anii întrebuinţării steroizilor. Da, acela era tatăl lui Miane, şi stătea într-un colţ al cafenelei, sorbind dintr-o ceaşcă. Limpede ca lumina zilei.

Ce naiba...?

Îşi opri respiraţia în clipa în care Oliver se strecură pe scaunul

din faţa lui. Oliver era un tip deşirat, înalt şi un pic adus de spate, cu părul lung şi cârlionţat, presărat şi brăzdat de şuviţe cărunte. Nu părea foarte ameninţător, Oliver ăsta, dar numai până când ajungeai să-i vezi colţii şi adevărata personalitate care zăcea în spatele măştii afişate pentru marele public. Oliver era înfricoşător, iar ea nu avea absolut niciun chef să ajungă în vreo situaţie în care să fie nevoită să aibă de-a face iarăşi cu el.

Claire se întoarse să plece, dar se ciocni de un piept lat, înveşmântat într-un tricou de un cenuşiu catifelat. Îşi ridică privirea şi zări un tip pe care nu-l cunoştea: un pic mai în vârstă decât Shane, poate, dar nu cu mult. Avea părul mătăsos, roşu, tuns scurt, tenul deschis şi presărat de pistrui. Ochii mari, albaştri, acel gen de albastru care o ducea cu gândul la ceruri senine, sau la oceane adânci. Era, pur şi simplu... drăguţ. Şi oarecum paşnic.

Înalt şi solid, şi purtând — culmea, în valul acela de căldură al sfârşitului verii din Texas — o veche şi ponosită geacă din piele maro. N-avea rucsac, dar semăna a student.

Îşi coborî privirea spre ea, zâmbind. Claire se aştepta ca el să se dea la o parte din drum, însă nu fu cazul; în schimb, el se aplecă, îi luă mâna şi zise:

— Bună, Claire. Eu sunt Sam. Hai să stăm de vorbă.

Avea degetele reci, ca din lut. Şi, dincolo de pistrui, era un pic cam prea palid. Iar în ochi avea ceva damnat şi trist.

Of, fir-ar să fie. Un vampir.

Claire încercă să se smulgă din mâna lui. El o reţinu fără efort. Putea să-i şi rupă oasele, dacă voia — simţea asta — însă îşi folosea doar atâta putere cât s-o împiedice să se desprindă.

— Nu pleca, îi zise. Trebuie să stau de vorbă cu tine. Te rog, îţi promit că n-o să-ţi fac nimic. Hai să stăm jos, bine?

— Dar...

Claire privi în jur, alarmată. Cei doi haidamaci tocmai plecau, ducându-se spre bar să-şi ia de băut. Localul era aglomerat, şi peste tot vedeai studenţi: pălăvrăgind, râzând, jucând tot felul de jocuri, tastând pe laptopuri, vorbind la telefoanele mobile. Şi, fireşte, nimeni nu-i acorda ei vreo atenţie. Ar fi putut să facă o scenă şi poate c-ar fi reuşit să scape, dar asta ar fi însemnat să-i atragă atenţia lui Oliver, i a să nu mai pomenim de tatăl lui Shane, iar ea nu-şi dorea aşa ceva. „Ciocul mic!” era sloganul zilei.

Claire înghiţi în sec şi-l lăsă pe vampir s-o tragă spre o masă izolată de lângă fereastră. Tipul se aşeză la distanţă de puternica dâră albă de soare strecurată prin geam până pe podea. Copertina de afară oprea pătrunderea luminii solare în cea mai mare parte, dar tot mai rămânea o minusculă suprafaţă de risc, presupunea ea.

Sam o ţinea în continuare de mână. Claire se aşeză, se strădui să-şi facă vocea cât mai fermă şi mai hotărâtă, şi zise:

— N-ai vrea să-mi dai drumul acum? Dacă tot m-am aşezat?

— Ce? A. Sigur.

Îi eliberă mâna şi-i dărui un zâmbet pe care până şi mintea ei plină de prejudecăţi şi de bănuieli (la limita paranoiei) îl interpreta ca fiind... dulce.

— Scuză-mă. Doar că eşti atât de caldă... E o senzaţie plăcută.

Părea melancolic. Claire nu-şi putea permite să-l compătimească, pentru nimic în lume. Nu putea.

— Cum de-mi ştii numele? se interesă ea.

Ochii lui albaştri se îngustară într-un zâmbet.

— Glumeşti. Toată lumea îţi ştie numele. Pe-al tău, al lui Shane, al lui Eve, al lui Michael. Fondatoarea a emis o Directivă. Pentru prima dată după, hm, cred că după vreo treizeci de ani, poate chiar patruzeci. Ceva destul de spectaculos. Cu toţii trebuie să avem cel mai bun comportament posibil în preajma voastră, nu-ţi face probleme.

Privirea lui rătăci împrejur, oprindu-se asupra lui Oliver, după care se întoarse la ea.

— Mă rog, cu excepţia oamenilor la care chiar nu e posibil un bun comportament.

— Oameni, repetă Claire, încrucişându-şi braţele. Spera ca prin gestul acesta să pară puternică şi inflexibilă, dar în realitate îl făcuse pentru că-i era frig. Voi nu sunteţi oameni.

Sam păru un pic lezat.

— Eşti cam aspră, Claire. Sigur că suntem oameni. Doar că suntem... altfel.

— Ba nu, voi omorâţi oameni. Voi sunteţi... paraziţi!

Şi habar n-avea de ce se lăsa atrasă într-o discuţie în contradictoriu pe această temă cu o persoană total necunoscută. Dar cel puţin el nu apelase la chestia aia pe care i-o făcuse Brandon, genul ăla de hipnoză. Au, şi nu trebuia să-l

privească în ochi. Rahat. Uitase. Sam părea într-un fel, în fine, normal. Şi avea ochi încântători.

Sam se gândea la ceea ce-i spusese, ca la un argument serios.

— Lanţul trofic, încercă el.

— Ce?

— Ei bine, oamenii simt paraziţi şi asasini în masă, din punctul de vedere al legumelor.

Asta... aproape că avea un soi de logică bizară. Aproape.

— Eu nu sunt un morcov. Ce vrei de la mine? În afara a ceea ce e evident, adică, adăugă, mimând înfigerea colţilor în gât.

El făcu o figură un pic cam ruşinată.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu. Poţi să-i dai lui Eve ceva din partea mea?

Claire nu-şi putea închipui ce şi-ar dori Eve mai puţin decât un cadou din partea unui vampir.

— Nu, răspunse. Gata? Pot să plec?

— Stai! Nu e nimic rău, îţi jur. E vorba doar că mi s-a părut mereu foarte simpatică. O să-mi lipsească, pe-aici. Mereu aducea lumină în localul ăsta.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo o cutiuţă neagră, pe care i-o întinse. Claire se încruntă şi o suci în mână timp de câteva secunde, după care îi deschise brusc capacul. Nu c-ar fi fost treaba ei, dar...

Era un colier. Unul drăguţ, din argint, cu un medalion sclipitor de forma unui sicriu. Claire îşi ridică ochii spre cei al lui Sam, amintindu-şi încă o dată că n-ar fi trebuit să facă asta, aşa că-şi concentră privirea undeva, spre mijlocul pieptului lui. (Avea un piept atrăgător. Cam lucrat, de fapt.)

— Ce-i înăuntru?

— Deschide-l, răspunse el, ridicând din umeri. Nu încerc să-ţi ascund nimic. Ţi-am spus, nu e nimic primejdios.

Desfăcu şi capacul sicriului. Înăuntru, era o miniaturală statuetă înfăţişând o fată cu braţele încrucişate pe piept. Cam sinistră, dar oarecum mişto, în acelaşi timp. Eve probabil c-ar fi fost încântată, se vedea nevoită să recunoască.

— Uite ce e, eu n-o hărţuiesc, îi explică Sam. Suntem doar... prieteni. Ea nu se numără printre cei mai înfocaţi fani ai celor care nu prea respiră, mulţumită jigodiei ăleia de Brandon... pot s-o înţeleg. Nu încerc să-i devin iubit. Doar m-am gândit că ar

putea să-i placă.

Sam nu încăpea deloc în recent construitele compartimente ale gândirii lui Claire, atât de noi, încât încă miroseau a rumeguş cerebral. VAMPIR = RĂU, scria pe unul dintre ele. Pe cel de alături notase: VAMPIR = RĂUL PERSONIFICAT. Astea cam erau singurele două nişe disponibile pentru catalogarea vampirilor.

Pe el nu ştia unde să-l încadreze. Sam arăta pur şi simplu ca un tip cu ochi trişti şi zâmbet dulce, căruia nu i-ar fi prins rău un pic de soare. Un tip normal, unul care probabil i-ar fi ridicat pulsul dac-ar fi vorbit cu el în sala de curs.

Dar probabil că aşa proceda el ca să-şi atragă victimele, îşi reaminti apoi. Trânti capacul sicriului miniatural, închise cutiuţa şi o împinse pe masă spre el.

— Îmi pare rău, zise. Nu iau nimic. Dacă vrei să i-l dai, dă-i-l1 personal. Deşi nu cred c-o să mai intre vreodată aici.

Sam păru surprins, dar luă cutiuţa şi şi-o puse în buzunarul gecii din piele.

— OK, zise el. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ascultat. Pot să te rog altceva? Nu e vorba despre un serviciu, doar despre o informaţie.

Nu era prea convinsă, dar îi făcu un semn de încuviinţare.

— E vorba despre Amelie, preciză Sam.

Îşi coborâse tonul, iar în ochi îi apăruse o scânteie aprigă şi arzătoare. Nu mai semăna a tip normal. Asta era ceea ce voia de fapt, nu doar să-i facă un cadou lui Eve. Aici era ceva personal.

— Ai stat de vorbă cu ea, am auzit, zise el. Cum e? Cum ţi s-a părut?

— De ce?

Privirea lui nu-şi slăbi intensitatea.

— Ea nu mai vorbeşte cu mine. Nimeni dintre ei nu vorbeşte. De ceilalţi nu-mi pasă, dar... Îmi fac griji în legătură cu ea.

Lui Claire nu-i venea să creadă ce auzea. Un vampir dorea ca ea să-i povestească despre regina vampirilor? Domnul Ciudăţel Ciudăţescu.

— Hm... mi s-a părut... că e în regulă. Nu mai vorbeşte cu tine? De ce?

— Nu ştiu, răspunse el, lăsându-se pe spate. N-a mai vorbit cu mine de cincizeci de ani, plus sau minus câteva ani. Şi, indiferent cât m-aş ruga, nu pot s-o văd personal. Ei nu acceptă

să-mi transmită mesajele.

O umbră întunecată, rănită, licări în ochii aceia aparent nevinovaţi.

— Ea m-a creat, şi tot ea m-a abandonat. Nimeni n-a mai văzut-o în public de mult timp. Şi acum, brusc, stă de vorbă cu tine. De ce?

Cincizeci de ani. Stătea de vorbă cu un tip în vârstă de cel puţin şaptezeci de ani, dar cu o piele mai fină decât a ei. Cu o faţă superbă, lipsită de riduri, şi ochi care văzuseră... În fine... mai multe decât avea să vadă ea vreodată, cel mai probabil. Cincizeci de ani?

— Dar tu ce vârstă ai? întrebă fără să vrea, fiindcă era ceva care-i stârnea prea tare curiozitatea.

— Şaptezeci şi doi. Eu sunt cel mai tânăr, îi răspunse.

— Din oraş?

— Din lume, zise el, jucându-se cu zaharniţa de pe masă. Rasa vampirilor se stinge, să ştii. De-asta suntem aici, în Morganville. Dincolo, în lumea largă, am fost măcelăriţi. Dar până şi aici, Amelie a mai creat doar doi vampiri în ultimii o sută cincizeci de ani.

Îşi ridică lent ochii şi-i întâlni privirea, iar de data aceasta, ea simţi ca un fel de ecou a ceea ce-i făcuse Brandon, al acelei forţe de constrângere cu care-o ţintuise locului.

— Ştiu cum ţi se par ţie toate astea, fiindcă am fost şi eu în situaţia ta. M-am născut în Morganville; am crescut Protejat. Ştiu cât de naşpa e să trăieşti pe-aici. Voi sunteţi sclavii. Şi doar faptul că nu purtaţi lanţuri şi nu sunteţi însemnaţi nu vă face mai puţin sclavi.

Lui Claire îi fulgeră prin minte imaginea mamei lui Shane, moartă în cada de baie.

— Şi, dacă fugim, ne ucideţi, şopti ea. S-ar fi aşteptat ca el să tresară, sau să reacţioneze în vreun fel la afirmaţia ei, însă expresia feţei lui Sam nu se schimbă deloc.

— Uneori, o aprobă. Dar, Claire, nu e din cauză că ne-ar face plăcere. Noi ne străduim să supravieţuim, asta-i tot. Înţelegi?

Claire parcă-l şi vedea stând acolo, cu privirea aţintită asupra mamei lui Shane, care sângera mortal. Ar fi avut aceeași privire blândă, întristată. Molly Collins n-ar fi însemnat decât un animal de casă pe care el fusese obligat să-i eutanasieze, nimic mai mult, şi n-ar fi contat pentru el într-atât, încât să nu doarmă

vreo noapte. Asta, în cazul în care vampirii dormeau. Fapt de care începea să se îndoiască.

Se ridică atât de repede, încât scaunul ei izbi peretele cu zgomot. Sam se lăsă pe spate, surprins, în timp ce ea-şi înşfăca rucsacul.

— A, înţeleg, rosti ea, printre dinţii încleştaţi. Nu pot să am încredere în niciunul dintre voi. Vrei să ştii ce mai face Amelie? Du-te şi întreab-o. Probabil că are un motiv întemeiat pentru care nu stă de vorbă cu tine!

— Claire!

Deschise uşa cu o mână fermă şi evadă la lumina zilei. Privi înapoi şi-l văzu pe Sam stând în picioare acolo, la marginea fâşiei de lumină solară din interiorul cafenelei Common Grounds, privind după ea cu o expresie pe faţă de parcă şi-ar fi pierdut cel mai bun — şi singurul — prieten.

Fir-ar să fie, ea nu era prietena vreunui vampir. Nu putea să fie. Şi nici n-avea de gând să fie, în vecii vecilor.

Şase

În drumul spre casă, Claire ajunse la concluzia că poate n-ar fi prea bine să scape ceva din toată povestea faţă de Shane: nici despre Monica, nici despre tatăl lui, nici despre Sam, vampirul. În loc de asta, se ocupă cu prepararea cinei (tacos) şi aşteptă ca Michael să revină pe lume. Ceea ce el şi făcu, de îndată ce soarele se ascunse cu totul dincolo de orizont, arătând la fel de normal şi de angelic ca totdeauna.

Izbuti cumva să-i transmită că avea nevoie să discute cu el în particular, iar ca rezultat Michael rămase în bucătărie să şteargă vasele spălate de ea. Cum de se-ntâmplase, nu ştia sigur — nici nu era rândul ei — dar apa caldă şi spuma moale a detergentului erau o dată în plus destul de liniştitoare.

— I-ai povestit lui Shane despre Monica? o întrebă Michael, după ce ea termină de relatat evenimentele zilei.

Nu părea tulburat, dar, în definitiv, era nevoie de mult mai mult ca să-l descumpănească pe Michael. Totuşi, parcă ştergea vasele cu un pic prea multă migală.

— Nu, îi răspunse. El se cam... ştii tu, când vine vorba despre ea.

— Mda, aşa e. OK, trebuie să fii precaută, ştii asta, nu? I-aş zice lui Shane să meargă cu tine la şcoală, dar...

— Dar probabil că tocmai asta vrea Monica, termină Claire fraza în locul lui, în timp ce-i întindea încă o farfurie. Să ne aibă pe amândoi la îndemână, astfel încât să ne poată folosi pe unul împotriva celuilalt. Corect?

Michael o aprobă, înălţându-şi sprâncenele.

— Tot ceea ce-i trebuie este să pună mâna pe tine, şi-l prinde şi pe el. Aşa că, ai grijă. Eu... nu sunt de cine ştie ce folos afară din casa asta. Sau, mai bine zis, nu sunt de niciun folos.

Îl compătimi zărindu-i licărul mânios din ochi... care nu era îndreptat asupra ei, ci a lui însuşi. Detesta situaţia.

Detesta să fie captiv acolo, atunci când prietenii lui aveau nevoie de el.

— O să fiu bine, zise ea. Am un telefon mobil nou. Mi l-au trimis mami şi tati.

— Bun. Ne-ai trecut pe toţi pe apelare rapidă?

— Unu, doi şi trei. Şi patru pentru 911.

— Superb, replică Michael, ciocnindu-şi şoldul de al ei. Cum e

la şcoală?

— OK, îi răspunse, neizbutind să-şi fabrice instant vreo fărâmă de entuziasm pe această temă. Despre tatăl lui Shane nu discutăm?

— Nu-i nimic de discutat, zise el. Stai departe de Common Grounds, stai departe de Oliver. Dacă tatăl lui Shane era acolo, probabil că s-a dus doar în recunoaştere. E posibil ca Oliver să-l fi trimis pe o pistă. Obişnuieşte să joace rolul de tip cumsecade, normal.

Michael trebuia s-o ştie, se gândi Claire. Oliver jucase destul de bine rolul de tip cumsecade şi normal, din moment ce-l vrăjise pe Michael să-l lase în casa lui, unde-l ucisese, încercând să-l transforme în vampir. Casa fusese cea care-l salvase pe Michael... parţial. Ca un soi de scuză supranaturală pentru faptul că nu reuşise să-l protejeze de la început. Casa mai făcea astfel de lucruri. Era sinistră şi, din când în când, de-a dreptul înfricoşătoare, dar cel puţin era, în cea mai mare măsură, loială oricui locuia acolo.

Şi totuşi, Oliver... Oliver îi era loial lui Oliver. Şi cam asta era totul.

— Prin urmare, noi nu facem nimic? se interesă Claire.

— Facem cel mai bun nimic de care suntem în stare, replică Michael, lăsând deoparte ultima farfurie şi azvârlindu-şi şervetul pe umăr ca un barman care lua o pauză. Cu alte cuvinte, tu nu faci nimic, Claire. E un ordin.

Claire îl salută milităreşte în zeflemea, făcându-i cu ochiul.

— Am înţeles, să trăiţi, mă scuzaţi, să trăiţi.

Michael oftă.

— Îmi plăcea mai mult de tine când nu erai decât o puştoaică timidă. Ce s-a întâmplat?

— Am început să locuiesc cu voi.

— A, da.

Îi ciufuli părul, zâmbi şi porni agale spre living.

— E noaptea jocurilor, o anunţă. L-am obligat pe Shane să jure: fără jocuri video în seara asta. Acum, cred că şterge praful de pe Monopoly. Nu l-am lăsat să aleagă Risk[4]. Înnebuneşte cu Risk.

---

4 Joc strategic de masă pentru două până la şase persoane care se luptă să cucerească teritorii pe o tablă înfăţişând harta politică a lumii, împărţită în 42 de teritorii de pe şase continente

Ce, nu înnebuneau toţi?

***

— Aşadar, am un nou serviciu, declară veselă Eve, în timp ce stăteau cu toţii pe podea în jurul tablei de Monopoly. Shane îi bătea măr, însă Michael avea căile ferate; Eve şi Claire, în general, priveau cum li se tot micşorează teancurile de bani. Nu-i de mirare că oamenilor le place jocul ăsta, se gândi Claire. E exact ca-n viaţă.

— Deja ai un serviciu? se miră Shane, în timp ce Michael zornăia zarurile în mână, azvârlindu-le apoi pe tabla colorată, deformată. Frate, Eve, mai pune frână la avântul muncitoresc. Mă faci să mă simt prost.

— Shane Collins, eternul chiulangiu. Dacă te-ai programa la mai mult de un interviu pe lună şi, de fapt, ştii, dacă te-ai şi prezenta la ele, ai putea să-ţi găseşti şi tu un serviciu.

— O, acum eşti şi consilier profesional?

— Pupă-mă-n fund. Nici măcar nu te sinchiseşti să mă-ntrebi unde?

— Sigur că da, interveni Michael, în timp ce-şi muta tunul[5] cu patru căsuţe mai încolo. Unde?... Of, fir-ar al naibii.

— Asta te costă cinci sute, bătrâne. Şi ceva în plus, pentru prosoape curate în hotel, adăugă Shane, întinzând palma.

— M-au angajat la universitate, zise Eve, urmărindu-l pe Michael cum numără banii şi i-i întinde lui Shane. La cafeneaua de la Casa Studenţilor. Ba chiar cu salariu mai mare.

— Felicitări! exclamă Claire. Şi nu mai lucrezi pentru un vampir afurisit. Bonus.

— Ca patron, e categoric un pas înainte. Adică, e un gură-cască ratat căruia îi pute gura şi e alcoolic, dar prin asta am descris în mare măsură majoritatea populaţiei masculine din Morganville.

— Hei, protestară în cor Shane şi Michael, iar Eve le dărui ambilor un zâmbet sclipitor.

---

5 La jocul original de Monopoly, fiecare jucător primeşte câte un jeton metalic dintre cele douăsprezece, care înfăţişează: o roabă, un cuirasat, un sac cu bani, un călăreţ pe cal, o maşină de curse, un tren (numai în ediţiile DeLuxe), un degetar, un obuzier (sau un tun), un pantof de modă veche (sau o gheată), un terier scoţian, un fier de călcat şi un joben

— Persoanele sexy din camera asta se exclud; fireşte. Şi, sus inima, băieţi: descrierea include şi majoritatea populaţiei feminine. Aşa. Program mai bun — lucrez numai ziua, aşa că dispar grămezile de griji cu vampirii — şi bacşişuri mai mari. Plus că ajung să văd şi eu viaţa din campus. Am auzit că se petrece din greu.

— Din cealaltă parte a barului, tot ce-o să vezi n-o să fie altceva decât clienţii nemulţumiţi care se plâng de ceea ce le dai să bea, comentă Shane, fără să-şi ridice privirea. Ai grijă, Eve. Anumite jigodii din campus au impresia că, dacă poartă însemne cu numele cuiva, devii jucăria lor personală.

— Mda, ştiu. Am auzit despre Karla.

— Karla? se miră Claire.

Lucrează la universitate, îi explică Eve. Karla Gast. Am fost colegi de şcoală cu ea.

Michael şi Shane îşi ridicară amândoi privirile şi făcură semne de încuviinţare.

— Era genul de petrecăreaţă în liceu, ştii? Şi chiar drăguţă. S-a dus să lucreze în campus — nu ştiu ce anume făcea — şi, oricum, a fost dată dispărută.

— Scrie în ziare, confirmă Michael. Răpită, noaptea trecută, în timp ce se ducea spre maşina ei.

Claire se încruntă.

— De ce-ar scrie asta în ziare? Adică, de obicei chestii de astea nu apar în ziare, nu? Fiindcă, în Morganville, crimele cam sunt legalizate, nu-i aşa?

— Aşa ar fi, dac-ar fi fost vorba despre vampiri, zise Eve, ronţăind dintr-o bucăţică de morcov în timp ce azvârlea zarurile. Oooooo, plăteşte-mi două sute, domnu' bancher. Dac-ar fi fost înhăţată de vampiri, chiar şi de vampiri vagabonzi, totul ar fi fost împins cu mătura sub preş, ca de obicei. Compensaţii băneşti pentru familie, şi-am încheiat discuţia. Dar aici e altceva.

— Atunci e ceva, cum să zic, neobişnuit? O crimă?

O crimă care să nu fie legată de vampiri, adică?

— Cam aşa, îi răspunse Eve, ridicând din umeri. Dar lumea are tendinţa să devină urâcioasă prin Morganville. Urâcioasă, sau alcoolică, sau timidă. Una dintre variante.

— Tu din care eşti? se interesă Shane. Eve îşi dezgoli dantura spre el şi mârâi. Aoleu! Corect. Te-am înţeles.

— Aşa... Eve, am auzit că fratele tău a ieşit din închisoare, zise Michael. Claire tocmai azvârlea zarurile pentru următoarea ei mutare şi, în clipa în care cubuleţele din plastic izbiră tabla, răsunară de parcă s-ar fi spart un teanc de farfurii pe o podea din gresie. Nimeni nu scoase vreun sunet. Nimeni nu respira, cel puţin din câte-şi dădea ea seama. După expresia feţei, era clar că Michael regreta abordarea subiectului, iar Eve arăta... dură şi aprigă şi (în adâncul sufletului) speriată.

Shane doar privea, total inexpresiv.

Jenant moment.

— Ăăă... Claire îşi mută prudentă terierul scoţian cu cele şase căsuţe indicate de zaruri. N-ai vorbit prea mult despre fratele tău, o încercă pe Eve.

Era curioasă să audă ce avea ea de spus. Fiindcă, în mod evident, Eve nu era deloc bucuroasă de cursul pe care adusese Michael discuţia.

— Nici nu vorbesc despre el, replică Eve, pe un ton categoric. Nu mai vorbesc. Îl cheamă Jason, e o jigodie şi hai să lăsăm subiectul ăsta, bine?

— Bine, cedă Claire, după care tuşi, să-şi dreagă glasul. Shane?

— Ce? tresări el, lăsându-şi privirea spre tabla de joc, unde îi arăta ea. A. Corect. Trei sute.

Ea îi întinse pe muteşte ultimele ei bancnote, iar Shane luă zarurile.

— Eve, ştii bine pentru ce-a fost trimis la închisoare. Doar nu crezi... Începu Michael, foarte lent.

— Gura, Michael, îl opri Eve, încordată. Tacă-ţi gura, bine? Că e posibil ca el să fi făcut-o? Chestia din campus. Sigur. Nu l-aş socoti mai presus de asta, numai că a ieşit abia ieri dimineaţă. Ar însemna o treabă făcută foarte repede, chiar şi pentru Jason.

Numai că arăta zguduită, dincolo de expresia încrâncenată a feţei, şi era chiar mai palidă decât în mod obişnuit.

— Ştiţi ceva? Eu trebuie să mă trezesc devreme, le zise deodată. Noapte bună.

— Eve...

Dar Eve sări brusc în picioare şi porni spre scară. Michael o urmă la două trepte distanţă, în timp ce ea urca spre camera ei, cu fusta neagră din bucăţi de mătase fâlfâind. Claire îi privi îndepărtându-se, cu sprâncenele ridicate, în timp ce Shane

continua să scuture zarurile.

— Cred că jocul s-a terminat, zise el, aruncându-le totuşi. Phii. Esplanada. Cred că asta desăvârşeşte imperiul imobiliar al lui Shane, mulţumesc pentru participarea la joc, noapte bună!

— Despre ce vorbea Michael? se interesă Claire. Oare el crede că fratele lui Eve ar fi putut s-o răpească pe fata aia?

— Nu, el crede că fratele lui Eve ar fi putut s-o asasineze pe fata aia, îi răspunse Shane. Şi poliţiştii probabil cred acelaşi lucru. Dacă el a făcut-o, or să-l înhaţe şi, de data asta, nici vorbă să mai iasă din închisoare. De fapt, probabil că nici n-o să mai trăiască destul cât să ajungă până la închisoare. Karla are un frate poliţai.

— A, exclamă Claire, cu glasul pierit. Putea să şi audă murmurul conversaţiei de deasupra. Ei bine... cred că ar fi cazul să mă duc şi eu la culcare. Mâine am ore devreme.

Shane îi căută privirea.

— Poate c-ar fi mai bine să le laşi un pic de intimitate, măcar o vreme.

A. Corect. Începu să-şi bâţâie piciorul pe sub masă şi să strângă cărţile şi banii de pe tabla de joc. Mâinile ei le atinseră pe-ale lui Shane, iar el lăsă să-i cadă cărţile şi o prinse de ele...

Şi atunci, fără să ştie cum, se pomeni în poala lui, iar el începu s-o sărute. Nu era în program, dar... în fine. Nu prea putea să-i pară rău, fiindcă sărutul lui avea un gust uluitor, iar buzele îi erau atât de moi şi mâinile atât de puternice...

Shane se lăsă pe spate, zâmbind, cu ochii pe jumătate închişi. Shane nu zâmbea prea mult, iar atunci când o făcea, mereu o lăsa fără suflare şi plină de furnicături.. Era ceva tainic în zâmbetul lui, ca şi cum numai ei i-ar zâmbi vreodată, şi o făcea să se simtă, pur şi simplu... perfect.

— Claire, eşti prudentă, da? o întrebă, îndepărtându-i părul care-i căzuse peste faţă. Vorbesc serios. Îmi spui dacă al necazuri.

— Nici vorbă de necazuri, minţi ea, gândindu-se la nu-prea-voalatele ameninţări ale Monicăi şi la acea imagine fugitivă a tatălui lui Shane, aşezat faţă-n faţă cu Oliver, în cafenea. Absolut deloc, insistă.

— Bun. O sărută iar, după care îşi coborî buzele de-a lungul maxilarului, până pe gâtul ei, şi, uau, blândele muşcături de pe gât îi tăiară din nou respiraţia. Închise ochii şi-şi înfundă

degetele în părul lui cald, încercând să-i transmită prin fiecare atingere cât de mult îi plăcea ceea ce făceau, cât de mult îi plăcea el, cât de mult îl iubea...

Ochii i se deschiseră brusc, în grabă.

Nu se poate să fi gândit una ca asta.

Mâinile calde ale lui Shane o cuprinseră, degetele mari atingând în treacăt încă o dată marginile sânilor, după care el îi trasă cu degetul conturul claviculei... până în locul în care îl opri gulerul tricoului. Sâcâitor. Împingându-l în jos cu un centimetru, apoi cu doi...

Şi deodată, cu bună ştiinţă, îi dădu drumul şi se lăsă în spate, cu buzele umede. Şi le linse, privind-o şi dăruindu-i încă o dată acelaşi zâmbet leneş, înnebunitor de sexy.

— Fugi în pat, îi zise. Până nu mă hotărăsc să vin cu tine.

Nu era convinsă că ar putea să se ridice, dar, cumva, izbuti să-şi încordeze picioarele sub ea şi să urce la etaj. Michael era tot în camera lui Eve, uşa era deschisă, şi ei doi stăteau împreună pe patul ei. Michael era atât de strălucitor, cu părul lui ca aurul şi ochii albaştri ca porţelanul, deloc potrivit cu camera aceea decorată toată în acele dramatice culori, negru şi roşu. Arăta ca un înger care nimerise cu totul greşit.

O ţinea în braţe pe Eve, legănând-o cu toată blândeţea posibilă, înainte şi-napoi. În clipa în care Claire îşi strecură capul înăuntru, el îi întâlni privirea şi mimă din buze: Închide uşa.

O închise şi se duse în propriul pat.

Din nefericire, singură.

***

Îi trecu prin minte că ar fi o dovadă de isteţime din partea ei să ştie cum arată Jason Rosser, ca să-l poată evita, dar avea puternica senzaţie că n-ar fi fost o idee prea bună s-o roage pe Eve s-o lase să arunce un ochi prin albumul ei de familie. Momentan, pe Eve părea că o irită orice subiect legat de fratele ei... ceea ce, dacă atitudinea pesimistă a lui Shane era una corectă, probabil că nu era o atitudine nepotrivită.

În consecinţă, Claire se avântă în cercetări. Nu în biblioteca universităţii, care — cu toate că nu era chiar rea — nu prea avea multe informaţii despre Morganville. Verificase deja. Exista doar un soi de istorie, periată cu multă prudenţă de la un capăt la

celălalt, precum şi o arhivă a unor ziare.

Cu toate acestea, exista şi o Societate de Istorie a oraşului Morganville. Descoperise adresa în anuarul telefonic, examinase harta şi calculase de cât timp avea nevoie ca să parcurgă distanţa pe jos. Dacă se grăbea, putea să ajungă acolo să afle ceea ce dorea, şi tot îi rămânea timp să se întoarcă la cursurile amiezii.

Claire făcu un duş, apoi îmbrăcă o pereche de blugi şi o bluză neagră tricotată, cu o floare imprimată prin serigrafie — una dintre cumpărăturile ei de la consignaţie — şi-şi înşfacă rucsacul în drum spre uşă. De îndată ce puse piciorul pe trotuar, îşi stabili un ritm alert, de infanterist, îndepărtându-se de universitate şi pătrunzând în măruntaiele încă neexplorate ale oraşului Morganville. Avea harta la ea, prevedere care se dovedi inspirată, fiindcă de îndată ce pierdu din vedere Casa de Sticlă, lucrurile se complicară. Ca plan arhitectonic, Morganville nu era tocmai logic proiectat în ceea ce privea orientarea străzilor. Erau tot felul de fundături, de intrări fără ieşire, grămezi de zone pustii, neluminate.

Dar, dacă stătea să se gândească, poate că era logic, din perspectiva unui vampir. Chiar şi sub bătaia razelor fierbinţi ale soarelui, Claire fu străbătută de un fior rece la un astfel de gând, şi iuţi pasul trecând de o stradă care se înfunda într-un câmp pustiu, presărat cu mormane de scânduri şi cu un bogat sortiment de deşeuri. Mirosea chiar a descompunere, acel dezgustător iz al mortăciunilor lăsate să putrezească în căldură. Uneori, să ai prea multă imaginaţie însemna un handicap. Bine măcar că nu umblu noaptea...

Nicio putere de pe lumea asta n-ar fi reuşit să-i impună să meargă noaptea pe-acolo.

Zonele rezidenţiale din Morganville erau vechi, în majoritatea lor dărăpănate, pârjolite şi ponosite de arşiţa verii. Curând ar fi trebuit să se răcorească, însă deocamdată vara indiană cocea peisajul texan. Greierii ţârâiau cu monotonia scâncită a frezei stomatologului prin iarbă şi printre copaci, iar vântul purta cu el un iz de praf şi de metal încins. Dintre toate locurile în care te-ai fi putut gândi că s-ar afla vampiri, acesta era cam cel din urmă la care s-ar fi aşteptat. Pur şi simplu, nu era... suficient de goth. Prea dărăpănat. Prea... americănesc.

Pe următoarea stradă trebuia să cotească, potrivit hărţii.

Trecu de colţ, după care poposi la umbra unui stejar verde, să ia câteva guri de apă din sticla ei, în timp ce evalua cam cât mai avea de mers. Nu prea mult, trase concluzia. Ceea ce era bine, fiindcă nu voia să mai piardă vreo oră de la şcoală. Niciodată.

Strada se înfunda. Claire se opri, încruntându-se, şi verifică: nţ, potrivit hărţii, ar fi trebuit să meargă mai departe. Claire oftă, iritată de neputinţă, şi se pregăti să facă stânga-mprejur şi să se-ntoarcă pe unde venise, dar ezită, zărind un culoar îngust printre două garduri. Părea că duce tocmai până la următoarea stradă.

Pierzi zece minute din viaţă, sau riscă. Mereu fusese genul de fată care-pierde-zece-minute-din-viaţă, fată prudentă, însă poate că anturajul din Casa de Sticlă o corupsese într-un fel. În plus, era cald acolo ca-n iad.

Porni spre deschizătura dintre cele două garduri.

— Eu n-aş face asta, fetiţo, auzi o voce. Venea dinspre umbra adâncă a verandei unei case din dreapta ei. Părea mai bine întreţinută decât majoritatea caselor din Morganville: proaspăt vopsită într-un albastru ultramarin deschis, ceva cărămizi împrospătate, o curte frumos îngrijită. Claire miji ochii, umbrindu-i cu palma, şi până la urmă zări o femeie bătrână, mititică şi cu chip ca de pasăre, aşezată pe un balansoar pe verandă. Era maronie ca un vreasc, cu părul decolorat plutind ca puful de păpădie şi, fiind îmbrăcată într-o rochie de vară de un verde delicat, care atârna pe ea ca un sac, arăta întru totul ca un spirit al pădurilor, ca un personaj desprins din vechi, foarte vechi cărţi de poveşti.

Vocea, totuşi, avea în ea acea miere curată şi caldă a Sudului.

Claire se retrase grăbită dinspre intrarea în acel coridor.

— Îmi cer scuze, doamnă. N-aveam de gând să încalc proprietatea.

Mărunţica femeie chicoti înfundat.

— O, nu, fetiţo, nu încalci nicio proprietate. Încâlci doar regulile chibzuinţei. Ai auzit vreodată de leii-furnicilor? Sau de păienjenii-cârtiţă? Ei bine, mergi pe poteca aia, şi n-o să mai ieşi pe partea cealaltă. Oricum, nu pe lumea asta.

Claire simţi un junghi rece de panică pură, urmat de un croncănit triumfător provenit din partea prudentă a creierului ei: Ştiam eu!

— Dar... e plină zi!

— Aşa şi e, confirmă bătrâna, legănându-se uşor cu balansoarul ei. Aşa şi e. Dar ziua nu te apără chiar totdeauna prin Morganville. Ar trebui să ştii şi asta. Şi-acum, întoarce-te de unde ai venit, ca o fetiţă cuminte, şi să nu mai vii niciodată pe-aici.

— Da, doamnă, răspunse Claire, începând să se retragă.

— Buni, ce tot... a, bună!

Uşa cu plasă a casei se deschise, lăsând să iasă o versiune mai tânără a bătoasei doamne: îndeajuns de tânără cât să-i fie nepoată. Era înaltă şi drăguţă, iar tenul ei avea mai degrabă nuanţa ciocolatei, decât maroniul lemnului. Părul şi-l purta împletit în cozi, multe de tot; îi zâmbi lui Claire în timp ce-şi lăsa o mână pe umărul bătrânei doamne.

— Bunicuţei mele îi place să stea aici şi să discute cu lumea. Îmi cer scuze dacă te-a deranjat.

— Nu, nicidecum, răspunse Claire, jucându-se agitată cu una dintre bretelele rucsacului, potrivită prea larg. Doar m-a, hm, prevenit în legătură cu aleea.

Ochii femeii se mutară iute de la Claire la bătrână şi înapoi.

— Aşa? zise. Din voce îi dispăruse orice urmă de căi dură. Buni, credeam că ai înţeles. Chiar trebuie să termini cu asta, nu mai speria lumea cu poveştile tale.

— Nu fi toantă, Lisa. Nu sunt numai poveşti, şi tu o ştii.

— Buni, n-a mai fost vreo... problemă pe-aici de douăzeci de ani!

— Dar asta nu înseamnă că n-ar putea să se-ntâmple, replică încăpăţânată Buni, îndreptând un deget tremurător, subţire ca un băţ, spre Claire. Tu n-o să intri pe aleea aia. Şi am vorbit serios.

— Da, doamnă, rosti ea cu glas slab, înclinându-şi capul spre ambele femei. Ăăă... mulţumesc.

Se întoarse să plece, dar, în acest timp, observă ceva fixat pe peretele clădirii, aproape de balansoarul bătrânei, o placă, având un simbol gravat pe ea.

Acelaşi simbol de pe Casa de Sticlă. Simbolul Fondatoarei.

Iar acum, că privea casa, că o privea cu adevărat, observa că unele contururi erau la fel, şi că avea cam aceeaşi vechime.

Claire se întoarse, zâmbi ruşinată şi zise:

— Mă scuzaţi, aş putea să vă folosesc toaleta? Am tot băut apă şi...

Pentru o clipă, avu impresia că Lisa o să spună nu, dar apoi femeia mai tânără se încruntă şi zise:

— Cred că da!

După care coborî treptele verandei şi-i deschise lui Claire portiţa albă din ţăruşi, făcându-i loc să intre.

— Du-te înăuntru. E a doua uşă de pe coridor.

— Oferă-i fetei puţină limonadă, Lisa.

— Nu mai rămâne, Buni!

— De unde ştii, dacă n-o întrebi?

Claire le lăsă să se certe şi intră. Nu simţi nimic — niciun fel de furnicătură provocată de vreun câmp magnetic, sau altceva — dar, dacă se gândea, nici când intra în Casa de Sticlă, sau când ieşea din ea, nu simţea nimic deosebit.

Cu toate acestea, o recunoscu imediat... Exista ceva deosebit la casa aceasta. Avea aceeaşi rigiditate caracteristică, aceeaşi greutate, pe care o resimţise întotdeauna în Casa de Sticlă. Interiorul nu semăna deloc din punctul de vedere al decoraţiunilor: Buni şi Lisa păreau să se dea în vânt după mobilă, cât mai multă, toată numai modele florale înzorzonate şi demodate, cu covoare pretutindeni şi o înăbuşitoare cantitate de perdele şi dantele. Claire înaintă încet pe coridorul placat cu lemn de esenţă tare, plimbându-şi uşor degetele pe panouri. Simţea lemnul cald, dar nu tot lemnul era aşa?

— Sinistru, bombăni, deschizând uşa de la baie.

Dar nu era o cameră de baie.

Era un cabinet de lucru, unul mare, care nu putea să fie mai diferit faţă de excesiv împopoţonatul living: podeaua din lemn, riguros lăcuită; un birou masiv, întunecat; câteva portrete încruntate pe pereţi. Draperii din catifea de un roşu închis, blocând pătrunderea soarelui. Pereţii, căptuşiţi cu cărţi, în general cărţi vechi, iar în dulăpiorul de colo era ceva semănând a rastel pentru sticle de vin, numai că în el se aflau... pergamente?

Amelie era aşezată la birou, semnând mai multe coli de hârtie cu un stilou din aur. Unul dintre asistenţii ei, tot vampir, stătea atent în picioare lângă ea, luându-i din faţă fiecare coală pe care-şi aşternea semnătura.

Niciunul dintre ei nu-şi ridică privirea spre Claire.

— Închide uşa, îi zise Amelie, cu o voce blândă, distingându-se printr-o uşoară pronunţie aproape franţuzească. Îmi displace

curentul.

Claire se gândi dacă s-o rupă la fugă, însă nu era chiar aşa de proastă încât să-şi închipuie că ar putea fugi suficient de departe, sau de iute, şi chiar dacă ideea de a ţipa şi de a trânti uşa de cealaltă parte părea destul de ispititoare, îşi înghiţi teama şi intră cu totul, după care închise uşa cu un clic înfundat.

— E casa dumneavoastră? întrebă Claire. Era singura întrebare care-i trecea prin minte sincer vorbind; oricare alta îi zburase complet din cap, fiindcă aşa ceva nu se putea întâmpla.

Amelie îşi ridică privirea, şi ochii ei erau exact la fel de reci şi de intimidanţi pe cât şi-i amintea Claire. Se simţi un pic ca şi cum ar fi muşcat-o gerul.

— Casa mea? repetă Amelie. Da, fireşte. Toate sunt casele mele. A, înţeleg ce vrei să întrebi. Întrebi dacă o anumită casă, cea în care ai intrat, îmi este căminul. Nu, micuţă Claire, nu este locul în care mă ascund de duşmanii mei, deşi cu certitudine ar reprezenta o variantă bună. Una toarte...

Amelie se destinse lent într-un zâmbet.

— ...neaşteptată.

— Atunci... cum...

— Vei afla răspunsul când voi avea nevoie de tine, Claire. Vei fi căutată.

Amelie semnă cel din urmă document, după care i-l înmână asistentului ei — un tânăr înalt şi întunecat, în costum negru şi cu cravată asortată — care se înclină uşor şi părăsi încăperea ieşind pe altă uşă. Amelie se lăsă pe spătarul masivului ei jilţ sculptat, semănând mai mult ca oricând cu o regină, mai ales dacă luai în seamă coroniţa aurie din creştetul ei. Degetele ei lungi ciocăniră uşurel pe braţele în forma unor capete de lei ale scaunului.

— Tu nu te afli în casa în care ai intrat, draga mea. Înţelegi?

— Teleportare, zise Claire. Dar aşa ceva e imposibil!

— Şi totuşi, eşti aici.

— E ceva science-fiction!

Amelie îşi flutură mâna cu graţie.

— Nu reuşesc să vă pricep convenţiile literare din prezent. O imposibilitate, cum ar fi vampirii, se poate accepta, însă două imposibilităţi duc la science-fiction? Mda, în fine, nu contează. Nu pot să explic mecanismul fenomenului: este un subiect pentru filosofi şi pentru artişti, iar eu nu sunt nici una, nici alta.

Cel puţin, de foarte mulţi ani încoace.

Ochii ei îngheţaţi deveniră doar cu o fărâmă mai calzi.

— Lasă-ţi jos rucsacul. Am văzut căldărari ducând poveri mai uşoare.

Ce-o fi ăla căldărar? se miră Claire, în sinea ei. Fu ispitită să întrebe, dar nu vru să pară proastă.

— Vă mulţumesc, zise, lăsându-şi cu grijă rucsacul pe podeaua din lemn, apoi strecurându-se pe unul dintre cele două scaune aşezate în faţa biroului. Doamnă, adăugă ea.

— Câtă politeţe, comentă Amelie. Şi asta, într-o vreme în care manierele sunt uitate... înţelegi ce anume sunt manierele, nu-i aşa, Claire? Modalităţi de comportare care le permit oamenilor să vieţuiască împreună fără să se ucidă reciproc. În majoritatea timpului.

— Da, doamnă.

Tăcere. Undeva, în spatele lui Claire, un ceasornic vechi ticăia scurgerea minutelor; fata simţi o picătură de sudoare lunecându-i în jos pe ceafa şi plescăind pe materialul bluzei ei negre, tricotate. Amelie o privea fix, fără să clipească sau să se clintească, iar asta i se părea bizar. Nepotrivit. Lumea, pur şi simplu, nu privea aşa.

Dar, la urma urmei, Amelie nu era ca toată lumea. De fapt, dintre toţi vampirii, în multe privinţe, era cea mai ca ne-lumea.

— Sam m-a întrebat despre dumneavoastră, rosti ea pe negândite, doar pentru că tocmai îi venise în minte şi pentru că-şi dorea ca Amelie să n-o mai fixeze cu privirea. Avu efect. Amelie clipi, îşi mută centrul de greutate şi se aplecă în faţă, rezemându-şi bărbia ascuţită în mâinile îndoite, cu coatele proptite încă de braţele jilţului.

— Sam, rosti ea lent, lăsându-şi privirea să rătăcească în sus şi în dreapta ei, dar fără să se fixeze pe ceva. Încercând să-şi amintească, se gândi Claire; observase că aşa obişnuiau unii — chiar şi vampirii, din câte se părea — să procedeze atunci când îşi aminteau de câte ceva. A, da, Samuel, exclamă femeia. Privirea ei se smuci înapoi spre Claire, cu o iuţeală descumpănitoare. Şi cum de-ai ajuns să te conversezi cu dragul, tânărul Samuel?

Claire ridică din umeri.

— El a vrut să stea de vorbă cu mine.

— Despre?

— M-a întrebat despre dumneavoastră. Cred... cred că se simte singur.

Amelie zâmbi. Nu încerca s-o impresioneze pe Claire cu colţii ei de vampir — n-avea nevoie de aşa ceva! — aşa că dantura i se dezvălui albă şi regulată, perfect normală.

— Fireşte că e singur, zise. Samuel e cel mai tânăr. Nimeni mai în vârstă nu are încredere în el; nimeni mai tânăr nu există. Nu are deloc legături prin comunitatea vampirilor, în afara mea, şi nu i-au mai rămas legături prin lumea oamenilor. El e mai singur decât oricine altcineva vei mai întâlni vreodată, Claire.

— O spuneţi de parcă... aşa aţi vrea să fie. Singur, adică.

— Aşa e, replică Amelie, calmă. Din motivele mele personale. Cu toate acestea, este interesant ca experiment, să vezi cum va reacţiona cineva atât de singur. Samuel s-a comportat uimitor: cei mai mulţi dintre vampiri ar fi devenit pur şi simplu brutali şi nepăsători, însă el continuă să caute mângâiere. Prietenie. Este un tip neobişnuit, am impresia.

— Faceţi experienţe pe el! exclamă Claire.

Sprâncenele platinate ale Ameliei se înălţară lent, formând două arcuri perfecte deasupra ochilor ei reci, acum amuzaţi.

— Inteligent din partea ta să gândeşti astfel, dar ia aminte: un şobolan care ştie că aleargă printr-un labirint nu mai reprezintă un subiect interesant. Aşa că-ţi vei păstra concluzia pentru tine şi vei sta la distanţă faţă de dragul de Samuel. Bun. De ce-ai venit astăzi la mine?

— De ce-am... ? Claire îşi drese glasul. Cred că e posibil să fi fost o greşeală. Eu, ştiţi, căutam o baie.

Amelie o privi fix timp de o secundă care părea îngheţată, după care-şi azvârli capul pe spate şi începu să râdă. Era un sunet plin, viu, cald şi plin de o neaşteptată veselie, dar când se opri, Claire putu să-i observe urmele rămase încă pe faţa şi în ochii ei. Făcând-o să arate aproape... umană.

— O baie, repetă Amelie, clătinând din cap. Copilă, multe lucruri mi s-au spus, însă acesta se dovedeşte cel mai amuzant de până acum. Dacă-ţi doreşti să mergi la baie, rogu-te, du-te pe uşa aceea. Vei găsi tot ceea ce-ţi este de trebuinţă.

Zâmbetul i se şterse treptat.

— Dar cred că ai venit să mă mai întrebi ceva.

— Dar n-am venit deloc aici! Mă duceam la Societatea de Istorie a oraşului Morganville...

— Eu sunt Societatea de Istorie a oraşului Morganville, replică Amelie. Ce doreşti să afli?

Lui Claire îi plăceau cărţile. Cărţile nu-ţi dădeau replici. Nu, nu stăteau pe scaune împodobite ca tronurile şi nu arătau atât de regeşti şi de impunătoare şi de înfricoşătoare, şi nu aveau colţi şi bodyguarzi. Cărţile erau minunate.

— Ăăă... eu voiam doar să caut ceva...

Amelie începea deja să-şi piardă răbdarea.

— Spune odată, fato. Repede. Nu sunt scutită de alte îndatoriri.

Claire îşi drese glasul, emoţionată, tuşi, apoi zise:

— Voiam să aflu câte ceva despre fratele lui Eve, Jason. Jason Rosser.

— S-a rezolvat, replică Amelie şi, cu toate că nu păru să facă absolut nimic, nici măcar să ridice un deget, uşa laterală se deschise şi drăguţul — dar mortal de palidul — ei asistent intră, înclinându-se. Dosarul familiei Rosser, îi ceru ea. El făcu un semn de încuviinţare şi dus fu. Ţi-ai fi pierdut vremea, îi zise apoi Amelie lui Claire. Nu există niciun fel de dosare personale în clădirea Societăţii de Istorie. Este pur şi simplu de faţadă, iar informaţiile de acolo sunt, în cel mai bun caz, imprecise. Dacă vrei să afli adevărata istorie a lucrurilor, micuţo, apelează la cineva care a trăit-o.

— Dar aici e vorba doar despre o perspectivă personală, argumentă Claire. Nu despre fapte.

— Toate faptele ţin de perspectiva personală. A, mulţumesc, Henry.

Amelie primi un dosar de la asistentul ei, care plecă apoi, la fel de tăcut. Îl deschise, studie ce se găsea înăuntru, după care i-l1 dădu mai departe lui Claire.

— O familie deloc excepţională. Curios lucru că i-a produs pe Eve şi pe fratele ei.

Erau întregile lor vieţi, reduse la o serie de însemnări seci, de mână, pe hârtie. Date de naştere, amănunte despre rezultatele şcolare... existau rapoarte scrise de mână de vampirul Brandon, care le oferea Protecţie. Până şi acestea erau seci.

Dar, de la un moment dat, nu chiar atât de seci, fiindcă între şaisprezece şi şaptesprezece ani, Eve se schimbase. Rău de tot. Fotografia elevei în vârstă de cincisprezece ani înfăţişa o fată drăguţă, cu o aparenţă fragilă, înveşmântată într-un stil

conservator... lucruri pe care le-ar fi purtat până şi Claire.

Imaginea lui Eve la şaisprezece ani era prototipul de goth. Îşi vopsise părul închis la culoare într-un negru lucios, îşi albise faţa, îşi conturase ochii făcându-i ca de raton şi, în general, adoptase o anumită atitudine. Pe la şaptesprezece, începuse să-şi facă piercinguri: unul dintre ele se vedea în limba pe care-o scotea spre camera foto.

La optsprezece ani, arăta meditativă şi sfidătoare; apoi, fotografiile încetară să mai apară, cu excepţia unora care păreau să fi fost obţinute din camerele de supraveghere de la Common Grounds, cu Eve preparând espresso-uri şi conversându-se cu clienţii.

Pe Eve, cu Oliver.

Era vorba că-l cauţi pe Jason, îşi reaminti Claire, întorcând pagina.

Jason arăta exact la fel, numai că mai tânăr; cam pe când adoptase Eve moda goth, o imitase şi Jason, cu toate că la el părea să fie mai puţin o opţiune de modă şi mai mult o serioasă cotitură spre latura întunecată. Eve avusese permanent în ochi o luminiţă de umor şi de ştrengărie; Jason, în schimb, nu avea nici pic de lumină. Arăta numai piele şi os, dar puternic şi primejdios.

Şi Claire îşi dădu seama, cu o tresărire îngheţată, că-l mai văzuse... El fusese acolo, pe stradă, privind-o fix, înainte ca ea să intre în Common Grounds şi să stea de vorbă cu Sam.

Jason Rosser o ştia.

— Lui Jason îi plac cuţitele, din câte-mi amintesc, zise Amelie. Uneori, îi place să se închipuie ca vampir. Eu aş fi foarte prudentă cu el, dac-aş fi în locul tău. Puţin probabil să fie la fel de... politicos ca oamenii mei.

Claire se cutremură şi întoarse filele, parcurgând la iuţeală consemnările despre nu-prea-impresionanta carieră educaţională a lui Jason, apoi procesele-verbale ale poliţiei.

Eve fusese martorul care-l denunţase. Îl văzuse răpind-o pe fată şi luând-o cu maşina... pe o fată care, ulterior, fusese găsită rătăcind pe străzi şi sângerând ca urmare a unei plăgi înjunghiate. Fata refuzase să depună mărturie, însă Eve se hotărâse să declare ce văzuse. Şi Jason fusese închis.

Dosarul indica faptul că fusese eliberat alaltăieri, la ora nouă dimineaţa. Avusese timp berechet s-o înhaţe pe Klara Gast prin

campus şi să...

Gata cu gândurile rele, Claire. Lasă-le doar pe cele bune.

Răsfoi paginile dosarului, oprindu-se să-i privească pe mama şi pe tatăl lui Eve. Arătau... normal. Puţin cam mohorâţi, poate, dar cu un fiu ca Jason, probabil că nu era deloc ciudat. Şi totuşi, nu păreau să fie genul de părinţi care-şi iau fiica de ureche s-o azvârle pur şi simplu în stradă, după care nici nu-i mai scriu, nici n-o mai sună vreodată.

Claire închise dosarul şi-l împinse la loc peste birou spre Amelie, care-l puse într-o tăviţă din lemn, pentru documente, de pe un colţ.

— Ai găsit ce ţi-ai dorit să afli? o întrebă Amelie.

— Nu ştiu.

— Ce răspuns înţelept, o lăudă Amelie, înclinându-şi capul o singură dată, ca o regină faţă de unul dintre supuşii săi. Acum poţi să pleci. Întrebuinţează uşa care te-a adus aici.

— Ăăă... mersi. Pa.

Ceea ce părea o tâmpenie de replică de dat cuiva în vârstă de un miliard de ani, care controla întregul oraş şi tot ce se găsea în el, însă Amelie păru s-o accepte fără probleme. Claire îşi înhăţă rucsacul şi se grăbi să iasă pe uşa din lemn şlefuit...

... într-o sală de baie. Plină de tapete cu motive florale şi de suporturi pentru hârtie igienică de-a dreptul greţoase, în forma unor fuste plisate pentru păpuşi.

Şfichiul realităţii.

Claire îşi lăsă rucsacul să cadă şi deschise din nou uşa, cu o mişcare bruscă.

În faţă îi apăru coridorul. Privi în dreapta, apoi în stânga. Încăperea chiar şi mirosea altfel: a pudră de talc şi a parfum de femeie bătrână. Nici urmă de Amelie, de tăcuţii ei slujitori, sau de camera în care fusese adineauri.

Science-fiction, comentă Claire, profund nemulţumită şi — cu un ciudat sentiment de vinovăţie — trase apa, înainte de a porni anevoie pe drumul pe care venise. În casă era cald, dar dogoarea de afară i se păru c-o izbeşte ca un şervet scos dintr-un cuptor cu microunde.

Of, sigur trebuia să-şi dea seama cum funcţionase trucul. Nu putea să suporte ideea că fusese doar, în fine, magie. Sigur, existenţa vampirilor putea s-o accepte... aşa, mai în silă... şi toată chestia cu controlul minţilor. Dar nu şi transportarea

instantanee dintr-un loc în altul. Nţ.

Lisa stătea acum lângă Buni pe balansoarul de pe verandă, sorbind din limonadă. Mai era un pahar în plus pe măsuţa de lângă ea, pe care se formau broboane brumate, iar Lisa îi făcu un semn lui Claire spre el, fără vorbe.

— Mersi, zise Claire, luând o înghiţitură zdravănă, însetată. Era bună: poate un pic prea dulce, dar răcoritoare. Goli iute paharul şi-l suci în mână, întrebându-se dacă ar fi fost o nepoliteţe să ronţăie cuburile de gheaţă. De când locuiţi aici? le întrebă.

— Buni stă în casa asta de când se ştie, răspunse Lisa, mângâindu-şi cu blândeţe bunica pe spinare. Aşa-i, Buni?

— Aici m-am născut, confirmă cu mândrie bătrâna. Aici o să şi mor, când o să-mi sune ceasul.

— Aşa te vreau, replică Lisa, în timp ce-i mai turna lui Claire limonadă în pahar dintr-o carafa pe jumătate goală. Dacă văd că lipseşte ceva din casa lui Buni, studento, n-ai unde să te-ascunzi de mine prin Morganville. M-ai priceput?

— Lisa! o dojeni bătrâna. Îmi pare tare rău, scumpo. Nepoata mea nu şi-a dat prea tare silinţa să deprindă bunele maniere.

O plesni peste mână pe Lisa şi-o privi cu o încruntare părintească.

— Fetiţa asta drăguţă de colo n-ar fura niciodată de la bătrânică. Ia zi, aşa-i, scumpo?

— Aşa este, doamnă, zise Claire, bându-şi jumătate din cea de-a doua porţie de limonadă. Avea acelaşi gust acrişor şi dulce şi minunat ca şi prima. Doar mă întrebam, încercă ea, în legătură cu simbolul de lângă uşa dumneavoastră...

Lisa şi Buni îi aruncară amândouă câte o privire tăioasă. Niciuna dintre ele nu-i răspunse. Purtau amândouă brăţări, observă, din argint simplu, cu simbolul Fondatoarei pe o plăcuţă metalică, exact în genul acelor brăţări MedicAlert. În cele din urmă, Lisa îi zise, încetişor.

— Acum, ar fi cazul să pleci.

— Dar...

— Du-te! urlă Lisa, smulgându-i paharul din mână şi trântindu-l pe masă. Nu mă face să te azvârl pe scară de faţă cu Buni!

— Şşt, Lisa, zise Buni, aplecându-se în faţă şi făcând să scârţâie, fie lemnul verandei, fie bătrânele ei oase. Fata nu are

mai multă minte decât i-a dat Dumnezeu unei oiţe, dar nu-i nimic. Este simbolul Fondatoarei, copilă, iar asta-i casa Fondatoarei, iar noi suntem oamenii Fondatoare. Exact la fel ca tine.

Lisa o privi cu gura căscată.

— Ce? întrebă, când în sfârşit izbuti să-şi recapete controlul asupra propriei voci.

— Ce, nu vezi? replică Buni, fluturându-şi mâna spre faţa lui Claire. Fata străluceşte, iubito. Ei o văd, îţi garantez eu. N-or s-o atingă, însemnată sau nu. Şi-ar risca vieţi dac-ar face-o.

— Dar...

Lisa arăta la fel de disperată şi de neajutorată pe cât se simţea şi Claire.

— Buni, iar ai vedenii.

— Eu nu am vedenii, do'n'şoară, şi ai face mai bine să-ţi aminteşti cine a rămas în viaţă din toată familia asta, când toţi ceilalţi au fost doborâţi!

Ochii spălăciţi ai bătrânei se fixară asupra lui Claire care fu străbătută de un frison, cu toată arşiţa apăsătoare nedomolită.

— Nu ştiu de ce te-o fi însemnat, copilă, dar ştiu că făcut-o. Acum, trebuie doar să te înveţi cu asta. Hai, du-te. Du-te acasă. Ai găsit ceea ce căutai.

— A găsit? repetă Lisa, încruntându-se fioroasă. Îţi jur pe Dumnezeu, dac-ai ciordit ceva din casa noastră...

— Şşt. Ea n-a furat. Dar a obţinut ceea ce-i trebuia, nu aşa, fetiţo?

Claire încuviinţă şi-şi trecu o mână prin păr, nervoasă. Curgeau apele pe ea; îşi simţea părul lipicios şi ud. Întoarcerea acasă i se păru deodată o idee chiar bună.

— Vă mulţumesc, doamnă, zise, întinzându-i mâna. Buni i-o privi timp de câteva secunde, după care i-o prinse într-o strânsoare ca de pasăre şi i-o scutură uşor. Pot să mai trec să vă vizitez, câteodată? o întrebă Claire.

— Atât timp cât îmi aduci ciocolată, răspunse Buni, zâmbind. Sunt topită după ciocolată.

— Buni, eşti diabetică.

— Sunt bătrână, fato. Trebuie să şi mor de ceva. Şi ar putea foarte bine să fie din cauza ciocolatei.

Încă discutau în contradictoriu când Claire, după ce coborî treptele, porni să traverseze frumos întreţinuta grădină din faţă,

ieşind apoi pe poarta gardului din ţăruşi albi. Privi spre aleea aceea pe care fusese cât pe ce să intre, şi de data aceasta simţi un fior de avertisment. Păienjeni-cârtiţă. Nu, acum nu mai avea nici cea mai mică dorinţă să folosească scurtături. Şi aflase despre Jason Rosser cam câte informaţii ar fi putut digera. Măcar acum ştia de cine să se ferească, în eventualitatea în care ar fi început s-o urmărească iar.

Claire îşi săltă rucsacul într-o poziţie mai comodă şi începu să meargă.

Şapte

Nu se vedea nici urmă de tatăl lui Shane, sau de bikeri. De fapt, era foarte multă linişte în Morganville, cu toate temerile lui Claire. Travis Lowe şl Joe Hess trecură a doua zi dimineaţă pe la ei, să livreze clasicul nu-sunt-veşti-deci-sunt-veşti-bune pentru Eve şi pentru toţi cei din casă, în general; erau politicoşi şi amabili şi, în general, păreau doi tipi OK pentru nişte poliţişti, numai că o făceau pe Claire să devină sperioasă şi chiar paranoică. Ea avea impresia că toţi poliţiştii sunt la fel, atunci când se află în „misiune oficială”. Eve, în schimb, nu părea deloc deranjată: era trează, cu ochii cârpiţi şi căscând, proaspăt ieşită de sub duş şi înfăşurată într-un halat de baie Hello Kitty, lipsită de masca goth. Shane dormea, previzibil, iar Michael... cine ştie pe unde era? îi supraveghea, îşi zise Claire. Mereu îi supraveghea. Probabil că ar fi trebuit să fie un gând sinistru, numai că, în cazul lui Michael, era doar... liniştitor.

— Bună, copii, zise Eve, ajunsă în living după ce coborî clătinându-se scara. Se lăsă să cadă pe canapea, ricoşă din arcurile ei şi mai căscă o dată. Cafea! Am nevoie de cafea.

— Am făcut eu puţină, îi răspunse Claire, şi se duse în bucătărie să-i aducă. Travis Lowe o urmă fără cuvinte şi o ajută să se întoarcă aducând ceştile. El şi cu partenerul lui beau cafeaua neagră; Claire abia dacă putea s-o suporte punând mai mult lapte şi zahăr decât cafeaua propriu-zisă. Eve avea numai frişcă, fără zahăr, şi o sorbi ca pe o Gatorade[6] după un antrenament greu, după care se prăbuşi peste pernele canapelei şi suspină fericită.

6 Băutură răcoritoare necarbogazoasă, destinată sportivilor

— ’Neaţa, domnilor ofiţeri, zise, dar apoi închise ochii. E prea devreme pentru aşa ceva, se justifică ea.

— Am auzit eu bine că ai un serviciu în campus? o întrebă Hess. Felicitări, Eve.

— Mhî, asta-s eu, replică Eve, făcând un gest lenevos de „ura". Aţi bătut atâta drum doar ca să-mi spuneţi asta?

— Nu există drum lung în Morganville, replică Hess, ridicând din umeri. Oricum, nu-i asta. După cum i-am spus şi lui Claire, nici urmă de invadatorii voştri. Prin urmare, cred că sunteţi în afara pericolului, la faza asta. Şi sper că vestea îţi face ziua mai bună.

Eve îi aruncă lui Claire o privire rapidă, nesigură.

— Normal, zise ea. Hm... În legătură cu... chestia cealaltă...

— Vreţi să discutaţi în particular? se oferi Claire, ridicându-se cu ceaşca ei de cafea în mână. Pentru că eu pot să plec la şcoală...

— Stai jos, o opri Hess. Deocamdată, nu pleci nicăieri. Şi nu pleci nicăieri de una singură.

— Nu... ce?

— Vă conducem noi cu maşina la şcoală, zise Lowe, sorbind din cafea. Şi vă aducem acasă după ce terminaţi. Consideraţi că este serviciul de taximetrie al poliţiei, special pentru voi.

— Nu se poate! exclamă Claire, îngrozită. Adică, nu puteţi... nu trebuie... de ce?

— Ştie Eve de ce, replică Hess. Nu, Eve?

Eve îşi aşează ceaşca de cafea pe măsuţă şi-şi încrucişă braţele pe piept. Arăta foarte tânără în roz şi în alb, şi extrem de înfricoşată.

— Din cauza lui Jason, zise.

— Mda, a lui Jason. Hess îşi drese glasul, aruncă o privire spre Claire, după care continuă. Am găsit-o pe Klara Gast azi-noapte. Mă rog, de fapt, unii dintre colegii noştri mai înclinaţi spre serviciul de noapte au găsit-o. Aruncată pe un teren viran, cam la şase străzi de-aici, în spatele unui morman de scânduri.

Într-o străfulgerare, Claire îşi aminti că trecuse pe lângă terenul viran în drum spre neprogramata întrevedere cu Amelie. Chiar simţise miros de descompunere. Îşi lăsă jos ceaşca de cafea şi-şi astupă gura cu ambele palme, împotrivindu-se senzaţiei de vomă.

— Credeţi... Pe chipul palid al lui Eve se vedea clar

încordarea. Îşi linse buzele, înghiţi în sec, apoi continuă. Credeţi că Jason e implicat.

— Mda, încuviinţă încetişor Hess. Credem. N-avem dovezi, totuşi. Nu sunt martori, nu sunt probe criminalistice, însă e clar că n-a fost omorâtă de un vampir. Uite ce e, Jason a fost zărit prin zonă, aşa că deocamdată nu vreau să vă ştiu umblând pe-aici de capul vostru, bine? Pe niciuna dintre voi.

— E fratele meu!

Vocea lui Eve era acum furioasă, puţin tremurată.

— Cum a putut să facă una ca asta? Ce hal de... de...

— Nu eşti tu de vină, zise Lowe. Tu ai încercat să-l ajuţi. Numai că el n-a făcut decât să devină şi mai bolnav.

— Ba eu sunt de vină! strigă ea. Eu sunt cea care l-a denunţat! Eu sunt cea care nu l-a împiedicat pe Brandon să...

— Să ce? o întrebă Lowe, foarte încet.

Eve nu-i răspunse. Îşi coborî privirea spre unghiile ei vopsite cu ojă neagră şi începu să şi le ciugulească, neastâmpărată.

— Să-şi aleagă o pradă mai uşoară, zise. De îndată ce m-am asigurat că nu poate să sară pe mine.

— Dumnezeule, bombăni Lowe, cu un dezgust istovit, într-o bună zi, afurisitul ăsta de vampir o să-şi primească...

— Trav, îl întrerupse Hess. Nu e azi programul de spălat rufe. Şi hai să nu le spălăm în public.

— Mda, ştiu, dar Doamne iartă-mă, Joe, doar nu e prima dată...

Claire avu nevoie de câteva secunde până să se dumirească despre ce vorbeau, dar atunci îşi aminti de poeziile lui Eve, pe care aruncase o privire când lucrase pe computerul ei... totul, numai romantism. Chestii de genul Ce grozavi sunt vampirii până cam pe la cincisprezece ani, după care... gata cu romantismul. Brandon. Brandon a încercat să-şi facă de cap cu ea când avea cincisprezece ani.

Iar Jason era fratele ei mai mic...

— Ce i-a făcut? întrebă, cu un firicel de voce. Brandon, adică. L-a... muşcat?

Eve nu-şi ridică ochii, însă obrajii îi deveniră trandafirii, asortându-se cu halatul.

— Uneori, răspunse. Iar alteori a fost şi mai rău. Pentru el, noi nu suntem decât jucării, înţelegi? Păpuşi. Nu suntem reali. Oamenii nu sunt deloc reali.

— Mă tem că şi pentru Jason e valabil acum acelaşi lucru, interveni Hess. Şi n-aş putea chiar să-l învinuiesc pe puşti. N-a prea avut de ales. Dar îţi repet, Eve: nici pe tine nu poţi să te învinuieşti. Te-ai salvat, iar asta-i tot ceea ce contează.

— Da, m-am salvat pe mine şi l-am distrus pe frate-meu. Ce mai eroină!

— Ar trebui să ai grijă cu sentimentul ăsta de vinovăţie, îi atrase atenţia Lowe. O să te macine. Părinţii tăi erau cei care-ar fi trebuit să intervină, şi tu o ştii bine. Oricine e dispus să-şi lase copiii să fie transformaţi în jucării, doar ca să scape...

Claire se întinse şi-o apucă de mână pe Eve. Eve, surprinsă, îşi ridică privirea spre ea: nu plângea, ceea ce era oarecum surprinzător, dat fiind faptul că Eve plângea mult. Acum, însă, ochii îi erau uscaţi, limpezi şi duri. Furioşi.

— Eu de ce crezi c-am plecat? întrebă. Imediat cum a fost posibil. Între părinţii mei şi ceea ce a făcut Brandon din Jason...

Lui Claire nu-i trecea prin minte nimic de spus. Rămase doar aşa, ţinând-o de mână pe Eve. Ea nu trecuse vreodată prin nimic din toate astea... Crescuse adăpostită şi ferită, într-o casă alături de părinţii care o iubeau. Într-un oraş în care nu existau creaturi ca vampirii, în care maltratările copiilor nu se întâmplau decât la ştirile de seară şi, dacă avea cineva fraţi care să omoare alţi oameni, atunci asta se petrecea în oraşele mari, cu oameni pe care nu-i cunoştea.

Poate astea erau, pur şi simplu... prea greu de înghiţit. Şi prea dureros.

— O să fie bine, zise, în cele din urmă. Eve îi zâmbi tristă, dar în ochi avea încă scânteile acelea aprige.

— Ba nu, îi răspunse. Nu cred, Claire. Dar mersi, oricum.

Inspiră adânc, îşi desprinse mâna dintr-a lui Claire şi întoarse din nou capul spre cei doi poliţişti.

— Bun. Mai staţi un pic, până mă îmbrac şi eu.

— A, sigur, zise Hess, ridicând o sprânceană. Aşa, faţa îi părea strâmbă, dar poate că era doar din cauza nasului, Claire nu putea să-şi dea seama precis. Asta nu înseamnă, continuă el, că vă protejăm, sau că vă facem un serviciu, sau altceva.

— Nici măcar nu sunteţi de serviciu, preciză Eve.

— Atins, zâmbi Lowe. Suntem pe cont propriu la faza asta. Grăbeşte-te, puştoaico... aş vrea să mai ajung să trag şi un pui de somn pe ziua de azi, până să mă-ntorc iar la lupta pentru

adevăr şi dreptate.

Eve urcă lipăind treptele, ţinându-se cu o mână de balustradă, iar Claire răsuflă lent, cu prudenţă. Eve cam era ca o bombă neexplodată în clipa aceea. Claire îşi dorea dureros de mult să amelioreze situaţia, dar chiar n-avea cum... şi nici gând ca Eve s-o lase măcar să încerce, se gândi.

Şi-ar fi dorit ca Shane să se fi trezit. Avea nevoie de... În fine, de ceva. De o îmbrăţişare, poate. Sau de una dintre sărutările acelea delicios de fierbinţi. Sau doar de imaginea lui, mototolit tot şi morocănos, cu părul zburlit în toate direcţiile, cu faţa brăzdată de cutele aşternuturilor, cu tălpile lui goale atât de drăguţe şi de gingaşe...

Niciodată nu se mai gândise până acum că picioarele unui băiat ar putea fi sexy. Nici măcar ale unui actor de film. Dar Shane... Nu exista nici măcar o părticică din Shane care să nu sfârâie de cât era de fierbinte.

— Mai e cafea? se interesă Hess, scuturându-şi cana goală. Claire oftă şi luă ambele căni, pe-a lui şi pe-a lui Lowe, ducându-le în bucătărie să le facă plinul.

Abia aşeză cele două căni din porţelan pe masă, şi tocmai întindea mâna după cafetieră, când o palmă mare, groasă şi transpirată i se lipi de gură, iar două braţe irezistibil de puternice o smuciră înapoi. Încercă să ţipe, să dea cu picioarele, dar cine o prinsese, chiar o prinsese. Se zvârcoli, dar degeaba.

— Gura, îi şopti în ureche o voce bărbătească aspră. Taci, dacă nu vrei să iasă urât.

Era deja urât, cel puţin din îngrozitul punct de vedere al lui Claire. Rămase nemişcată, iar bărbatul care o ţinea în braţe o lăsă în jos suficient cât să atingă podeaua cu picioarele ei încălţate în tenişi. Nu-i dădu drumul, totuşi.

Deja îşi dăduse seama cine era — cel care vorbise, nu cel care o ţinea strâns — până ca tatăl lui Shane să apară în faţa ochilor ei şi să se aplece spre ea, înfricoşător de aproape.

— Băiatul meu unde e? o întrebă. Respiraţia îi mirosea urât, duhnea a băutură. Micul dejun al campionilor în familia Collins. Răspunde-mi doar din cap. E în casă?

— Ea încuviinţă, înclinându-şi încet capul. Palma care-i astupa gura îi permise să facă asta.

— Sus?

Încuviinţă din nou.

— Poliţaii, în living?

Îşi înclină capul cu o mişcare viguroasă, încercând să găsească o cale prin care să-i atragă atenţia detectivului Hess. Să ţipe nu-i prea era de folos: uşa bucătăriei era destul de solidă, şi ar fi fost inutilă strădania de a face să treacă sunetul printr-o palmă groasă de vreo cinci centimetri. Dacă ar fi înhăţat-o când avea cănile în mână, măcar ar fi putut să le lase să-i scape...

— Puştiului meu îi place de tine, zise tatăl lui Shane. Asta-i tot ceea ce te mai ţine în viaţă în clipa asta, mă-nţelegi? Aşa că nu-ţi forţa norocul. Oricând pot să mă răzgândesc, iar tu, să ajungi îngropată în spatele casei, lângă prietenul tău Michael. Şi-acum, amicul meu o să-ţi lase gura liberă, şi-ai face bine să nu ţipi, fiindcă altfel o să fim nevoiţi să omorâm pe câte cineva, începând cu tine şi terminând cu poliţaii. Şi cu iubiţica aia a ta, vampiriţa aspirantă. M-ai înţeles? Fiul meu e tot ceea ce contează pentru mine.

Claire înghiţi cu greutate şi încuviinţă iarăşi. Palma se îndepărtă lent de gura ei.

Nu ţipă. Îşi strânse buzele, împotrivindu-se tentaţiei.

— Aşa, fetiţă cuminte, zise tatăl lui Shane. Acum, spune-mi ce caută poliţaii aici. Pe noi ne caută?

Claire scutură din cap.

— Ei cred că aţi plecat, răspunse. Au venit să ne ducă la şcoală, pe mine şi pe Eve.

— La şcoală, repetă el, turnându-şi din belşug dispreţ în cuvinte. Asta nu-i şcoală. E staul pentru vite.

Ea îşi linse buzele şi simţi gustul transpiraţiei de pe palma celui care-o ţinuse. Dezgustător.

— E mai bine să plecaţi. Imediat.

— Sau?

— Sau n-o să puteţi să faceţi ce aveţi în plan, cât timp toată lumea vă caută încă, explică ea. Era o invenţie de moment, dar deodată i se păru logică. Dacă va trebui să mă omorâţi, continuă ea, şi pe toţi ceilalţi de-aici, vor întoarce oraşul cu fundul în sus până vă vor găsi. Şi-l vor arunca pe Shane în închisoare, dacă nu şi mai rău. Iar dacă-mi daţi mie drumul şi-l luaţi pe Shane, eu oricum le spun totul şi ei vor întoarce oraşul cu fundul...

— Încerci să mă sperii, fetiţo?

— Nu, şopti Claire, abia izbutind să articuleze cuvântul. Încerc

să vă explic ce se va-ntâmpla. Ei au cam renunţat să vă caute, dar dacă mă omorâţi, voi pierdeţi. Iar dacă-mi daţi drumul, eu le spun tot.

— Şi-atunci, de ce nu te-aş omorî?

— Pentru că o să-mi ţin gura dacă-mi promiteţi că-l lăsaţi în pace pe Shane.

— El o privi chiorâş, însă ea îşi putea da seama că se gândea la ceea ce-i spusese.

— Şefu', zise tipul care-o ţinea. Avea o voce profundă, aspră, de parcă gâtul i-ar fi fost căptuşit cu pietriş. Curva asta mică n-are niciun motiv să-şi ţină cuvântul.

— Ce te face să crezi că-mi plac vampirii mai mult decât vouă? îl repezi ea. V-a povestit Shane despre Brandon? Te-am văzut la Common Grounds... pe el îl căutai? Fiindcă, dacă nu, ar trebui. E un bulangiu.

Pleoapele lui Frank Collins coborâră pe jumătate, ceea ce-i amintea lui Claire, într-un chip neplăcut, oarecum, de Shane.

— Acum îmi spui tu pe care dintre vampiri să-i omor?

— Nu. Claire înghiţi din nou în sec, acut conştientă de faptul că, dintr-o clipă în alta, uşa bucătăriei se putea deschide, şi cineva să dea năvală înăuntru, caz în care totul s-ar duce naibii cu viteza unui tren expres. Nu era decât o sugestie, zise ea. Pentru că, din câte-mi dau eu seama, e cam cel mai rău dintre toţi. Dar voi o să faceţi ce vreţi, ştiu asta. Nu vreau decât ca eu şi prietenii mei să nu fim amestecaţi

Tatăl lui Shane îi zâmbi. Zâmbi. Şi, pentru prima dată, părea să fie o expresie autentică, în mare măsură, nu doar o strâmbătură înfricoşătoare a buzelor.

— Eşti mai tare decât pari, puştoaico. Asta-i bine. O să ai nevoie: doar mai rămâi pe-aici.

Privi dincolo de ea, spre biker (cel puţin, asta credea ea că ar fi: simţise veşmintele din piele scârţâind în spatele ei, în timp ce se zbătea).

— Dă-i drumul, nene. E-n regulă.

Bikerul o eliberă. Ea se smuci înainte, se răsuci pe călcâie şi se lipi cu spatele de frigider. Bâjbâi după un cuţit din sertarul de lângă ea, găsi un satâr cu aspect destul de ameninţător şi-l întinse în faţă.

— E cazul să plecaţi, zise. Imediat. Şi nu vă mai întoarceţi pe-aici, sau, vă jur, le spun totul.

Acum, el nu-i mai zâmbea. În fine, nu la fel de mult. Totuşi, bikerul din spatele lui rânjea.

— Fato, tu nu-l cunoşti deloc pe fiu-meu, aşa-i? o întrebă. N-am nevoie să mă mai întorc pe-aici. O să vină el mine. Până la urmă.

Făcu un semn de Hai să mergem spre bodyguardul lui de peste un metru optzeci şi, împreună, ieşiră pe uşa din spate a bucătăriei. Claire dădu fuga s-o închidă şi s-o încuie, trăgând şi zăvoarele mai nou instalate.

Ceea ce o făcu să se întrebe de ce nu fusese încuiată mai devreme... A. Sigur. Poliţiştii intraseră prin bucătărie.

Inspiră şi expiră adânc de câteva ori, îşi şterse gustul de palmă transpirată de pe buze şi luă cănile cu cafea.

Mâinile îi tremurau atât de rău, încât nu era chip să poată căra ceva lichid. Le lăsă la loc şi se întoarse la uşă, să strige:

— Fac alta proaspătă!

Vărsă ceea ce mai rămăsese în vas, îl umplu la loc şi, până să-şi termine aparatul treaba, izbuti să-şi recapete, în cea mai mare parte, autocontrolul.

În cea mai mare parte.

***

Claire avea o pauză între orele de curs — nu prea puteai s-o numeşti pauză de prânz, fiindcă pica la zece dimineaţa — aşa că se duse până în Casa Studenţilor, pentru o cafea. Casa Studenţilor era mare şi cam prăpădită, covorul era străvechi, iar mobilierul cunoscuse şi anii optzeci, cel puţin, dacă nu chiar şi anii şaptezeci. Era un singur atriu spaţios, deschis, plin de băncuţe, scaune şi chiar — înghesuit într-un colţ — un pian de concert. Bannere cu activităţi studenţeşti, în general stângaci scrise şi pictate, atârnau deasupra capetelor, fluturând în firavul curent stârnit de instalaţia de aer condiţionat.

În majoritatea lor, grupurile de băncuţe erau ocupate de studenţi care discutau între ei sau se dedicau studiului individual. Claire puse ochii pe o măsuţă pentru studiu din apropierea unui colţ, însă era nevoită să se grăbească: o grămadă de lume îşi căuta locuri în care să se aşeze.

Se grăbi spre cafeneaua din fundul atriului şi, în clipa în care o descoperi pe Eve, zâmbi şi-i făcu cu mâna. Eve îi răspunse,

turnând în acelaşi timp două doze pe care le trânti în lapte aburind. Erau vreo cinci persoane la rând, aşa că avea suficient timp să se gândească la ceea ce spusese tatăl lui Shane. Şi la ce nu spusese.

Oare ce căutase azi acolo? În realitate? Poate că venise să-l ia pe Shane, însă nu putea să fie sigură de asta. Tatăl lui Shane părea să aibă un plan, însă ea habar n-avea despre ce să fi fost vorba. Poate că Shane ar şti, dar n-avea de gând să-l întrebe.

Michael. Lui Michael avea să-i povestească tot, de îndată ce-şi făcea apariţia.

— O moca mare, ceru Claire, scotocindu-se în buzunarul de la jeanşi după cei trei dolari şi cincizeci de cenţi de trebuinţă. Era o cheltuială enormă pentru ea, dar îşi închipuia că era cât se poate de nimerit să sărbătorească prima zi de serviciu pentru Eve. Casierul — un tip cu mutră plictisită, care probabil îşi dorea să fi fost oriunde altundeva — îi luă banii şi-i făcu semn cu mâna să se aşeze la rând.

Cum stătea acolo, răsfoindu-şi cartea de literatură engleză, auzi râsete înfundate, urmate de un bufnet surd şi un clipocit, în timp ce un pahar se revărsa pe tejghea. Îşi ridică privirea şi observă un cerc de băieţi format în jurul paharului răsturnat, din care picura de ambele părţi ale tejghelei.

— Hei, gagică zombi, o interpelă unul dintre ei pe Eve, aflată lângă tejghea, continuând să toarne băuturi şi, cât se poate de evident, ignorându-i. Nu vrei să ştergi chestia asta?

Un muşchi tresăltă în maxilarul lui Eve; cu toate acestea, ea înhăţă, fără o vorbă, o mână de şervete din hârtie şi începu să şteargă mizeria. Imediat cum văzu tejgheaua curată, ridică tăblia prinsă în balamale de bar şi începu să cureţe podeaua, de ambele părţi.

Băieţii continuau să chicotească pe înfundate.

— Ţi-a scăpat o picătură, zise cel care vărsase paharul. Uite colo.

Eve fu nevoită să se aplece spre pata arătată de el. Tipul i se repezi în spate şi începu să-şi frece şliţul de fesele ei.

— O, mamă! exclamă, făcându-i pe toţi ceilalţi să izbucnească în râsete. Râsete. Eşti al naibii de fierbinte pentru o moartă!

Eve îşi îndreptă spinarea, calmă, făcu stânga-mprejur şi-l privi fix. Fără un cuvânt. Dacă era un lucru pe care să-l aprecieze Claire la machiajul goth, acela era că ascundea îmbujorarea...

Oricum, se înroşea ea de furie, în locul lui Eve. Şi tremura.

— Mă scuzaţi, rosti Eve în cele din urmă, împingându-l într-o parte cu o palmă înfiptă cu fermitate în pieptul lui. Se întoarse în spatele tejghelei şi trânti tăblia, trase două doze de espresso şi le turnă într-un pahar nou, amestecă, îl astupă cu capacul şi-l aşeză pe bar. Poftim. Din partea casei.

Derbedeul întinse mâna, apucă paharul şi strânse. Capacul sări cu zgomot. Cafeaua ţâşni peste tot, împroşcând-o pe Eve, barul, podeaua, ca şi pe cel care-l ţinea. Amicii lui explodară în hohote demente după ce-l auziră spunând:

— Hopa. Cred că nu-mi cunosc adevărata putere.

Eve aruncă o privire spre tipul de la casa de marcat, însă acesta nu-i răspunse decât printr-o ridicare din umeri. Atunci, inspiră adânc, zâmbi — dar nu era, după cum observă Claire, câtuşi de puţin zâmbetul ei — şi replică:

— Ar trebui să te duci la doctor pentru asta, Bullwinkle[7]. Şi să-ţi tratezi şi ciuperca dintre picioare. Următorul! Am o moca pentru Claire!

Eve trânti încă un pahar pe tejghea, după care începu s-o lustruiască, frecând-o cu mişcări viguroase.

Claire se zori spre ea.

— Of, Doamne! şopti. Ce vrei să fac? Să chem pe cineva?

— Pe cine? replică Eve, dându-şi ochii peste cap. E prima mea zi... un pic cam devreme ca să dau fuga cu pâra ca o mucoasă. Las-o baltă, Claire. Ia-ţi cafeaua şi du-te. O să mă descurc. Am doctoratul în înduratul rahaturilor din partea haidamacilor.

— Totuşi... Shane? Nu vrei să-l sun pe Shane?

— Numai în cazul în care vrei să am de şters sânge, în loc de cafea.

— Hei, curvo, ce-i cu cafeaua mea? se răsti tipul din spatele lui Claire. Îl simţi cum se înghesuie în ea cu doar o clipă înainte să se pomenească îmbrâncită cu brutalitate în bar. Hopa, scuze, fetiţo, nu te-am văzut, adăugă tipul, fără să se dea înapoi. Da' de când avem şi grădiniţă pe-aici?

Paharul ei — fireşte — îi scăpase din mână şi se rostogolea acum pe tejghea, cu cafeaua şiroind. Eve îl prinse şi-l aşeză în poziţie verticală.

— Hei, javră! strigă ea şi mai tare, arătându-l cu degetul peste

---

7 Personaj din serialul de desene animate Rocky and Bullwinkle, un elan plin de muşchi, dar slab la mine

capul lui Claire. Dă-te înapoi, nenică, dacă nu vrei chem poliţia campusului!

— Mda, să ştii c-o să şi vină fuga, bombăni el. Cu toate acestea, se trase înapoi destul cât să poată Claire să se strecoare din faţa lui, ţinându-şi strâns paharul cu moca.

Era un tip zdravăn — ca Shane de zdravăn — cu părul negru geluit după ultima fiţă a modei şi ochi extraordinar de albaştri. Drăguţ la faţă, cu buze pline şi pomeţi înalţi. Una peste alta, prea drăguţ pentru binele lui, îşi zise Claire.

— Dă-mi afurisita aia de cafea. Mai avem şi ore câte unii de pe-aici.

Claire înhăţă câteva şervete şi începu să tamponeze lichidul revărsat pe partea dinspre clienţi a barului, astfel încât Eve să nu mai fie nevoită să treacă într-acolo. Eve îi adresă o privire recunoscătoare şi începu să toarne dozele. Prepară băutura în timp record, trânti capacul peste pahar şi i-l întinse turbulentului.

Care rânji spre ea, gustă din băutură, după care puse paharul la loc pe tejghea.

— E de rahat, zise. Păstrează-ţi-o.

Bătu palma cu însoţitorii lui, după care plecară cu toţii.

— Ce jigodie! exclamă Claire. În schimb, Eve doar ridică din sprâncene, luă paharul cu latte şi-i vărsă conţinutul în chiuvetă.

— Nu, avea dreptate, chiar era de rahat, zise. Dar, stal puţin, a plătit trei dolari pentru asta, aşa că tot eu ani câştigat. Cum e moca?

Claire luă o gură şi-i făcu un semn aprobator cu degetul mare.

— Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să pot...

— Ai propriile tale bătălii de purtat, Claire-Jder. Hal, du-te. Sunt convinsă că ai ceva de citit pentru şcoală.

Claire se retrase, în timp ce Eve începea să prepare o nouă serie de băuturi; clienţii continuau să se înşiruie în faţa casei de marcat.

Următorul tip care-şi luă un pahar cu latte — genul de băiat înalt, cu alură stângace, cu o faţă rotundă şi ochi mari, căprui — avu grijă să-i mulţumească lui Eve, care-l răsplăti cu o ocheadă şi un zâmbet cu gropiţe în obraji. Arăta mult mai drăguţ decât zdrahonii nesimţiţi care tocmai plecaseră, deşi, din câte observă Claire, purta tricoul unei frăţii.

— Epsilon Epsilon Kappa? citi ea cu voce tare. EEK?

El îi răspunse cu un zâmbet de scuză.

— Mda, mă rog, e un fel de glumă. Din cauza oraşului. Ştii cum e, cam sinistru[8].

Îi făcu cu ochiul şi-şi concentră privirea asupra ei, iar zâmbetul i se lăţi.

— Apropo, eu sunt Ian. Ian Jameson. Din, hm, din Reno[9].

— Eşti cam departe de casă, Ian Jameson, constată Claire, întinzându-i mâna. El i-o strânse. Eu sunt Claire Danvers. Din Longview.

— Aş fi zis că tu eşti aproape de casă, dar totul pare departe de-aici, replică el. Şi... eşti boboacă?

— Da, răspunse, simţindu-se încă o dată cuprinsă de atât de temuta îmbujorare. Admitere anticipată.

— Mda? Cât de anticipată?

Ha încercă să se arate nepăsătoare, ridicând din umeri.

— Cu vreo două semestre. Nu-i mare scofală.

— Ce specializare ai? se interesă Ian, scoţându-şi capacul de pe pahar şi suflând in lichid, ca să se mai răcească, după care sorbi din el. Apropo, mersi încă o dată, e chiar bună.

— N-ai pentru ce, îi răspunse Eve. După voce, părea mult mai veselă acum; ca dovadă, le servi unor fete dintr-o surăţie porţiile de latte subţire-semi-decofeinizate-fară-zahăr cu un rânjet radios, uşor maniacal.

Oricât ar fi părut de ciudat, până acum nimeni nu se sinchisise s-o întrebe pe Claire ce specializare îşi alesese. Fireşte, era ceva obişnuit în rândul bobocilor să-şi schimbe de trei sau chiar de patru ori opţiunile până să se stabilească asupra uneia, însă Claire fusese întotdeauna extrem de hotărâtă.

— Fizica.

— Zău? se miră Ian, privind-o chiorâş. Uau. Destul de tare. Sigur eşti bună la mate.

Ea ridică încă o dată din umeri.

— Aşa cred.

Modestia în acţiune; în realitate, niciodată nu scăpase vreun

---

8 Eek, sau, mai frecvent, ick (cu pronunţie aproape identică), este o interjecţie care exprimă groaza

9 Oraş important din statul Nevada, situat în vestul, situat în vestul S.U.A., în timp ce Texasul se află în zona central-sudică

A[10].

— O să te transferi de-aici, bănuiesc. Vreau să zic, o licenţă în fizică de la Universitatea lu' Peşte nu ţi-ar aduce prea multe avantaje, corect?

— Sper să ajung la MIT[11], mărturisi Claire. Dar tu?

Ian clătină din cap.

— IC. Inginerie civilă. Mda, trebuie să fac şi fizică, dar nici gând să mă ofer voluntar pentru un supliment. Şi nu mai am decât un semestru. Pe urmă, mă transfer la Universitatea Tehnică din Austin.

Foarte mulţi studenţi se transferau la Universitatea statului Texas; era o şcoală importantă cam în toate domeniile. Claire clătină din cap, în semn de aprobare. Fusese o variantă şi pentru ea, însă... MIT? Caltech? Dacă i se oferea o şansă să ajungă la una dintre ele, n-avea s-o rateze.

— Aşadar... ce e EEK? O frăţie profesională?

Întreba, fiindcă existau vreo câteva astfel de frăţii prin campus. Plăteai o cotizaţie şi participai la câteva întruniri, după care ţi se trecea asta în CV.

— În realitate, e o gaşcă de tipi amatori de petreceri, îi explică Ian, cu un aer oarecum jenat. Am intrat în ea pentru că am câţiva prieteni... oricum, ei dau petrecerea aia tare mişto în fiecare an... e mare sărbătoare. I se spune Balul Fetelor Moarte. Numai chestii ca-n filmele de groază, cu zombi şi alte alea.

Aruncă o privire spre Eve, care pusese lapte la fiert.

— Prietena ta de colo ar fi foarte potrivită, aşa cum e. Totuşi, majoritatea se costumează.

Îi făcea o invitaţie, cumva? Nu, era imposibil. În primul rând, pentru că abia îl cunoscuse. În al doilea... în fine, pe ea niciodată n-o invitase nimeni undeva. Pur şi simplu, nu se nimerise.

— Sună simpatic, răspunse Claire, în acelaşi timp gândindu-se: Tocmai am folosit cuvântul simpatic într-o conversaţie cu un băiat drăguţ, aşa că ar trebui să plec de-aici chiar în clipa asta şi să mă împuşc.

— E mâine seară, în casa frăţiei EEK. Ascultă, dacă-mi laşi numărul tău, pot să-ţi trimit prin SMS detaliile...

---

10 Notaţie echivalentă cu calificativul excepţional

11 Abreviere pentru Massachusetts Institute of Thechnology, una dintre cele mai mari universităţi specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts

— Ăăă... sigur.

Nici numărul de telefon nu i-l mai ceruse niciodată cineva. Se poticni la cifre; el îşi tastă numărul pe telefonul lui mobil şi-i zâmbi. Un zâmbet drăguţ. Un zâmbet chiar foarte drăguţ, de fapt.

— Hm, nu ştiu dac-o să pot să vin, totuşi.

— Păi, dacă vii, îmi salvezi viaţa. Noi, tocilarii, trebuie să ţinem aproape când toţi ceilalţi o iau razna, este? Ne vedem mâine seară la opt?

— Este, îngână ea. Âăă... sigur. O să fiu acolo. Mersi. Âăă... Ian, da?

— Ian.

— Claire, zise, arătându-se cu degetul. A! Ţi-am mai spus deja?

El izbucni în râs şi se îndepărtă, sorbind din latte.

Abia după plecarea lui îşi dădu seama Claire că-i acceptase invitaţia la o întâlnire. O întâlnire veritabilă. Cu un băiat care nu era Shane. Cum de se-ntâmplase una ca asta? Ea voise doar să fie drăguţă, fiindcă i se păruse că ar fi un tip OK, după care el fusese de-a dreptul fermecător, mai ales în comparaţie cu ceilalţi băieţi...

Avea o întâlnire.

Cu un băiat care nu era Shane.

Deloc bine.

— Hei, zise Eve, făcându-i semn să se apropie. Ia zi, ce-a fost asta? Ţi-a făcut capul mare, sau ce?

— Hmmmmm... În mintea lui Claire se făcu gol. Nu. Doar mi-a... nu contează.

Privirea lui Eve trecu de la îngrijorare la şiretenie.

— Îţi face avansuri?

Claire se hotărî să răspundă printr-o ridicare din umeri. De fapt, habar n-avea cum să-i spună.

— Cred că a fost doar drăguţ.

— Băieţii nu sunt drăguţi, o contrazise Eve. Ce i-ai zis c-o să faci?

OK, era înfricoşător cât de repede prinsese şpilul. Claire îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenită, jucându-se nervoasă cu rucsacul ei greoi.

— Poate că i-am zis c-ar fi posibil să merg la petrecerea aia. Dar categoric n-a fost că i-aş fi acceptat întâlnirea.

— O, categoric nu, o aprobă Eve. Şi-şi dădu ochii peste cap. Următorul! Latte cu vanilie!... Ceea ce, apropo, te descrie în totalitate[12].

— O să, hm, o să fiu pe-aici, zise Claire. Stau să-nvăţ. Poate că Eve ar fi vrut s-o mai reţină, însă comenzile soseau întruna, iar Claire izbuti s-o şteargă şi să pornească în căutarea mesei pentru învăţat. Care, printr-o minune, era încă neocupată. Îşi trânti rucsacul pe lemnul ponosit şi se aşeză, sorbind din moca. Aici, în Casa Studenţilor, i se părea un loc mai sigur decât majoritatea celor din Morganville... În definitiv, oricare loc ticsit de oameni care citesc nu putea să fie chiar atât de rău.

Era aproape ca într-o universitate adevărată.

Claire tocmai citea în avans din manualul ei de istorie, când o umbră se aşternu peste filele din faţa ei. Îşi ridică privirea şi văzu o fată pe care o cunoştea vag din fostul ei cămin, Howard Hall: boboacă, la fel ca ea. Lisa? Lesley? Cam aşa ceva.

— Salut, zise fata. Claire îi făcu semn spre scaunul liber de vizavi de ea, însă Lisa/Lesley nu se aşeză. Tipa aia goth care serveşte la bar, continuă ea, cea care lucra înainte la Common Grounds... e prietenă cu tine?

Repede mai umbla vorba. Claire încuviinţă.

— Poate vrei s-o scapi de la o moarte sigură, atunci, zise Lisa/Lesley. Pentru că tocmai a scos siguranţa de la grenada Monica, uite-acolo, la bar.

Claire tresări şi-şi închise cartea. Privi ceasul: în fine, probabil că aproape venise vremea să plece la ore, oricum. Era urât din partea ei, şi o dovadă de insensibilitate, dar şi-ar fi dorit ca Lisa/Lesley să nu-şi fi ales tocmai acel moment ca să facă o faptă bună pe ziua aceea. Ar fi fost frumos să poată pleca fără încă o criză.

Îşi puse la loc cartea în rucsac şi se întoarse spre bar. Doar o să-mi iau la revedere de la ea, îşi zise. Fără cea mai mică implicare. Rămân cu totul deoparte.

Monica, Gina şi Jennifer stăteau sprijinite de bar, blocând accesul celor care voiau să-şi ia cafelele. Doar tejgheaua le despărţea de Eve, care le ignora cu hotărâre.

— Hei, Moartea-n vacanţă, cu tine vorbesc, tocmai zicea Monica. E adevărat că frate-tău a încercat să te omoare?

---

12 Vanilla (vanilie) semnifică, în argoul americanilor, o persoană convenţională, plictisitoare, reticentă faţă de sex, cu toate că e atrăgătoare

— Mda, asta când a fost, înainte sau după ce-a încercat să ţi-o tragă?

Replică însoţită de gesturile aferente şi de tot tacâmul. Uau. Era ceva vulgar până şi din partea lui Jennifer.

— A încercat? necheză Gina. Eu am auzit altceva. Eu am auzit că şi-au tot tras-o cât au fost în liceu. Nu-i de mirare că au ajuns amândoi două arătări.

Chipul lui Eve era o mască albă imobilă, însă ochii... erau ai unei nebune. Stăpână pe sine, dar numai la limită. Mâinile nu-i tremurau în timp ce trăgea dozele de espresso şi amesteca băuturile; trânti produsele finite pe tejghea, trei la număr, după care zise:

— Dacă nu plecaţi de-aici, o să-mi chem managerul.

— Ooooo, exclamă Monica. Managerul. Uau, sunt de-a dreptul îngrozită. Tu crezi că vreun donator de creier abia-peste-venitul-minim suficient de prost încât să lucreze aici ar putea să mă sperie? Zi, crezi?

Se aplecă într-o parte, încercând să-i prindă privirea lui Eve.

— Cu tine vorbesc, moacă de arătare!

Tocmai atunci, Gina o observă pe Claire, la câţiva paşi mai încolo, şi-i atrase atenţia Monicăi, punându-i o mână pe umăr.

— Două arătări la un loc, zise ea. Probabil că au un simţ special.

— Claire, o întâmpină Monica, lăţindu-şi zâmbetul. Sigur, de ce nu? Ce, te deranjează că-ţi sâcâi mica ta iubiţică lesbi?

— Hotărăşte-te, zise Claire. Vocea îi sună joasă şi cam rece, de fapt. Poate că-i venea mai uşor să facă asta aici, în public, unde se simţea mai în largul ei. Sau poate chiar se obişnuise s-o înfrunte făţiş pe Monica. Ori suntem gay, continuă ea, ori ea s-a culcat cu fratele ei? Pentru că, ştii, nu prea are cine ştie ce logică.

Monica făcu ochii mari, de-a dreptul. Logica nu era un costum care să-i vină prea bine, în orice caz. Claire aproape că zări cum îi pâlpâie în creier lozinca Nu mă ameţi tu pe mine cu faptele.

— Ce faci, râzi de mine? întrebă ea, până la urmă.

— Mda, mărturisi Claire. Un pic, aşa.

Monica zâmbi. Un zâmbet larg, autentic.

— Ce ziceţi de asta? replică ea. Claire şi-a găsit perechea. Bănuiesc că e o adevărată mângâiere să ştii că-ţi atârnă peste umăr umbra unui Protector redutabil.

Repezi o privire piezişă spre Eve.

— Dar asta n-o să dureze. Familia mea e cineva pe-aici. Voi, arătările, sunteţi doar prezenţe temporare. Şi... triste.

Îşi azvârli părul înapoi pe spate, îşi ridică paharul cu latte şi plecă. Mai mulţi băieţi întoarseră capetele la trecerea ei, urmată de Gina şi de Jennifer, în formaţie de zbor în V.

— Hm, mormăi Eve, în timp ce-şi ştergea aparatele cu un pic mai multă energie decât ar fi fost necesar. De obicei nu bate în retragere atât de uşor.

Poate că o fi avut treabă prin clasă.

Eve pufni.

— Crede-mă, zise ea, fata asta n-are chiar deloc clasă.

***

— Cât de bizar poate să fie, să avem propriul nostru serviciu de taxi din partea poliţiei? cugetă Eve. Ea şi Claire aşteptau pe trotuarul din faţa Casei Studenţilor, iar campusul părea, în cea mai mare parte, pustiu: era şapte seara, şi cerul se întunecase în nuanţa unui amurg profund. Apăruseră deja chiar şi vreo câteva stele mai precoce. Soarele abia apusese, şi la orizontul vestic se mai zărea o înfocată strălucire galben-portocalie. Adică, nu că n-aş avea şi eu maşină, zise ea. Şi ştiu să conduc.

— Nu cred c-o să ţină mult, îşi dădu cu părerea Claire. Adică, e doar o situaţie specială. Până-l prind pe... cine-o fi omorât-o pe fata aia.

Eve oftă şi nu mai zise nimic. Un automobil albastru întoarse şi se înscrise pe sensul giratoriu, oprind în faţa lor. Joe Hess conducea, iar Travis Lowe fu cel care coborî şi le deschise portiera din spate, cu o plecăciune exagerată, voit prostească. De fapt, era oarecum simpatic. Claire urcă şi se strecură pe locul din stânga, iar Eve se aşeză lângă ea.

— Bună, fetelor, le întâmpină Hess, întorcând capul să le privească. Avea cearcăne negre sub ochi şi dădea impresia că nu dormise deloc. Mersi pentru cafea.

Claire şi Eve se priviră una pe cealaltă.

— Scuze, răspunse Eve. Eu mereu miros a cafea; e parfumul caracteristic barmanilor din cafenele. Sinceră să fiu, nu mi-a trecut prin minte să vă aduc şi vouă. Dar, dacă vreţi, mă întorc şi...

— Nici gând, o întrerupse Lowe, în timp ce se urca pe locul mortului. Deja s-a întunecat. Hai să vă ducem pe voi, fetele, acasă. Noi putem să găsim câte-o cafea şi pe urmă.

— Mulţumim, zise Claire. Pentru că ne duceţi.

Niciunul dintre poliţişti nu-i răspunse. Detectivul Hess parcurse şi cealaltă jumătate a sensului giratoriu, coti pe principalul drum de ieşire din campus şi, două alei mai încolo, era deja în afara acestuia, în întunericul nopţii din Morganville. Cele mai multe dintre magazine erau deja închise şi bine ferecate. În timp ce treceau pe lângă Common Grounds, atât Claire, cât şi Eve, îşi întoarseră capetele. Cafeneaua era plină, fireşte, o oază de lumină printre străzile întunecate, pustii. Nici urmă de Oliver. Nici urmă de tatăl lui Shane, de asemenea, ceea ce-i produse lui Claire mustrări de conştiinţă. Trebuie să-i spun lui Shane. Cât mai repede. Nu vedea vreun rost să dezvăluie secretul faţă de Eve; cel mult, i-ar fi sporit neliniştea. Şi, după felul meditativ în care contempla Eve întunericul de-afară, putea constate că-i era de-ajuns şi-aşa.

Nu mai aveau decât o stradă până acasă, când un automobil negru lucios — cu aripi în spate, ca un rechin — ţâşni în faţa lor şi, cu o viteză înmărmuritoare, viră, punându-se de-a latul drumului. Hess izbi violent frâna, şi scârţâitul cauciucurilor se auzi ca vaietul ielelor. Nu se ciocni de cealaltă maşină... nu chiar. Claire se pomeni trântită cu spatele de vinilinul scaunelor, icnind din cauza sperieturii şi schimbând o privire cu ochii mari cu Eve.

În faţă, Hess şi Lowe făceau acelaşi lucru. Numai că la ei se adăuga o porţie întreagă de înnegurare, cu garnitură şi tensiune.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Eve, aplecându-se spre ei. Sunt detectivi?

— Voi staţi aici, ordonă Hess, deschizându-şi brusc portiera. Trav. Rămâi cu ele.

— Joe...

— Mă descurc eu.

Cobori, trânti portiera şi porni spre celălalt automobil. O fereastră fumurie se lăsă în jos şi, în lumina orbitoare a farurilor, Claire zări un chip de o paloare cadaverică, pe care-l recunoscu.

— Hans, şopti ea.

Detectivul vampir. Îşi întoarse privirea spre detectivul Lowe şi

observă un lucru ciudat: el îşi scosese pistolul şi-l ţinea în poală. Iar în mâna stângă avea o cruce.

— Nu-i aşa? E Hans.

— Voi, fetelor, staţi pe loc zise Lowe, fără să-şi dezlipească privirea de pe scena care se desfăşură în faţa lui. Nu-i decât un control de rutină.

Claire nu ştia prea multe despre procedurile poliţieneşti, însă era destul de convinsă că nu făcea parte din rutină ca un poliţist să-i blocheze altuia calea pe stradă, nu-i aşa? Nici măcar într-un loc ca Morganville.

Şi nu ţinea de procedura de rutină nici ca un detectiv să stea cu pistolul scos.

Indiferent ce conţinut ar fi avut conversaţia purtată de Hess cu Hans, era clar că nu-i făcea mare bucurie. De asemenea, fu una scurtă. Hess scuturâ din cap de vreo două ori a negaţie, după care, până la urmă, făcu şi un semn aprobator.

În timp ce-l vedea întorcându-se la maşină, Claire avu o presimţire de-a dreptul urâtă. Expresia feţei lui era prea gravă şi prea supărată ca să fi fost veşti bune. Shane. Of, Doamne, poate că e despre Shane... i s-a întâmplat ceva lui Shane...

Hess deschise portiera din spate — cea din partea lui Claire — şi se aplecă înăuntru.

— Fetelor, zise el, o să trebuiască să veniţi cu mine.

— Pe naiba! se răsti Lowe. Eu credeam că le ducem acasă.

— Schimbare de plan, replică Hess. Se străduia să nu-şi arate furia, nici nelinişstea, însă Claire tot putea să i le citească în ochi. Sunteţi aşteptate în centru, fetelor. Eu o să merg cu voi. Trav, tu trebuie să duci maşina.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire prelungă, după care Lowe expiră lent.

— Bine, zise. Sigur. Tu ai grijă de ele.

— Ştii bine c-o să am.

Claire coborî din automobil, simţindu-se chiar mai expusă şi mai vulnerabilă decât de obicei. Sigur, Hess era acolo, înalt şi liniştitor, dar şi-aşa... văzu privirea lui Hans ţintuind-o şi i se făcu frig.

Partenera lui, Gretchen, coborî de pe scaunul din dreapta şoferului şi ocoli maşina să le deschidă în spate.

— Sus, se răsti ea. Claire înghiţi în sec şi înaintă, însă Eve fu cea care ajunse prima, suindu-se în automobil şi strecurându-se

pe locul din partea opusă. Hess urcă după Claire. În clipa în care Gretchen trânti portiera, ei trei abia dacă izbutiseră să se aranjeze pe banchetă.

— Voi toţi, ţineţi-vă gurile închise până când vi se va cere să vorbiţi, le atrase atenţia Hans, care puse motorul în funcţiune de îndată ce se urcă şi Gretchen la locul ei. Întoarse impunătorul automobil în scrâşnet de cauciucuri înfierbântate şi acceleră puternic de-a lungul străzii.

Trecură de strada Lot, numărul 716. Toate luminile erau aprinse, uşa de la intrare era deschisă, iar în pragul ei stătea cineva, privindu-i cum gonesc mai departe. Trecuseră prea repede ca să-şi poată da seama dacă era Shane, sau Michael, însă Claire spera să fi fost Shane.

Spera că, dacă avea să se întâmple ceva, măcar să-l mai fi văzut pentru o ultimă dată.

***

— Credeam că mergem la secţia de poliţie, şopti Eve, după ce automobilul făcu câteva viraje şi începu să şerpuiască prin derutantul labirint al străzilor.

— Şi nu mergem? o întrebă, tot în şoaptă, Claire.

— Am trecut adineauri pe lângă. Cred că mergem altundeva.

Vocea lui Eve era de-a dreptul speriată, iar atunci când o prinse de mână, Claire constată că-i era rece şi tremura. Se ţinură de mână în timp ce maşina mai luă câteva viraje, după care încetini în faţa unui soi de barieră.

— O, Doamne. Mergem în piaţă!

— În piaţă?

— Piaţa Fondatoarei. E, cum să zic, oraşul vampirilor, la ora asta din noapte.

Eve înghiţi în sec şi-o strânse mai tare de mână pe Claire.

— Tot încerc să mă gândesc la vreun motiv pentru care ar putea să fie ceva bun.

— Şşt, zise încet detectivul Hess. Sunteţi OK. Aveţi încredere în mine.

Claire avea. În schimb, chiar nu putea să se încreadă în cei doi vampiri detectivi de pe scaunele din faţă, care în mod evident erau la conducerea situaţiei.

Bariera se ridică. Hans îi conduse înăuntru, după care opri

impunătorul automobil într-o parcare neluminată şi se întoarse să-i privească. Mai întâi, pe Claire, apoi pe Eve, iar pe Hess, la urmă.

Se întoarse şi Gretchen. Zâmbea.

— Vrem să vedeţi ceva, zise Hans. Gretchen coborî din maşină şi deschise portiera din dreptul lui Eve.

— Jos, comandă ea.

Coborâră în răcoarea aerului nopţii. Luna era sus pe cer, răspândind o strălucire gălbuie, bolnăvicioasă, care nu dădea prea multă lumină. Întunericul părea foarte adânc, chiar dacă se mai zărea încă un oarecare contur indigo la orizont. Nici măcar nu era noapte de-a binelea, deocamdată...

O mână rece, puternică, se strânse pe braţul lui Claire, ea scânci cu respiraţia tăiată, auzind în acelaşi timp şi icnetul surprins al lui Eve. Gretchen se strecurase cumva între ele şi le apucase pe amândouă de braţe.

Hans aruncă o privire spre detectivul Hess.

— Rămâi la maşină, ceru el.

— Merg cu fetele.

— Respecţi ordinele ca orice mititel neutru cumsecade, ripostă Hans. Doar dacă nu vrei să-ţi pierzi statutul, şi nu numai tu, ci şi partenerul tău. Aici nu e vorba despre vreun incident de importanţă minoră. Aici e un caz în atenţia Străbunilor. Dacă fetele nu creează probleme, le lăsăm să se întoarcă nevătămate, însă tu rămâi aici.

— Nu, Hans, interveni Gretchen. Lasă-l să vină. O să fie mai bine dacă e prezent şi el.

Hans se încruntă la ea, dar apoi ridică din umeri.

— Perfect. Dar vezi să-mi stai în drum, Hess, că eşti mâncat.

Gretchen le îmboldi pe fete înainte.

— Ce se-ntâmplă? se interesă Eve. Niciunul dintre vampiri nu-i răspunse. Claire întoarse capul şi văzu că Hess venea în urma lor, dar, fără să ştie de ce, asta n-o mai liniştea chiar atât de mult. Gretchen le sili să meargă, cu mâinile la spate, dincolo de colţul unei clădiri din cărămidă, cu faţada goală, ajungând într-un...

Într-un parc.

Claire clipi, surprinsă, fiindcă era, de fapt, foarte... drăguţ. Iarbă verde, copaci mari şi umbroşi, foşnind prin întuneric. Erau şi luminiţe, de asemenea, înşirate printre crengile copacilor şi

sclipind pe flori şi prin tufişuri şi pe alei.

Suprafaţa care se învecina cu parcul era mai însufleţită decât orice altceva văzuse ea în Morganville. Dacă magazinele din jurul campusului erau dărăpănate şi ponosite, cele din faţa pieţei sclipeau, lustruite, frumos întreţinute. Frumos într-o accepţiune de modă veche, totul numai piatră şi marmură şi coloane. Erau şi gargui, încastraţi în acoperişuri, pe post de burlane de scurgere.

Semăna cu fotografiile cu vechile oraşe europene pe care le mai văzuse ea, însă era... mai frumos.

Toate magazinele din faţa pieţei erau deschise. Două restaurante în aer liber se aflau în plină activitate, şi mirosul de carne friptă şi de pâine proaspăt coaptă făcea ca lui Claire să-i lase gura apă. Tot ceea ce înghiţise ea întreaga zi fusese cafea, dar şi asta cam de mult.

Şi atunci, îşi aminti de ceea ce-i zisese Eve mai devreme. Dacă, pe timpul nopţii, centrul se transforma în oraşul vampirilor, atunci ce rost aveau restaurantele?

Află răspunsul atunci când ajunseră aproape de unul dintre ele. Erau acolo grupuri de meseni, vampiri amestecaţi cu oameni obişnuiţi; vampirii aveau în faţă farfurii cu mâncare şi înfulecau cu tot atât entuziasm ca şi oamenii.

— Şi voi mâncaţi? nu se putu ea stăpâni să întrebe. Gretchen o privi cu ochii aceia reci, nepământeni ai ei.

— Desigur, zise ea. Nu ne oferă nutriţie, dar gustul tot rămâne atrăgător. De ce? O să afli că otrava nu-ţi foloseşte la nimic, dacă eşti în căutare de metode prin care să ne omori.

Claire nu mersese cu gândul atât de departe, în realitate. Doar că era... straniu de intrigată.

Magazinele pe lângă care trecură erau ceva de necrezut. Bijutieri, etalând tot felul de pietre preţioase şi de podoabe din aur. Librari, oferind volume străvechi alături de noile bestselleruri. O mulţime de magazine de îmbrăcăminte, cu colecţii scumpe, cu mult gust. Era ca şi cum un cartier de bogătaşi dintr-un oraş important, ca Dallas, sau Houston, sau Austin, ar fi fost transplantat direct acolo.

Straniu.

Şi toţi cumpărătorii erau vampiri. De fapt, erau cu grămezile pe-acolo, mai mulţi decât şi-ar fi închipuit vreodată Claire că s-ar fi aflat în Morganville; cu cât vedea mai mulţi, cu atât era mai

înspăimântată. Le fixau cu privirile de parcă ea şi cu Eve ar fi fost două vite în drum spre abator, ceea ce o făcu să se simtă groaznic de singură. Vreau acasă. Jur că, dacă scap de-aici, mă mut la loc cu mami şi cu tati. Şi nu-i mai părăsesc niciodată...

Gretchen le mână spre o clădire din marmură neagră, în vârful căreia scria cu litere din aur: SFATUL STRĂBUNILOR.

— E OK, zise încet Hess, din spatele lor. O să fiţi OK, fetelor. Nu trebuie decât să colaboraţi. Dacă vă întreabă ceva, spuneţi adevărul.

Claire abia dacă-şi mai simţea picioarele în timp ce păşea pe treptele din marmură neagră, şlefuită. Era cam ca şi cum ar fi mers prin somn, neajutorată şi aproape paralizată; în schimb, strânsoarea lui Gretchen pe braţul ei era mult prea reală. Şi dureroasă. Au! O să rămână cu vânătăi.

Hans deschise uşa cea mare şi lucioasă, şi iată-i intrând.

Din toate lucrurile pe care s-ar fi aşteptat Claire să le vadă acolo, cel mai puţin probabil ar fi fost televizorul; şi totuşi, era acolo, reglat pe un canal de ştiri nonstop, difuzând imagini intermitente dintr-un război: bombe explodând, soldaţi urlând. Şi, proţăpit în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept, stătea Oliver. Nu era îmbrăcat în veşmintele lui hippy de Tipul-de-la-cafenea: purta acum un costum negru, ajustat pe corp, călcat cu dungă ascuţită ca lama de cuţit. Părul încărunţit şi-l prinsese la spate într-o coadă, iar la gât avea o cravată. Nu, nu era chiar o cravată. Cam ca un soi de eşarfa, prinsă cu un ac cu diamant. Poate că aşa ceva fusese la modă în tinereţea lui.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise el, privind atent spre televizor. Oamenii continuă să se omoare între ei folosindu-se de cele mai stupide pretexte cu putinţă. Şi când te gândeşti că pe noi ne numesc monştri.

Odată cu ultimul său cuvânt, privirea i se mută brusc asupra lui Claire, care fu străbătută de un frison. Oliver avea ochi frumoşi, dar, într-un fel, aceştia ai lui o înfricoşau mai rău decât cei reci ca gheaţa ai lui Gretchen. Poate din cauză că îşi dorea încă să-i placă de el, lăsând deoparte tot ceea ce făptuise. L-a omorât pe Michael! îşi aminti. În fine, l-a omorât în mare parte, oricum.

— Bună, îi zise Oliver, însoţindu-şi salutul şi printr-o înclinare a capului. Apoi îşi opri privirea asupra lui Eve. A, Eve. Ţi-am dus dorul la cafenea.

— Mu...

Eve îşi înghiţi restul replicii, dar Claire era sigură în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută că ar fi urmat să spună Muşcă-mă de cur.

— Mulţumesc, zise până la urmă Eve, ceea ce, din partea ei, însemna o prudenţă uluitoare. Dacă putea să fie cineva mai şocat şi mai furios descoperind faptul că Oliver era vampir, atunci aceea era Eve.

Oliver făcu un semn cu capul şi porni de-a curmezişul încăperii vaste şi pustii — pustii, cu excepţia televizorului funcţionând fără sonor şi a covorului gros din pluş maro — şi deschise o pereche de uşi. Nu era doar pe post de uşier: trecu dincolo, în încăperea următoare. Gretchen le împinse înainte pe Claire şi pe Eve. Claire simţi sub picioare covorul spongios de moale şi nările îi receptară o mireasmă de flori trecute. Trandafiri. Mulţi trandafiri.

Şocul o izbi în plin când intrară în următoarea încăpere, una mare, de formă circulară, cu draperii din catifea de un roşu-burgund peste tot şi coloane intercalate printre ele. Un candelabru nepretenţios împrăştia o lumină de intensitate medie. Acelaşi tip de covor, numai că aici exista şi mobilier: fotolii îngrijit aliniate pe rânduri, în trei secţiuni, cu intervale între ele.

Claire avu nevoie doar de o secundă până să-şi dea seama că pătrunsese într-un salon funerar. Dându-şi seama, se opri şi se împiedică, fiindcă Gretchen continua s-o tragă, fără zăbavă, mai departe, dincolo de şirurile fotoliilor rabatabile, tocmai până în faţă, unde se oprise Oliver, în faţa unei alte draperii din catifea.

— Domnule, zise Joe Hess, făcându-şi apariţia din spatele lui Claire şi al lui Eve, eu sunt detectivul Hess.

Oliver făcu un semn de încuviinţare.

— Te cunosc.

— N-ar trebui să fie prezenţi şi alţii pentru treaba asta?

Încordarea din vocea şi din trupul lui Hess o avertizară pe Claire că, dacă Oliver avea să le interogheze personal, era de rău.

— Sunt prezenţi şi alţii, domnule detectiv Hess, rosti o voce uşoară, calmă, din colţul cel mai îndepărtat al încăperii, colţ care, Claire ar fi putut să jure, fusese gol cu o secundă mai devreme.

Icni şi-şi întoarse privirea într-acolo, şi iat-o pe Amelie, tronând de parcă ar fi fost sculptată în piatră înainte ca restul clădirii să fie ridicată în jurul ei. Şi bodyguarzii — sau slujitorii — stăteau grupaţi aproape de ea. Îşi adusese patru. Claire se întrebă dacă nu cumva era un semn al gravităţii situaţiei în care se aflau, ea şi cu Eve.

— Vine şi al treilea, anunţă Amelie, în timp ce se instala pe un fotoliu ca şi cum ar fi fost un tron din aur. Era îmbrăcată în negru, la fel ca Oliver, însă vestimentaţia ei consta într-un elegant deux-pièces din velur, cu o bluză albă simplă pe sub jacheta pe corp. Îşi încrucişă picioarele, palide şi perfecte, şi-şi împreună mâinile în poală.

Oliver nu părea bucuros.

— Pe cine mai aşteptăm? întrebă.

— Cunoşti legile, Oliver, chiar dacă preferi să găseşti modalităţi de ocolire a lor, îi răspunse Amelie. Îl aşteptăm pe domnul Morrell.

Nu trebuiră să mai aştepte mult timp: în mai puţin de un minut, Claire auzi voci venind dinspre antecameră, şi un zăngănit de chei. Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul care intră, flancat de doi poliţişti în uniformă, însă pe unul dintre aceştia din urmă îl cunoştea: era Richard Morrell, fratele Monicăi. Prin urmare, bărbatul corpolent, chel, cu o expresie plină de îngâmfare, era, probabil, tatăl ei.

Primarul din Morganville.

Şi el era îmbrăcat într-un costum: albastru, cu dunguliţe subţiri şi revere late. Cam larg pentru el, iar pantalonii îi erau un pic cam prea lungi. Avea prea multe inele pe degete, toate din aur, şi zâmbea.

— Oliver, rosti el, vesel. Numai că zâmbetul i se şterse repede când o zări pe Amelie, stând deoparte, atât de tăcută, împreună cu anturajul ei. Expresia feţei lui se recompuse într-una cu mult mai... respectuoasă. Doamnă Fondatoare.

— Domnule primar, îi răspunse ea, salutându-l cu o înclinare a capului. Bine. Putem să începem.

Gretchen dădu drumul braţului lui Claire. Fata tresări simţindu-şi sângele curgând din nou în voie prin mâna cuprinsă de furnicături şi-şi frecă locul în care o strânseseră degetele lui Gretchen. Mda, sigur avea să se lase cu vânătăi. Categoric. Riscă o privire spre Eve, care făcea acelaşi lucru. Arăta

înspăimântată de moarte.

Oliver întinse mâna şi trase de un şnur nevăzut, iar draperia din catifea roşu-burgund din spatele lui se deschise.

Era un trup acolo, întins pe o lespede din marmură, înconjurat de trandafiri de un roşu intens, buchete peste buchete, în vasele aşezate pe podea. Arăta alb-vineţiu, parcă din cauciuc, şi întru totul, teribil de mort. Claire se simţi ca învăluită de un nor, auzi un zumzet în urechi şi fu cât pe ce să se prăbuşească, dar izbuti cumva să nu leşine.

— O, Doamne, şopti Eve, ducându-şi ambele palme la gură.

— E Brandon, observă Claire, întorcându-şi privirea spre Oliver. E Brandon, nu-i aşa?

Fiindcă faţa aceea rece, albă, nu mai avea nimic omenesc în ea, şi nu prea putea s-o lege de persoana — de vampirul — de care se temuse atât. De cel care-o ameninţase, care o hăituise pe drumul spre casă, care fusese la un pas de a le ucide, pe ea şi pe Eve...

Oliver încuviinţă. Trase în jos cuvertura din catifea care-l învelea pe Brandon de la gât în jos, scoţând la iveală rănile deschise, negre. Unele dintre ele încă fumegau. Claire simţi miros de carne friptă şi, de această dată, genunchii i se înmuiară. Detectivul Hess o prinse de braţ şi-o ajută să-şi recapete echilibrul.

— A fost torturat, zise Oliver. Vocea îi suna neutră; dezinteresată, chiar. A durat mult timp. Cineva a savurat tare mult toate astea. Aproape ca şi cum ar fi fost vorba despre... o răzbunare personală.

Primarul Morrell îi făcu semn fiului său să înainteze. Richard nu era nici pe departe la fel de psihopat ca sora lui. În realitate, lui Claire îi plăcea de el, într-un fel, atât cât putea să-i placă de cineva dintr-o familie care lucra pentru vampiri. Părea să fie un tip aproape corect.

Richard examină rănile din trupul lui Brandon. Chiar le atinse, ceea ce o făcu pe Claire să vomite mental, dacă nu chiar şi pe gură.

— Pare să-i fi fost înfipt un soi de armă direct în inimă. Probabil, o ţepuşă, constată Richard, ridicându-şi privirea spre tatăl lui. Indiferent cine-ar fi făcut-o, e clar că a fost ceva intenţionat. N-a fost o lovitură întâmplătoare: a fost aplicată cu încetul. Nu ştiu ce-au putut să vrea de la el, dar, indiferent

despre ce-a fost vorba, probabil că au obţinut ceea ce-şi doreau. Observ urme de răni care s-au închis înainte ca el să moară. Şi pentru asta e nevoie de câteva ore, cel puţin.

Tăcere. O tăcere profundă, înnegurată. Richard îşi îndreptă spinarea şi aruncă o privire spre Claire şi spre Eve. Dacă le-o fi recunoscut, sau nu, oricum nu lăsă să se observe.

— Aceste două fete au vreo legătură cu fapta? întrebă el.

— Poate, răspunse Oliver. Claire nu-şi dădu seama când se pusese în mişcare, dar dintr-odată se pomeni cu el drept în faţă, privind-o de sus. Poate că ele ştiu ceva. Nu vă plăcea prea mult de Brandon, nu-i aşa, Claire?

— Eu...

Claire nu ştia ce să-i răspundă. Să nu minţiţi, le sfătuise Hess. Oare vampirii să fi avut vreo putere de genul detectorului de minciuni? Poate chiar darul de a citi gândurile?

— Nu, nu-mi plăcea de el, răspunse. Dar n-aş vrea să văd una ca asta întâmplându-i-se nimănui. Nici măcar ţie. Dar completarea şi-o rosti numai în gând.

Oliver avea ochii atât de blânzi! Acesta era cel mal oribil lucru la el, senzaţia aceea de căldură, că putea să se încreadă în el, că trebuia să se încreadă în el, că într-un fel l-ar fi dezamăgit dacă nu...

— Nu, rosti tăios Eve, ciupind-o de braţ. Claire scânci şi-şi întoarse privirea spre ea. Nu-l privi în ochi!

— Eve, suspină Oliver. Sunt foarte dezamăgit de tine, Nu înţelegi că este responsabilitatea mea, în calitate de Protector al lui Brandon, să dau de capătul acestei întâmplări? Să-i descopăr pe făptași? Tu nu eşti la fel de inocentă pe cât s-ar putea să fie Claire; tu cunoşti ce pedepse îi aşteaptă pe cei care-i ucid pe ai noştri. Şi ştii bine până unde suntem dispuşi să mergem pentru aflarea adevărului. Dacă pot să-l obţin de la ea fără să provoc durere, atunci de ce nu vrei s-o fac?

Eve nu-i răspunse. Îşi menţinu privirea fixată undeva cam pe la mijlocul pieptului lui.

— Cred c-o să faci orice vrei, zise ea, mohorâtă. Exact cum procedează mereu vampirii. Pe mine nu m-ai întrebat, dar află că mă bucur să-l văd mort pe Brandon. Şi mă bucur şi pentru că a suferit. Oricât de mult ar fi fost, tot nu de-ajuns.

Aceea fu clipa în care Amabilul Oliver dispăru. Pur şi simplu... nu mai era. Claire nu zări decât un fel de tremur, nimic mai

mult, dar iată-l prinzând-o pe Eve de părul ei vopsit în negru şi smucindu-i capul pe spate, într-un unghi dureros.

Iar în ochi nu mai avea nimic omenesc. Doar dacă nu considerai omenească furia aceea pură, învăpăiată.

— O, răsuflă el în urechea lui Eve. Îţi mulţumesc pentru ai spus-o. Acum, nu mai trebuie să mă port cu mănuşi.

Detectivul Hess făcu un pas înainte, cu pumnii încleştaţi; Richard Morrell îi ieşi în cale.

— Uşurel, Joe, zise. Situaţia e sub control.

Dar lui Claire nu i se părea că ar fi. Respira prea repede, simţea că-i vine din nou cu leşin şi vedea cum lui Eve i se înmoaie genunchii. Ameninţarea care plutea prin începerea aceea... cadavrul de pe lespede... totul era, pur şt simplu... Îngrozitor.

Tatăl lui Shane a făcut-o. Claire se simţi îngreţoşată şi chiar mai îngrozită decât înainte din clipa în care-i veni gândul acesta, fiindcă de-acum trebuia, cumva, să şi-l păstreze doar pentru ea.

Şi ştia că ei o vor întreba.

Oliver adulmecă gâtul dezgolit al lui Eve.

— Ai lucrat la o cafenea, zise el. În campus, bănuiesc. Ciudat. Nu mi s-au cerut recomandări.

— Dă-mi drumul, se auzi glasul slab al lui Eve.

— O, dar nu pot să fac una ca asta. Mi-ar fi mai greu să te rănesc.

Oliver zâmbi, apoi deschise gura, iar colţii lui — colţi ca de şarpe, ucigător de ascuţiţi — zvâcniră scurt. Nu semănau a dinţi, a dinţi adevăraţi; erau mai degrabă ca două oase şlefuite, şi păreau foarte puternici.

Îi linse gâtul lui Eve, chiar în locul în care se ia pulsul.

— O, Doamne, şopti ea. Te rog, nu-mi face asta. Vă rog, nu-l lăsaţi să-mi facă asta.

— Pune-i fetei întrebările, Oliver. N-avem vreme pentru hobby-urile tale, rosti primarul Morrell, pe un ton plictisit, ca şi cum toate acestea nu făceau decât să-l reţină de la activităţi mult mai importante. Îşi examină manichiura şi-şi lustrui unghiile de stofa sacoului, apoi zise: Hai să punem totul pe roate.

Amelie nu spunea, nici nu făcea nimic.

— Sunt Protejată, zise Eve. N-ai voie să mă răneşti.

Totuşi, nu părea prea încrezătoare, iar Claire privi spre

Amelie, care stătea în primul rând de fotolii, studiind scena îndeaproape, ca şi cum ar fi fost doar un spectacol pus în scenă pentru delectarea ei. Înfăţişarea îi era politicoasă, dar rece.

Te rog ajută-ne, o imploră Claire în gând. Sprâncenele de un auriu decolorat ale lui Amelie se înălţară aproape imperceptibil. Poţi să mă auzi?

Dacă putea, Amelie oricum nu lăsă să se vadă. Pur şi simplu, rămase pe locul ei, la fel de calmă ca Buddha.

— Hai să zicem doar că eu şi cu Amelie avem o înţelegere privitoare la probleme de genul acesta, replică Oliver. Şi, Eve, iubito, este de la sine înţeles că pot să folosesc orice metode în anchetarea oamenilor care încalcă pacea. Indiferent sub Protecţia cui s-ar afla. Şi-acum, cred că ar fi timpul să purtăm o mică discuţie cu privire la persoanele care v-au invadat casa.

— Care... ce? întrebă Eve, străduindu-se să nu-i întâlnească privirea, dar fiind la o atât de mică distanţă, era aproape imposibil să i-o evite. Nu ştiu cine erau, zise ea.

— Nu ştii. Şi eşti foarte sigură de afirmaţia ta, zise el. Vocea îi coborâse până la o şoaptă joasă, ucigătoare, iar Claire încercă să se gândească la ce-ar putea să spună, astfel încât să-i vină în ajutor lui Eve. Fiindcă, în mod evident, Eve nu putea să se ajute singură, iar ea nu putea să stea doar s-o vadă... cum suferă. Nu putea.

— Ştiu eu, exclamă, şi simţi cum atenţia colectivă se transferă asupra ei. Înspăimântător. Claire tuşi, dregându-şi glasul. Erau bikeri, zise.

— Bikeri, repetă Oliver, dând drumul părului lui Eve şi întorcându-se spre Claire. Înţeleg. Încerci să-mi distragi atenţia oferindu-mi ceea ce este mai evident, şi, Claire, să ştii că nu este o idee bună. Nu este deloc o idee bună. Ştim cu toţii asta, înţelegi? Ştim când au sosit în oraş. Ştim până şi cine i-a chemat.

Claire îşi simţi tot sângele scurgându-i-se din cap. Stomacul i se întoarse pe dos, şi continuă să se întoarcă iar şi iar, în timp ce Oliver se îndepărta de Eve, ducându-se să tragă de un alt şnur.

O altă draperie se deschise, aproape de cadavrul lui Brandon.

Dincolo de ea erau doi bărbaţi, îngenuncheaţi, legaţi fedeleş şi cu căluşuri în guri, ţinuţi pe loc de vampiri cu înfăţişări înspăimântătoare. Unul dintre prizonieri era un biker.

Celălalt era Shane.

Claire începu să ţipe.

Opt

Până la urmă, o aşezară pe un fotoliu şi-i cerură lui Gretchen s-o ţină pe loc cu mâinile acelea puternice, ca de fier, apăsând-o pe umeri. Claire continuă să se zbată, dar frica şi şocul începeau să prevaleze asupra furiei. Iar Shane nu se mişca. O urmărea cu privirea, dar nu putea să spună nimic din cauza căluşului, iar dacă Shane nu se zbătea, poate că nu era nimic de câştigat din asta.

Eve se răsuci pe călcâie şi-l plesni pe Oliver. O lovitură cu palma deschisă, puternică, răsunând ca un foc de armă prin toată marmura din încăpere. Se auzi cum toată lumea trase scurt aer în piept, de surprindere.

— Ticălosule! se stropşi ea. Dă-i drumul lui Shane! El n-are nici o legătură cu asta!

— Zău.

Un cuvânt rostit pe un ton categoric, nici măcar ca o întrebare. Spre deosebire de faţa unui om normal, pe a lui Oliver nu se vedea nici cea mai mică urmă a palmei primite, care indiscutabil fusese destul de puternică. Abia părea s-o fi simţit cât de cât.

— Stai jos, Eve, cât timp îţi voi enumera realităţile vieţii tale mai degrabă demne de milă.

Eve nu se aşează. Oliver îi puse o palmă pe piept, exact în adâncitura de deasupra claviculelor, şi-o împinse. Eve se răsturnă pe un fotoliu, privindu-l furioasă.

— Domnule detectiv Hess, zise Oliver. Ţi-aş propune să-i explici fostei mele angajate ce anume riscă data viitoare când mă atinge la nervi. Sau, dacă stau să mă gândesc, când mă atinge oricum.

Hess deja pornise, aşezându-se pe fotoliul de lângă Eve şi aplecându-se spre ea. Îi şopti ceva pe un ton insistent, cuvinte pe care Claire nu reuşi să le distingă. Eve scutură violent din cap. O dâră de sudoare i se scurse din părul răvăşit pe un obraz, lăsând o urmă de un roşu deschis pe masca albă a machiajului.

— Şi-acum, continuă Oliver, de îndată ce văzu că Hess a încheiat şi că Eve a rămas nemişcată. Nu suntem chiar idioţi din

punctul de vedere al tehnologiei, Eve. Şi deţinem proprietatea asupra furnizorilor de servicii telefonice din regiunea aceasta, cu precădere asupra celor de telefonie mobilă. Shane a efectuat un apel din casa voastră spre un număr care, spre marea noastră surprindere, am descoperit că este atribuit unui aparat depistat de noi asupra prietenului său, domnul Wallace. (Oliver arătă spre biker.) GPS-ul este o invenţie minunată, apropo. Îi suntem destul de recunoscători omenirii pentru toată truda pe care a depus-o ca să se urmărească pe ea însăşi. Asta face ca găsirea persoanelor să devină cu mult mai simplă decât era în vechile vremuri.

— Shane n-a făcut nimic, pledă Claire. Te rog. Trebuie să-i dai drumul.

— Shane a fost găsit la locul crimei, replică Oliver. Lângă cadavrul lui Brandon. Şi nu prea cred că am putea afirma că n-ar fi fost implicat, din moment ce era în relaţii al atât de prieteneşti cu domnul Wallace, încât să facă schimb de numere de telefon.

— Nu-i adevărat, el n-a...!

Oliver îi trase o palmă. Ea nici nu văzu lovitura apropiindu-se, doar îi simţi impactul şi văzu, pentru o clipă, roşu în faţa ochilor. Întregul trup i se cutremură de forţa dorinţei de a-i răspunde cu aceeaşi monedă, şi simţi pe obraz pişcăturile pe suprafaţa atinsă de palma lui ca pe un semn făcut cu fierul roşu.

— Ai văzut, Eve? întrebă Oliver. Ochi pentru ochi. Desigur, interpretarea mea este un pic cam liberă faţă de Scripturi.

Shane urla prin căluşul lui, iar acum se şi zvârcolea, însă vampirii care-l păzeau îl ţineau îngenuncheat fără să verse picătură de sudoare. Ochii lui Eve se făcuseră imenşi şi întunecaţi, iar Hess o reţinea cu forţa pe locul ei, împiedicând-o să sară pe Oliver.

Nu, exclamă disperată, în gând, Claire. Fiindcă prietenii ei tocmai îi spuseseră lui Oliver ceea ce voia el să afle: că, lovind-o pe ea, putea să scoată ceva de la ei.

— Oliver, rosti Amelie, cu o voce delicată şi extrem de blândă. Ai vreo întrebare pe care să le-o adresezi copiilor? Sau doar te delectezi? Ai afirmat că ştii deja că băiatul l-a sunat pe omul acela. De ce alte informaţii mai ai nevoie?

— Vreau să ştiu unde s-a dus taică-său, răspunse Oliver. Cineva dintre ei trebuie să ştie.

— Cine, fetele? replică Amelie, clătinând din cap. Mi se pare improbabil ca o persoană precum domnul Collins să aibă încredere în oricare dintre ele.

— Atunci, băiatul ştie.

— Posibil, admise Amelie, ciocănindu-şi buzele cu un deget palid. Totuşi, cumva, mă îndoiesc că-ţi va spune. Şi nu este nevoie de vreun act de cruzime pentru descoperirea adevărului, consider.

— Ceea ce înseamnă? întrebă Oliver, întorcându-se cu totul spre ea şi încrucişându-şi braţele.

— Ceea ce înseamnă că el va veni la noi, Oliver, după cum foarte bine ştii. Ca să-şi salveze băiatul de consecinţele acţiunilor sale.

— Prin urmare, îţi retragi Protecţia asupra băiatului?

Amelie privi cadavrul întins pe lespede. După o clipă de tăcere, se ridică graţioasă şi se apropie de ceea ce mai rămăsese din Brandon, îşi plimbă degetele fantomatic de albe peste chipul lui schimonosit şi zise:

— S-a născut înaintea Regelui Ioan[13], ştiai? Era prinţ din naştere. Toţi aceşti ani, sfârşiţi acum. Mă îndurerează pierderea a tot ceea ce a văzut el, şi noi nu vom şti niciodată. Toate acele amintiri care nu ne vor îmbogăţi niciodată.

— Amelie, replică Oliver, nerăbdător. Nu putem permite ca asasinii să scape nepedepsiţi. Ştii asta.

— A fost al tău, Oliver. Ai putea să-ţi rezervi câteva clipe în care să-i deplângi pierderea, înainte de a da fuga, lătrând, după sânge.

Amelie era cu spatele spre el, aşa că nu putea să-l vadă; în schimb, Claire văzu: era ură în ochii lui Oliver, o ură care-i schimonosea faţa. Izbuti totuşi să şi-o stăpânească până ca Amelie să se întoarcă spre el.

— Brandon a avut defecte, zise el. Dintre noi toţi, el era el care savura cel mai mult plăcerea vânătorii. Nu cred că a ajuns vreodată să se împace cu regulile din Morganville. Dar tocmai regulile acestea trebuie să le punem noi acum în aplicare. Prin condamnarea acestor criminali.

Condamnarea? Dar procesul? Claire dădu să întrebe, dar o

---

13 Probabil este vorba despre regele Ioan al Angliei (1167-1216), supranumit şi Ioan-fără-de-Ţară, rămas în istorie mai ales pentru că a semnat Magna Cartum Libertatum, fundamentul democraţiei engleze

mână rece îi astupă gura din spate, iar când îşi ridică privirea, o zări pe Gretchen aplecându-se spre ea, cu colţii scoşi, ţinând un deget care impunea tăcere peste propriile-i buze. Eve fusese redusă la tăcere în acelaşi mod de Hans. Lângă ele, detectivul Hess îşi încrucişase braţele şi arăta profund tulburat, dar nu zicea nimic.

Amelie privi spre Oliver, apoi dincolo de el, spre Shane.

— Te-am prevenit, îi zise încet. Protecţia mea nu se poate întinde asupra ta decât până aici. Mi-ai trădat încrederea, Shane. Din bunăvoinţă, nu-mi voi retrage încrederea acordată prietenilor tăi: ei vor rămâne sub Protecţia mea.

Îşi îndreptă ochii decoloraţi spre Oliver şi-i adresă o lentă, regească înclinare a capului.

— Este al tău. Îmi retrag Protecţia.

Claire scoase un ţipăt de protest, însă acesta se pierdu în căluşul palmei lui Gretchen. Amelie se aplecă şi depuse o sărutare pe fruntea ca din ceară a lui Brandon.

— Adio, copile, zise. Cu toate cusururile tale, tot ai fost unul dintre cei eterni. Nu te vom uita.

Claire auzi pe cineva urlând în afara încăperii, după care Amelie se întoarse atât de iute, încât o zări ca prin ceaţă, apoi se mişcă... şi ceva izbi coloana din marmură de lângă locul în care stătuse, explodând cu un pocnet ascuţit.

O sticlă. Claire simţi miros de benzină şi, pe urmă, auzi un şuier gros.

Şi imediat draperiile izbucniră în vâlvătăi.

Amelie mârâi, albă ca varul şi fără să mai semene absolut deloc a om, dintr-odată, după care o traseră deoparte şi în jos, o baricadă de bodyguarzi înălţându-se în jurul ei. Focuri de armă bubuiră prin încăpere şi cineva — detectivul Hess? — o împinse pe Claire în faţă, pe covor, acoperind-o la rândul său. Şi Eve era pe jos, încovrigată ca o minge, în apărare, acoperindu-şi capul cu degetele ei cu unghii negre.

Şi apoi, se auziră sunetele specifice unei lupte: mormăieli şi pocnete şi zgomot de lemn izbit de pereţi sau sfărâmat în toiul încăierării. Claire nu înţelegea o iotă din tot ce petrecea, decât că era multă brutalitate şi că se sfârşi foarte repede, iar atunci când norul înecăcios de fum începu să se risipească, Hess se retrase în sfârşit şi-i dădu voie să se ridice în capul oaselor.

Erau doi bărbaţi morţi la intrarea în încăpere. Tipi

înveşmântaţi în piele. Altul încă mişca.

Amelie îşi împinse deoparte bodyguarzii şi păşi maiestuoasă pe lângă Claire, ca şi cum fata nici n-ar fi existat. Se strecură pe intervalul dintre rândurile de scaune, îndreptându-se spre bikerul care încă se străduia, slăbit, să se târască de-acolo. Lăsase în urma lui o dâră întunecată pe covorul maro. Claire se ridică încet în picioare, mulţumindu-i în gând detectivului Hess pentru braţul petrecut în jurul ei, şi schimbă o privire de totală oroare cu Eve, pe care poliţistul o susţinea cu celălalt braţ.

Amelie nu mai ajunse până la biker. Oliver fu acolo înaintea ei, trăgându-l pe rănit în picioare şi, până să poată Claire clipi încă o dată, frângându-i gâtul cu un trosnet sec.

Trupul se prăbuşi pe covor cu un bufnet moale. Claire întoarse capul şi-şi ascunse faţa în haina lui Hess, luptându-se să-şi stăpânească un val de greaţă.

În clipa în care se întoarse la loc, Amelie îl privea fix pe Oliver, care-i întorcea o privire la fel de stăruitoare.

— N-avea rost să ne asumăm riscuri, zise el, destinzându-şi lent buzele într-un zâmbet larg. Ar fi putut să te omoare, Amelie.

— Da, rosti ea încetişor. Ceea ce n-ar fi fost în interesul nimănui, am dreptate, Oliver? Cât de norocoasă sunt că ai fost aici ca să mă salvezi!

Nu făcu nicio mişcare, nici măcar un gest, însă bodyguarzii ei o înconjurară ca un roi, şi toată grămada ieşi, călcând pe lângă (sau peste) cadavre.

Oliver o privi plecând, după care se întoarse şi mătură întreaga încăpere cu o privire furioasă, oprindu-se până la urmă asupra lui Shane.

— Tatăl tău crede că poate să acţioneze fără să suporte consecinţele, după cum văd. Foarte trist pentru tine, Duceţi-i pe ăştia doi acolo unde le e locul. În cuşti.

Vampirii îi traseră în picioare pe biker şi pe Shane, târându-i apoi dincolo de draperii. Claire se întinse spre el, însă Gretchen o înhăţă şi-i astupă gura cu palma. Claire tresări de durere în clipa în care-i suci braţul la spate, şi-şi dădu seama că plângea, neputând să respire din cauza apăsării acelei mâini pe gură şi a materiilor care i se acumulau în nări, înfundându-le.

Eve nu plângea. Eve îl privea ţintă pe Oliver şi, chiar şi după ce detectivul Hess îi dădu drumul, tot nu se mişcă din loc.

— Ce-aveţi de gând să le faceţi? întrebă ea. Vocea îi suna

nefiresc de calmă.

— Cunoşti legile, îi răspunse Oliver. Nu-i aşa, Eve?

— Nu se poate. Shane n-are nimic de-a face cu asta.

Oliver clătină din cap.

— N-o să-mi dezbat acum judecăţile cu tine. Domnule primar? Semnezi documentele? Dac-ai terminat cu dârdâitul, adică.

Primarul se ghemuise într-o poziţie defensivă în spatele unei urne; acum, se ridică, îmbujorat şi mânios.

— Normal că le semnez, zise. Ce tupeu pe derbedeii ăştia! Să ne atace aici? Să ameninţe...

— Da, foarte traumatizant, îl întrerupse Oliver. Documentele.

— Am adus un notar. Totul va fi frumos şi legal.

Gretchen îi dădu drumul lui Claire, simţind că impulsul ei spre luptă se mai scursese.

— Legal? icni Claire. Dar... n-a existat nici măcar un proces! Ce să mai zic de un juriu?

— A avut un juriu, îi zise detectivul Hess. Tonul lui era blând, însă vorbele, aspre. Un juriu alcătuit din cei de rangul victimei. Aşa funcţionează aici legea. La fel şi în cazul oamenilor. Dacă vreodată unui vampir i se aduce acuzaţia de crimă, oamenii sunt cei care hotărăsc dacă rămâne în viaţă sau moare.

— Numai că niciodată nu s-a ajuns să fie acuzat un vampir, interveni Eve. Arăta aproape îndeajuns de palidă şi de rece cât să fie luată ea însăşi drept un vampir. Şi nici nu se va ajunge vreodată, continuă ea. Nu te amăgi singur, Joe. Numai oamenii sunt cei care au parte de ascuţişul justiţiei pe-aici.

Îşi roti privirea spre cadavrele zăcând pe covor în apropierea intrării în încăpere.

— Dar v-au cam făcut să vă căcaţi pe voi de frică, nu ?

N-are rost să-i lauzi. N-aveau nicio speranţă de reuşită, replică Oliver. Apoi, întorcându-şi privirea spre Hans. Nu mai am nevoie de astea două.

— Stai! Vreau să vorbesc cu Shane! urlă Claire Gretchen o îmbrânci spre ieşire. Ori se mişca, ori se prăbuşea peste trupurile moarte, însângerate.

Claire se mişcă. În spatele ei, o auzi pe Eve urmând-o.

Clipi să-şi alunge lacrimile, îşi şterse nervoasă faţa şi nasul şi încercă să se gândească la ce era de făcut în continuare. Tatăl lui Shane îşi zise. Tatăl lui Shane o să-l salveze. Cu toate că, desigur, morţii peste care călca indicau faptul că o tentativă de

salvare se desfăşurase deja, şi cu rezultate deloc favorabile. În plus, tatăl lui Shane nici nu era acolo. Nu se aflase prin preajmă atunci când fusese capturat Shane. Poate că nici nu-i păsa. Poate că nimănui nu-i păsa, decât ei.

— Uşurel, zise detectivul Hess, apropiindu-se de ea şi apucând-o de cot. Izbuti ca gestul să aibă semnificaţia de escortare, nu de arestare. Mai e timp încă, îi explică el. Legea spune că toţi cei condamnaţi trebuie să fie expuşi în piaţă timp de două nopţi la rând, astfel ca toată lumea să-i poată vedea. Vor fi închişi în cuşti, prin urmare suficient de adăpostiţi. N-o fi ca la Ritz, dar cel puţin prietenii lui Brandon n-au cum să-i sfâşie în bucăţele fără să se respecte procedura de drept.

— Dar cum... Lui Claire i se puse un nod în gât. Îl înghiţi şi mai încercă o dată. Cum or să-i...

Hess o bătu uşurel pe mână. Arăta istovit şi îngrijorat şi mohorât.

— Tu n-o să fii de faţă când o să se-ntâmple, zise. Aşa că nu te mai gândi la asta. Dacă vrei să vorbeşti cu el, poţi s-o faci. Îi închid în cuşti chiar acum, în mijlocul parcului.

— Oliver a zis să le duci înapoi, interveni Gretchen, din spatele lor. Hess ridică din umeri.

— Bun, dar n-a zis şi când, nu?

***

Parcul Fondatoarei era un cerc larg, cu alei precum spiţele unei roţi, ducând toate spre centru.

Iar în centru erau două cuşti. Celule înalte tocmai cât să poată încăpea un bărbat în picioare, dar nu suficient de largi cât să se întindă pe jos. Shane avea să fie nevoit să doarmă şezând, dacă mai putea să doarmă, sau încovrigat în poziţia fătului.

Stătea jos, cu genunchii ridicaţi şi capul sprijinit pe braţe, când ajunseră Claire şi Eve. Bikerul zbiera şi zdruncina gratiile. Nu şi Shane. El... tăcea.

— Shane! Claire aproape că zbură prin spaţiul deschis, apucă gratiile reci din fier cu ambele mâini şi-şi apăsă faţa printre ele. Shane!

El îşi ridică privirea. Avea ochii înroşiţi, dar nu plângea. Cel puţin, nu acum. Izbuti să se mişte prin cuşca aceea mică, înghesuită, până când ajunse să şadă mai aproape de ea, şi-şi

întinse mâna printre gratii până la obrazul ei, mângâindu-i-l cu degetul mare. Era obrazul pe care i-l pălmuise Oliver, îşi dădu ea seama. Chiar se întrebă dacă mai era încă roşu.

— Îmi pare rău, zise Shane. Tata... a trebuit să mă duc, Nu puteam să-l las să facă asta. Trebuia să încerc să-l opresc, Claire. Trebuia...

Ea plângea din nou, în tăcere. Shane îi şterse lacrima căzută cu degetul mare. Îi simţea mâna tremurându-i.

— Tu nu i-ai făcut nimic, nu-i aşa? Lui Brandon?

— Nu-mi plăcea de nemernicul ăla, dar nu l-am atins, aşa că nu l-am omorât eu. Se dusese deja când am ajuns cu acolo, adăugă Shane, apoi încercă să râdă, însă râsul îi sună forţat. Norocul meu, hm? Dau buzna să fac pe eroul, dar în loc de asta, ajung să fiu personajul negativ.

— Tatăl tău...

El o opri, încuviinţând.

— Tata o să ne scoată de-aici. Nu-ţi face griji, Claire.

— O să fie bine.

Dar, după cum o spusese, ea ştiu că nici el nu prea credea. Îşi muşcă buzele să-şi stăvilească un val proaspăt de scâncete şi întoarse capul, să-l sărute în palmă.

— Hei, rosti el încetişor, apropiindu-se de gratii şi împingându-şi faţa printre ele. Mereu am zis că eşti o ispită care te duce la puşcărie[14], dar nici chiar aşa!

Ea încercă să râdă. Zău că încercă.

Şi zâmbetul lui era pieziş.

— O să consider că mă aflu în arest preventiv. Aşa, cel puţin, nu pot să fac nimic care să-mi aducă necazuri adevărate, corect?

Claire se aplecă să-l sărute. Îi simţi buzele exact la fel, moi şi calde şi umede, şi nu mai vru să se desprindă. Niciodată.

El se trase înapoi primul, lăsând-o împotmolită acolo, plină toată de furnicături şi, din nou, în pragul lacrimilor.

Fir-ar să fie! Nu era posibil ca Shane să fie învinuit pentru asta. Nu era corecţi

— O să vorbesc cu Michael, promise ea.

---

14 În original, *jailbait,* cuvânt care, în limba engleză, desemnează o fată foarte atrăgătoare, dar aflată înaintea majoratului, ceea ce înseamnă că oricine ar încerca să întreţină relaţii fizice cu ea riscă pedeapsa cu închisoarea

— Mda, încuviinţă Shane. Zi-i că... În fine, ce naiba! Zi-i că-mi pare rău, bine? Şi că poate să ia el PlayStation-ul.

— Termină! Termină... tu n-o să mori, Shane!

El o privi, iar ea îi observă în ochi scânteia strălucitoare a fricii.

— Mda, răspunse el, uşor. Corect.

Claire strânse pumnii până când începură s-o doară şi-şi întoarse privirea spre Eve, care stătea tăcută mai în spate. În timp ce Eve se apropia de cuşcă, ea se întoarse şi se duse spre detectivul Hess.

— Cum? îl întrebă încă o dată. Cum or să-i omoare? Hess păru profund stânjenit, însă îşi coborî privirea spre ea şi zise:

— Focul. Mereu, focul.

Asta aproape c-o făcu din nou să plângă. Aproape, Shane ştia deja, se gândi, la fel şi Eve. Ştiuseră tot timpul.

— Trebuie să-l ajuţi, zise. Trebuie! El n-a făcut nimic!

— Nu pot, îi răspunse detectivul. Îmi pare rău.

— Dar...

— Claire!

Îşi puse ambele mâini pe umerii ei şi-o atrase într-o îmbrăţişare. Ea îşi dădu seama că tremura, şi apoi veniră şi lacrimile, un potop imens, aşa că se ţinu de reverele hainei lui şi plânse de parcă i s-ar fi frânt inima. Hess o mângâie pe păr.

— Adu-mi o dovadă a faptului că el n-a avut nimic de a face cu moartea lui Brandon şi-ţi jur, o să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar, până atunci, am mâinile legate.

Imaginea lui Shane arzând de viu în cuşca aia era cea mai oribilă din câte şi-ar fi putut închipui vreodată. Vino-ţi în fire, se certă singură, furioasă. Tu eşti tot ce are el! Aşa că inspiră adânc, tremurat, de câteva ori, după care se retrase din îmbrăţişarea lui Hess, ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu mâneca tricoului. Hess îi oferi o batistă. O luă şi-şi suflă nasul, simţindu-se ridicolă, apoi mâna lui Eve îi poposi pe umăr chiar înainte ca ea să ştie că Eve ajunsese acolo, în spatele ei.

— Hai să mergem, o îndemnă Eve. Avem treabă.

***

Michael fusese cel pe care-l văzuse în prag atunci când

trecuseră pe lângă casă, în drum spre Piaţa Fondatoarei, şi acelaşi Michael era tot în prag în clipa în care automobilul frână în faţa numărului 716 de pe strada Lot. Gretchen deschise portiera din spate, lăsându-le pe Eve şi pe Claire să coboare. Claire întoarse capul: Hess rămăsese pe bancheta din spate, privindu-le cum se îndepărtează. Nu făcuse niciun gest să coboare după ele.

— Domnule detectiv? îl întrebă. Eve era deja la jumătatea drumului pe alee, mergând repede. Claire cunoştea cea dintâi regulă a oraşului Morganville, care spunea: „Niciodată să nu zăboveşti afară pe întuneric”, dar ea, oricum, zăbovi.

— Eu mă întorc la secţie, îi răspunse Hess. Hans şi Gretchen or să mă lase acolo. E OK.

Nu-i plăcea să ştie pe cineva rămas singur cu Hans şi cu Gretchen, însă el era adultul, şi trebuia să ştie ce face, nu? Îi făcu un semn de încuviinţare şi de rămas-bun, după care se întoarse şi parcurse în goană restul drumului până la trepte şi apoi în casă.

Michael o trăsese pe Eve înăuntru, dar nu prea departe: aproape că se ciocni de ei când se năpusti dincolo de prag. Trânti uşa şi o încuie — Shane, sau Michael, reparase încuietorile, adăugând şi altele în plus — şi se răsuci pe călcâie, numai ca să constate că Michael o cuprinsese pe Eve într-o îmbrăţişare ca de urs, lipind-o atât de strâns de el, încât aproape c-o făcuse să dispară. Îi aruncă lui Claire o privire complet deznădăjduită peste umărul lui Eve.

— Ce naiba se-ntâmplă? Unde e Shane?

Of, Doamne, el nu ştia! Dar de ce nu ştia?

— Ce s-a întâmplat? se repezi ea. De ce l-ai lăsat plece?

— Pe Shane? Nu l-am lăsat eu să facă nimic. Tot atât cât v-am lăsat pe voi s-o zbughiţi de-aici neprotejate în miezul zilei... L-a sunat taică-său. Iar el, pur şi simplu... a plecat. Era zi, încă. N-aveam ce să fac.

Michael o împinse un pic înapoi pe Eve şi-o privi In ochi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Brandon a fost omorât, zise ea. Nu încercă să atenueze vestea, iar vocea îi era la fel de dură ca un drug de fier. L-au închis pe Shane într-o cuşcă, în Piaţa Fondatoarei, pentru uciderea lui.

Michael se cocârjă, trântindu-se de perete ca şi cum i-ar fi tras

un pumn în stomac.

— Of, şopti el. Of, Doamne...

— Or să-l omoare, adăugă Claire. Or să-l ardă de viu.

Michael închise ochii.

— Ştiu. Mi-aduc aminte.

Of, ce naiba, el mai văzuse asta. La fel şi Eve. Îşi aminti că mai vorbiseră despre aşa ceva, cu toate că o scutiseră de amănunte. Michael respiră adânc de câteva ori, apoi zise:

— Trebuie să-l scoatem noi de-acolo.

— Mda, fu de acord Eve. Ştiu. Numai că, prin noi, te referi la mine şi la Claire, corect? Fiindcă tu, să dea naibii dacă eşti de vreun folos.

Putea la fel de bine să-i fi tras iar un pumn, se gândi Claire; Michael rămase cu gura căscată, şi ea îi văzu clar suferinţa din ochi. Eve probabil că nu observă. Se întoarse şi plecă, păşind apăsat, iute şi eficientă.

— Claire! strigă peste umăr. Haide! Bagă viteză!

Claire îl privi deznădăjduită pe Michael.

— Îmi pare rău, zise. N-a vrut să spună asta.

— Ba da, a vrut, rosti el, cu o voce slabă. Şi are dreptate. Eu nu vă sunt de niciun folos. Nici vouă, nici lui Shane. Ce rost mai am? La fel de bine puteam să fi şi murit.

Se întoarse şi izbi cu palma în perete, suficient de tare încât să-şi poată rupe oasele. Claire scânci, se împletici înapoi, după care fugi după Eve. Atunci când Michael ajungea în ipostaza asta de înger al răzbunării, ei bine, era în modul cel mai categoric înfricoşător. Şi nu-i dădea impresia că şi-ar fi dorit martori la ceea ce se-ntâmpla în interiorul lui.

Eve deja urca scara.

— Stai! o strigă Claire. Michael... n-ar trebui să... ?

— Lasă-l încolo pe Michael. Eşti cu mine sau nu?

Era cu ea. Sau aşa credea. Mai aruncă o privire înapoi, spre antreu, de unde se auzeau în continuare zgomote de pumni izbind peretele, şi tresări. Michael n-avea cum să se rănească, oricum, nu în mod ireversibil, dar tot suna destul de dureros.

Dar probabil că nu tot atât de dureros precum ceea ce simţea el pe dinăuntru.

Când ajunse în pragul camerei lui Eve, aceasta tocmai smulgea sertare, scoţând din ele tot felul de zorzoane şi azvârlindu-le deoparte. Dantelă neagră. Bluze din plasă, Ciorapi

din plasă.

— Ah! exclamă la un moment dat, scoţând la iveală o cutie mare, neagră. Probabil că era şi grea. Scoase un buf a gol în clipa în care o trânti pe măsuţa de toaletă, făcându-și să zbârnâie întreaga colecţie de Evil Bobbleheads, toate începând să bâţâie agitate din capete. Vino încoace! o îndemnă pe Claire.

Claire se apropie, neliniştită; avea în faţă o Eve nou-nouţă, una de care nu era prea sigură că-i plăcea. Îi plăcea de Eve cea vulnerabilă, de cea care ţipa când cădea o pălărie. Cea din faţa ei era neîndurătoare şi aprigă şi-i plăcea să împartă ordine în stânga şi-n dreapta.

— Întinde mâna, îi ceru Eve. Claire o întinse, ezitantă, Eve îi trânti în palmă ceva rotunjit, din lemn.

Ascuţit la un capăt.

O ţepuşă artizanală.

— Cel mai bun prieten al omorâtorilor de vampiri, zise Eve. Am confecţionat o grămadă când mă hărţuia Brandon. I-am dat de ştire că, data viitoare când mai vine să mă adulmece, o să ia ţeapă. Una adevărată.

— Dar astea nu sunt... interzise?

— Dacă te prind, te aruncă sub puşcărie. Sau te omoară şi te azvârl pe cine ştie ce teren viran. Aşa că e de preferat să nu te găsească având aşa ceva la tine.

Scoase şi alte ţepuşe, aşezându-le pe măsuţa de toaletă. Apoi, câteva cruci rudimentare, tot confecţionate artizanal, exagerat de mari. Îi întinse una lui Claire, care o apucă între degetele ei amorţite.

— Dar... Eve, ce-o să facem?

— Îl salvăm pe Shane. Ce, nu vrei?

— Ba sigur că vreau. Dar...

— Uite. Eve mai scoase câteva obiecte şi le trânti peste stiva de ţepuşe: gaz pentru brichete, o brichetă Zippo. Vremea purtatului cu frumosul s-a terminat, explică ea. Dacă vrem să-l scoatem pe Shane de-acolo, trebuie să moară vampiri. Asta înseamnă să pornim un război pe care nu şi-l doreşte nimeni, dar cu hotărâre. N-o să stau să-l privesc pe Shane cum arde. Eu n-o să fac asta. Ei asta vor. Oliver asta vrea. Perfect, o s-o aibă. Să-i stea în gât.

— Eve! strigă Claire, lăsând să-i cadă ţepuşa şi crucea, apucând-o de umeri şi scuturând-o. Nu poţi să faci asta! Ştii că

ar însemna sinuciderea... chiar tu mi-ai spus asta altădată! Nu poţi, pur şi simplu... să omori vampiri! O s-ajungi într-o cuşcă, exact lângă...

O, Doamne! Ea nu mai văzuse aşa ceva până acum, dar îşi dădea seama ce anume era schimbat la Eve. Ce anume îi lipsea din ochi.

— Tu vrei să mori, zise, încetişor. Nu-i aşa?

— Nu mi-e frică de moarte, zise Eve. Nu-i mare scofală, corect? Tra-la-la, sus cu tine în paradis, exact cum îmi tot spuneau părinţii mei, cu porţile sidefii şi tot tacâmul. În plus, nimeni n-o să ne ajute, Claire. Trebuie să strângem rândurile. Trebuie să ne ajutăm singure.

— Dar dacă o să găsesc vreo dovadă? întrebă Claire, Detectivul Hess zicea...

— Detectivul Hess a stat acolo şi n-a făcut nimic. Asta e ceea ce-or să facă toţi. Nimic. Exact la fel ca Michael.

— Doamne, Eve, încetează! Nu e corect. Michael nu poate să iasă din casă! Şi tu ştii asta!

— Mda. Nu prea e de mare ajutor, nu?

Eve începu să-şi îndese arsenalul de echipamente omorâtoare de vampiri într-o geantă sport neagră.

— A venit vremea pentru o mică revanşă pe-aici. Mai sunt şi alţii care s-au săturat să-i linguşească pe vampiri. Poate reuşesc să dau de ei, dacă tu mă laşi baltă. Am nevoie de oameni pe care să mă bazez.

— Eve!

— Ori vii cu mine, ori te dai la o parte din drumul meu!

Claire se retrase până în prag, şi se izbi de un trup cald. Scânci şi se avântă înainte, întorcându-se cu faţa la...

Michael.

Chipul lui era alb ca varul, ochii mari, ofensaţi şi mânioşi. O luă de mână pe Claire şi o trase dincolo de prag, pe coridor.

Apoi, puse mâna pe clanţa uşii, privind-o pe Eve.

— Tu nu pleci nicăieri, zise. Cel puţin, cât sunt eu aici ca să te pot opri.

Trânti uşa şi o încuie cu o cheie veche. Câteva clipe mai târziu, Eve se izbi de uşă şi începu să zgâlţâie clanţa.

— Hei! ţipă ea. Deschide! Imediat!

— Nu, răspunse Michael. Îmi pare rău, Eve. Te iubesc şi nu te las să faci asta.

Ea începu să ţipe şi să bubuie şi mai tare.

— Tu mă iubeşti! Jigodie! Lasă-mă să ies!

— Chiar poţi s-o ţii închisă acolo? se interesă Claire, îngrijorată.

— În noaptea asta, pot, răspunse Michael, cu ochii pe uşa care vibra sub loviturile pumnilor şi picioarelor ei. Ferestrele nu se deschid, nici uşile. E blocată acolo. Dar, după ce răsare soarele... Întoarse capul s-o privească pe Claire.

— Ai zis că, dacă găseşti vreo dovadă, detectivul Hess e dispus să se bage în treaba asta pentru Shane?

— Aşa mi-a spus el.

— Nu ajunge. Avem nevoie să fie şi Amelie de partea lui. Şi Oliver.

— Oliver e cel care l-a închis în cuşcă! Iar Amelie... i-a întors spatele. Nu cred că am putea să obţinem ceva de la ea, Michael.

— Încearcă, insistă el. Du-te. Trebuie.

Claire îl privi chiorâş.

— Adică... să ies acum? Noaptea?

Deodată, Michael i se păru istovit. Şi mult prea tânăr.

— Eu nu pot s-o fac. Nu pot să am suficientă încredere în Eve cât s-o las să iasă din camera ei, cu atât mai puţin să meargă să discute cu cei mai puternici vampiri din oraş. Sună-l pe detectivul Hess, sau pe Lowe. Nu te duce singură... dar, Claire, am nevoie ca tu să faci asta. Şi am nevoie s-o faci cum trebuie. Eu nu pot...

Erau întipărite clar pe fruntea lui, în ochii lui, toate lucrurile pe care nu putea să le facă. Zidurile de care se izbise cu atâta putere, încât rămăsese zdrobit şi însângerat, îi aminteau în fiecare clipă limitele pe care le avea.

— Ştiu, zise Claire. O să încerc.

***

Era întuneric, era în Morganville, şi ea avea numai şaisprezece ani. Nu era cea mai bună idee a tuturor timpurilor, să iasă iar din casă, şi totuşi Claire îşi puse perechea de jeanşi cea mai închisă la culoare din câte avea şi o bluză neagră, sub care-şi strecură o cruce mare, ostentativă, primită de la Eve. Îi venea greaţă numai când se gândea la ţepuşe. Şi porţie dublă dacă se gândea că ar şi împlânta vreuna în pieptul cuiva.

Eu încă am Protecţie. Aşa a zis Amelie.

Spera ca asta să şi însemne, în realitate, ceva.

Formă numărul lui Hess, luându-l de pe cartonaşul prins cu o pioneză de Eve pe un raft din bucătărie. El răspunse la cel de-al doilea apel, cu o voce istovită şi deprimată.

— Am nevoie de o maşină, îi zise Claire. Dacă sunteţi dispus. Trebuie să vorbesc cu Amelie.

— Nici măcar eu nu ştiu cum să ajung la Amelie, îi răspunse Hess. E cel mai bine păzit secret din Morganville. Îmi pare rău, puştoaico, dar...

— Ştiu eu cum să ajung la ea, îl întrerupse Claire. Doar că nu vreau să mă duc pe jos. Dată fiind... ora.

Urmă o secundă de tăcere, apoi scârţâitul unui pix pe hârtie.

— N-ar trebui să ieşi deloc, zise Hess. În plus, nu cred c-o să rezolvi ceva. Ai nevoie să găseşti pe cineva care să confirme varianta lui Shane. Asta înseamnă: pe unul dintre bikerii veniţi cu taică-său. E posibil să mai fie unul, doi, umblând pe undeva, dar nu cred că vorba dulce ţi-ar aduce prea multe de la ei.

— Dar tatăl lui?

— Crede-mă, tu n-o să-l găseşti pe Frank Collins. Oricum, nu înaintea atâtor puteri înscrise în cursă. Toţi vampirii din oraş sunt acum pe-afară, periind străzile, căutându-l. Până la urmă, tot or să-l găsească. N-are la dispoziţie prea multe ascunzători, când efortul de căutare e total.

— Dar... dac-ar fi să-l prindă, ar cam fi în favoarea noastră! El ar putea să le spună că Shane n-a făcut nimic!

— Ar putea, fu de acord Hess. Dar îl cred suficient de nebun încât să-şi închipuie că, dacă arde într-o cuşcă alături de fiul lui, asta ar însemna rugul gloriei. Un soi de triumf. Ar putea să spună că Shane a fost părtaş doar ca să-l pedepsească. N-avem de unde să ştim.

Ea nu putea să-l contrazică. Înghiţi în sec, apoi continuă.

— Aşadar... mă duceţi, sau nu?

— Eşti hotărâtă să ieşi, zise Hess. Pe întuneric.

— Da. Şi, dacă trebuie, merg pe jos. Sper doar să... nu fie nevoie.

Oftatul lui făcu să zbârnâie difuzorul telefonului.

— Bine. Zece minute. Rămâi în casă până te claxonez.

Claire închise, făcu stânga-împrejur şi aproape că se ciocni de Michael. Ţipă speriată, dar el întinse mâna şi-o prinse, redându-i

echilibrul. Continuă s-o ţină de mâini chiar şi după ce ea nu mai avu nevoie de sprijin. Îl simţea cald şi real, ceea ce o făcu să se gândească — şi nu pentru prima dată — cât de bizar era ca el să pară atât de viu, când în realitate nu era. Nu tocmai. Nu tot timpul.

Părea să aibă ceva de spus, dar că nu ştie cum să se exprime. Şi, în cele din urmă, îşi întoarse privirea de la ea.

— Vine Hess? zise.

— Mda. În zece minute, mi-a spus.

Michael făcu un semn aprobator.

— Te duci să vorbeşti cu Amelie?

— Poate. Nu am la dispoziţie decât o singură încercare. Dacă nu reuşesc, atunci...

Îşi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă.

— Atunci cred c-o să trebuiască să vorbesc cu Oliver.

— Dacă... dacă ajungi să vorbeşti cu Amelie, spune-i că am nevoie să discut ceva cu ea, zise Michael. O să faci asta pentru mine?

Claire clipi, surprinsă.

— Sigur. Dar... pentru ce?

— Pentru un lucru pe care mi l-a spus ea odată. Uite, e clar că eu nu pot să ajung la ea. Trebuie să vină ea aici.

Michael ridică din umeri şi schiţă un zâmbet.

— N-are importanţă pentru ce.

Ultima lui propoziţie făcu să i se ridice un steguleţ roşu în străfundurile minţii.

— Michael, doar n-ai de gând să faci ceva... mă rog, nebunesc?

— Cine întreabă, fata de şaisprezece ani care tocmai se pregăteşte să iasă pe uşă şi să plece noaptea în căutarea unui vampir? Nu, Claire. N-o să fac nimic nebunesc.

Ochii lui Michael luciră deodată de cine ştie ce emoţie năvalnică. Semăna cu furia, sau cu suferinţa, sau cu cine ştie ce otrăvitor amestec al celor două.

— Urăsc chestia asta, reluă el. Urăsc faptul că trebuie să le las să pleci. Îl urăsc pe Shane pentru că s-a lăsat prins. Urăsc asta...

Ceea ce voia să spună de fapt Michael era, înţelese Claire, mă urăsc pe mine. Şi-l înţelegea perfect. Şi ea se ura pe sine cu regularitate.

— Hei, să nu mai iei nimic la pumni, bine? îi zise, pentru că el

avea din nou licărul acela în privire. Ai grijă de Eve. N-o lăsa s-o ia razna, da? Îmi promiţi? Dac-o iubeşti, trebuie să ai grijă de ea. Acum are mare nevoie de tine.

Licărul acela neîmblânzit din ochii lui se mai estompă cât de cât, iar felul în care o privi o făcu să se înmoaie toată şi o încălzi pe dinăuntru.

— Promit, răspunse el, frecându-i uşor braţele cu palmele lui blânde în sus şi-n jos, apoi dându-i drumul. Zi-i lui Hess că, dacă ţi se-ntâmplă ceva — orice —, îl omor în chinuri.

Ea schiţă un zâmbet firav.

— Ooooo, ce tip dur!

— Uneori. Auzi, nu te-am mai întrebat... Shane e OK?

— OK? Adică, dacă i-au făcut ceva? Nu, părea să cam fie destul de întreg. Dar e într-o cuşcă, Michael. Şi ei vor să-l omoare. Aşa că, nu, nu e OK.

Privirea lui deveni un pic sălbatică.

— Asta-i singurul motiv pentru care te las să pleci, Dac-aş fi avut de ales...

— Ai, îl întrerupse ea. Putem să stăm cu toţii aici şi să-l lăsăm să moară. Sau tu ai putea s-o laşi pe Eve să plece în misiunea ei de salvare tâmpită şi să se lase omorâtă. Sau poţi s-o laşi pe blânda, calma şi rezonabila de Claire să încerce cu vorba bună.

Michael clătină din cap. Degetele lui lungi, fine, care păreau atât de în largul lor mângâind chitara, se strânseră în pumni.

— Cred că asta înseamnă că nu am de ales.

— Nu prea, îl aprobă Claire. Cam minţeam în legătură cu celelalte variante.

***

Detectivul Hess fu surprins în clipa în care-i spuse adresa.

— Asta-i casa bătrânei doamne Day, zise. Stă acolo cu fata ei. Ce vrei de la ele? Din câte ştiu, nu sunt amestecate în niciun fel în treburile astea.

— Acolo trebuie să ajung, replică, încăpăţânată, Claire. Habar n-avea unde era casa Ameliei, însă cunoştea o uşă prin care să ajungă la ea. Se tot gândise cum ar fi putut explica faptul că, deschizând uşa unei camere de baie, ajungeai într-o casă aflată posibil în cealaltă parte a oraşului, însă tot ceea ce-i putea trece prin minte era teleportarea, dar până şi cei mai scrântiţi dintre

fizicieni susţineau că aşa ceva ar fi aproape imposibil.

Însă teleportarea îi plăcea mai mult ca explicaţie decât cine ştie ce ala-bala magică a vampirilor.

— Eşti pregătită pentru necazuri? o întrebă Hess. Văzând-o că nu răspunse, îşi vârî mâna în torpedoul autoturismului şi scoase de-acolo o cutiuţă de genul celor în care se ţin bijuteriile. Uite. Mereu am la mine de rezervă.

Claire o deschise şi văzu o cruciuliţă delicată, din argint, pe un lănţişor lung. Şi-l strecură în tăcere pe după gât, lăsându-l să-i cadă pe sub bluză. Avea deja o alternativă, una dintre crucile din lemn confecţionate de Eve, însă aceasta i se părea... cumva, reală.

— O să v-o dau înapoi, promise ea.

— Nu-i nevoie. Cum ţi-am spus, mai am şi altele.

— Nu primesc bijuterii de la bărbaţi mai în vârstă.

Hess izbucni în râs.

— Ştii ceva, Claire, prima dată când te-am văzut, am avut impresia că nu eşti decât o fetiţă fricoasă ca un şoricel, dar nu eşti aşa, nu? Nu şi pe dinăuntru.

— O, ba sunt fricoasă, răspunse ea. Toate astea mă înspăimântă ca naiba. Dar nu ştiu ce altceva aş putea să fac, domnule, decât să încerc. Până şi şoriceii muşcă.

Hess încuviinţă, râsul pierindu-i de pe faţă.

— Atunci, o să încerc să-ţi dau ocazia să-ţi arăţi dinţişorii.

Parcurseră cam un kilometru, manevrând cu uşurinţă pe străzile întunecate. Ea zări în treacăt imagini fugare de persoane mişcându-se prin întuneric: palide şi iuţi. Vampirii îşi desfăşurau toate forţele, după cum îi spusese detectivul, şi avusese dreptate. Captă şi reflexia unor ochi înflăcăraţi în timp ce maşina trecea de un colţ. Ochii vampirilor reflectau lumina la fel ca ai pisicilor. Deranjant.

Hess frână în faţa bătrânei case în stil victorian.

— Vrei să vin cu tine? o întrebă.

— N-aţi face decât să le speriaţi, se împotrivi Claire. Pe mine mă cunosc. În plus, nu sunt tocmai periculoasă.

— Asta până când ajung să te cunoască, replică Hess. Fereşte-te de alee.

Ea se opri, cu mâna pe clanţă.

— De ce?

La capătul ei stă un vampir. Un ticălos bătrân şi nebun. Nu

iese niciodată de-acolo, dar nici altcineva care s-ar aventura să intre. Aşa că, tu doar ţine-te departe.

Claire încuviinţă şi se avântă în întuneric. Afară, umbrele din Morganville aveau o existenţă a lor, proprie. Un cartier care părea un pic cam ponosit pe timpul zilei se transforma într-un parc tematic al groazei noaptea, poleit de lumina argintie, rece, a lunii. Umbrele păreau găuri negre: atât erau de întunecate. Claire îşi îndreptă privirea spre casă, şi-i simţi prezenţa. Într-adevăr, semăna cu Casa de Sticlă. Avea un fel de suflet viu, numai că, în vreme ce Casa de Sticlă părea să manifeste un interes moderat faţă de fiinţele care mişunau prin ea, clădirea aceasta... Claire nu era convinsă că măcar i-ar fi plăcut ceea ce se-ntâmpla acolo.

Se cutremură în timp ce deschidea poarta din ţăruşi şi se duse în grabă să bată la uşă. Ciocăni întruna, cu frenezie, până când auzi o voce strigând prin lemnul gros.

— Cine naiba-i acolo?

— Claire! Claire Danvers. Am mai fost pe-aici, mă ţineţi minte? Că m-aţi tratat şi cu limonadă?

Niciun răspuns.

— Vă rog, doamnă, vă rog, lăsaţi-mă să intru. Am nevoie să vă folosesc baia!

— Să ce? Fato, ai face mai bine să dispari de pe veranda lui Buni!

— Vă rog!

Claire ştia că vocea îi suna disperată, dar, la urma urmei... chiar era disperată. Ca să nu mai spunem şi la un mic pas de nebunie.

— Vă rog, doamnă, nu mă lăsaţi aici, afară, pe întuneric!

Nu era decât foarte puţină prefăcătorie, sincer vorbind, fiindcă întunericul se tot îndesea şi se tot strângea în jurul ei, şi ea nu se putea stăpâni să se gândească la acea alee, şi la vampirul nebun ascuns la capătul ei, ca un soi de tarantulă uriaşă, gata să sară...

Fu gata să scape un ţipăt în clipa în care uşa se deschise brusc, şi o mână o prinse de braţ.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, intră odată! se răsti Lisa. Arăta nervoasă, obosită şi ciufulită. Era evident că vizita lui Claire o smulsese direct din pat. Avea pe ea pantaloni de pijama din satin roz, iar în picioare, papuci pufoşi cu iepuraşi, care n-o

făceau totuşi să arate mai puţin iritată. Căscă, în timp ce Claire se grăbea să treacă, împleticindu-se, pragul, după care trânti uşa şi o încuie de mai multe ori în urma ei.

Apoi se întoarse, îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă la Claire. Era o încruntătură grozavă, însă pantalonaşii roz şi papuceii cu iepuraşi îi subminau efectul.

— Ce naiba cauţi aici? Ai idee cât e ceasul? o luă ea la rost. Claire trase adânc aer în piept, deschise gura... şi nu mai trebui să spună nimic.

Fiindcă Buni apăruse în uşa vestibulului, iar cu ea era şi Amelie.

Contrastul n-ar fi putut să fie mai izbitor. Amelie arăta, din cap până-n picioare, a falnica, desăvârşita regină de gheaţă, de la părul împletit şi strâns cu grijă într-un coc, şi de la faţa lipsită de riduri, până la sclipitoarea rochie albă cu care era îmbrăcată... Îşi schimbase costumul negru purtat mai devreme în clădirea Sfatului Străbunilor. Semăna cu una dintre acele statui greceşti cioplite în marmură. Lângă ea, Buni părea mult prea bătrână, istovită şi sfărâmicioasă.

— Vizitatoarea a venit pentru mine, rosti Amelie, calmă. O aşteptam. Îţi mulţumesc, Katherine, pentru amabilitate.

Cine-i Katherine? Claire privi în jur, şi abia după câteva secunde înţelese că trebuia să fie vorba despre Buni. Nostim lucru, ea nu şi-o putuse imagina pe Buni ca având şi un prenume, sau să fi fost vreodată tânără; şi Lisa părea cam descumpănită, la rândul ei.

— Şi îţi apreciez vigilenţa, Lisa, însă precauţiile tale nu sunt necesare, continuă Amelie. Te rog, întoarce-te la...

Pentru o clipă, Amelie ezită, iar Claire nu înţelese de ce, până când observă că privirea reginei vampirilor se oprise asupra papuceilor cu iepuraşi ai Lisei. Nu fusese decât o secundă, o minusculă fisură în marmură, însă ochii Ameliei se măriră doar un pic, iar buzele i se arcuiră în sus. Are simţul umorului. Asta, mai mult decât orice altceva, o făcu pe Claire să se simtă dezorientată. Cum era posibil ca vampirii să aibă simţul umorului? Cum anume ar fi fost corect aşa ceva?

Dar Amelie îşi recăpătă repede stăpânirea de sine.

— Puteţi să vă întoarceţi la somnul vostru, zise, înclinându-şi capul cu graţie spre Lisa şi spre bunicuţa ei. Claire. Dacă eşti amabilă să mă întovărăşeşti.

Nu aşteptă să vadă dacă fata era amabilă, nici să-i explice ce anume înţelegea prin „întovărăşire”; pur şi simplu, se întoarse şi porni cu paşi uşori de-a lungul coridorului, Claire făcu un schimb de priviri cu Lisa — de data aceasta, Lisa părea îngrijorată, nu supărată — şi se grăbi după silueta tot mai îndepărtată a Ameliei.

Amelie deschise uşa sălii de baie şi intră în acelaşi cabinet de lucru pe care-l vizitase Claire şi data trecută, numai că de data asta era noapte, şi un foc duduia în enorma vatră, încălzind camera îngheţată. Pereţii erau din piatră groasă şi păreau să fie foarte vechi. Şi tapiţeriile arătau vechi: decolorate, zdrenţuite, dar tot păstrându-şi un aer de măreţie, cumva. Lumina focului făcea ca încăperea să arate şi mai înfricoşător. Dacă existau cumva becuri electrice, oricum nu erau aprinse. Nici măcar cărţile înghesuite pe etajere nu izbuteau să încălzească atmosfera.

Amelie traversă camera până la un fotoliu aşezat lângă foc şi, cu o mişcare graţioasă, o invită pe Claire să se aşeze pe cel plasat faţă-n faţă cu al ei.

— Poţi să stai jos, îi zise. Dar te previn, Claire, ceea ce mă aştept că vei vrea de la mine nu-mi stă în puteri să-ţi acord.

Claire se instală cu precauţie, neîndrăznind să se relaxeze.

— Ştiţi de ce sunt aici.

— Aş fi o nesăbuită dacă m-aş gândi la alt motiv decât situaţia tânărului Shane, răspunse Amelie, cu un zâmbet extrem de întristat. Sunt capabilă să recunosc loialitatea, atunci când o întâlnesc. Străluceşte cu putere la voi amândoi, acesta fiind unul dintre motivele pentru care am avut atât de multă încredere în tine, după o cunoaştere atât de sumară.

Zâmbetul i se şterse, iar ochii decoloraţi îi redeveniră de gheaţă.

— Şi tocmai de-aceea nu pot să iert ceea ce a făcut Shane. Mi-a trădat încrederea, Claire, ceea ce este intolerabil. Morganville s-a fundamentat pe încredere. Fără ea, nu ne mai rămân decât disperarea şi moartea.

— Dar el n-a făcut nimic!

Claire ştia că dădea impresia unei fetiţe plângăcioase, dar nu ştia ce altceva ar fi putut să facă. Ori asta, ori să plângă de-a binelea, iar ea nu voia să plângă. Avea senzaţia că urma să aibă parte din abundenţă de aşa ceva, indiferent ce-ar fi făcut.

— Nu l-a omorât el pe Brandon. A încercat să-l salveze. Nu se poate să-l pedepsiţi doar pentru că s-a aflat la locul nepotrivit!

— Nu avem mărturia nimănui în acest sens, decât pe a lui Shane. Şi să nu ne amăgim, copilă: eu ştiu pentru ce s-a întors Shane în Morganville, în primul rând. Este regretabil faptul că sora lui a fost omorâtă într-un mod atât de brutal şi de inutil; am încercat să-i recompensăm familia, după obicei. Le-am permis chiar să plece din Morganville, ceea ce înţelegi că nu este ceva obişnuit, în speranţa că Shane şi părinţii lui ar putea să-şi aline îndurerarea într-un mediu... mai puţin dificil. Dar nu a fost posibil. Iar mama lui a străpuns blocada care-i înconjura amintirile.

Claire se foi stânjenită pe fotoliul ei. Era prea mare, şi prea înalt: tălpile ei abia atingeau podeaua. Se prinse cu fermitate de braţele lui, încercând să-şi amintească singură cât de puternică şi de curajoasă era, sau cât ar fi trebuit să fie, pentru Shane.

— Aţi omorât-o? Pe mama lui Shane? întrebă ea, pe cât de brutal îi stătea în puteri. Tot timidă îi sunase vocea, dar cel puţin izbutise să azvârle întrebarea.

Pentru o clipă, avu impresia că Amelie n-o să-i răspundă, dar apoi vampiriţa îşi abătu privirea, mutând-o spre foc. Ochii îi păreau portocalii în lumina flăcărilor, cu punctuleţe galbene, reflexive, în mijloc. Ridică din umeri, atât de puţin sesizabil, încât Claire abia dacă observă.

— N-am ridicat mâna asupra unei fiinţe umane de secole, micuţă Claire. Dar nu aceasta era întrebarea, nu? Sunt eu răspunzătoare pentru moartea mamei lui? Într-un sens mai larg, eu sunt răspunzătoare pentru tot ceea ce se făptuieşte în Morganville, sau chiar şi dincolo de graniţele sale, dacă are legătură cu vampirii. Dar cred că m-ai întrebat dacă am dat un ordin explicit.

Claire încuviinţă. Îşi simţea gâtul înţepenit, iar mâinile i-ar fi tremurat dacă n-ar fi strâns atât de tare braţele fotoliului, încât să-i trosnească articulaţiile.

— Da, zise Amelie, întorcându-şi din nou capul şi întâlnindu-i privirea lui Claire. Arăta rece, nemiloasă şi absolut lipsită de conştiinţă. Bineînţeles că am dat. Mama lui Shane a reprezentat unul dintre acele rare cazuri în care anumite persoane, concentrându-se asupra unui singur eveniment din trecutul lor, devin capabile să înfrângă blocada psihică inclusă lor în

momentul plecării de aici. Ea şi-a amintit de moartea fiicei şi, de acolo, a reuşit să-şi amintească şi alte lucruri. Lucruri primejdioase. De îndată ce am avut cunoştinţă de ceea ce se întâmpla, cazul mi-a fost supus atenţiei, iar eu am dat ordin să fie omorâtă. Trebuia să se înfăptuiască repede şi fără dureri, şi a însemnat o izbăvire, Claire. Mama lui Shane suferise atât de mult, şi de atât timp, înţelegi tu? Era rănită, iar unele răni nu pot fi vindecate.

— Nimic nu se mai poate vindeca dacă eşti mort, şopti Claire. Şi-l aminti pe Shane, pe canapea, destăinuindu-i toate ororile vieţii lui, şi-i veni să vomite în poala atât de perfectei Amelie. Nu puteţi să faceţi astfel de lucruri. Nu sunteţi Dumnezeu!

— Pentru siguranţa tuturor celor existenţi aici? Ba da, Claire, pot. Şi trebuie să le fac. Regret că deciziile mele nu-ţi întrunesc aprobarea, dar oricum ar fi, sunt ale mele, iar consecinţele, tot ale mele. Shane este una dintre consecinţele acestea. Agenţii mei m-au prevenit într-o vreme asupra credinţei lor că băiatul s-ar fi molipsit de la mama lui, că blocada lui se destrăma, însă eu am hotărât să nu extind tragedia prin omorârea unui băiat care poate că nu reprezenta o ameninţare.

Amelie ridică iarăşi din umeri.

— Nu toate hotărârile mele sunt crude, îţi dai seama. Numai că tocmai acelea care nu sunt se dovedesc de obicei greşite. Dacă l-aş fi omorât atunci pe Shane, precum şi pe tatăl lui, n-am mai fi avut de înfruntat acum această... sângeroasă şi dureroasă farsă.

— Pentru că el ar fi fost mort! Claire simţi cum lacrimile îi ustură amarnic ochii şi fundul gâtului. Vă rog. Vă rog, nu lăsaţi să se-ntâmple asta. Puteţi să simţiţi adevărul, nu-i aşa? Aveţi puteri. Sunteţi în măsură să vă daţi seama că nu Shane l-a omorât pe Brandon...

Amelie nu zise nimic. Se întoarse din nou cu faţa spre foc.

Claire o privi, deznădăjduită, timp de câteva secunde, şi simţi lacrimile izbucnind şi curgându-i în voie pe obraji. I se păreau reci ca gheaţa în încăperea supraîncălzită.

— Puteţi să vă daţi seama, repetă ea. De ce nu încercaţi măcar? Numai din cauză că sunteţi supărată pe el?

— Nu fi infantilă, replică Amelie, pe un ton distant. Eu nu fac nimic la mânie. Sunt mult prea bătrână ca să mai pot cădea în capcanele emoţiilor. Ceea ce fac, fac de dragul utilităţii, şi în

numele viitorului.

— Dar Shane este viitorul! E viitorul meu! Şi e nevinovat!

— Ştiu toate astea, mărturisi Amelie. Şi nu au importanţă.

Claire se opri, năucită. Rămăsese cu gura deschisă, şi simţi pe limbă gustul fumului până când îşi aminti s-o închidă şi înghiţi.

— Cum?

— Ştiu că Shane este nevinovat de crima de care a fost învinuit, zise Amelie. Şi, da, aş putea să revoc ordinul lui Oliver. Dar n-o voi face.

— De ce? întrebarea izbucni din Claire ca un ţipăt, însă în realitate nu se auzi decât ca un scâncet, toată combativitatea dispărând din ea.

— Nu am motive pentru care să mă justific. E suficient dacă spun că am hotărât să-l plasez pe Shane în acea cuşcă urmărind un scop. Este posibil să trăiască, sau este posibil să moară. Acum, soarta lui nu mai este în mâinile mele, şi ai putea să ne scuteşti amândurora osteneala, iar ţie, speranţele; nu-mi voi face apariţia în chip dramatic în ultima clipă, în timp ce ei vor aprinde rugurile, salvându-ţi iubitul. Şi, pentru că tot am ajuns aici, Claire, tu trebuie să fii pregătită pentru necruţătoarea realitate a faptului că lumea nu este una corectă, nici dreaptă, şi toate dorinţele tale n-o pot schimba.

Amelie scoase un suspin, aproape imperceptibil.

— Este o lecţie pe care am deprins-o acum multă, multă vreme, pe când oceanele erau încă tinere, iar nisipul încă era stâncă. Sunt bătrână, copila mea. Mai bătrână decât ai putea să conştientizezi. Suficient de bătrână încât să jonglez cu vieţile ca şi cum ar fi jetoane pe o tablă de joc. Mi-aş fi dorit să nu fi fost aşa, dar afurisită să fiu dacă am de gând să schimb ceea ce sunt. Sau ceea ce înseamnă lumea.

Claire nu mai zise nimic. Nici nu i se părea că ar mai fi rămas ceva de zis, aşa că doar plânse, tăcută şi deznădăjduită, până când Amelie îşi scoase din mânecă o batistă din mătase albă şi i-o întinse cu graţie. Claire îşi tamponă obrajii cu ea, îşi suflă zgomotos nasul, apoi şovăi cu pătratul din mătase strâns ghem în mână. Ea crescuse cu batistuţe de unică folosinţă; niciodată nu mai ţinuse cu adevărat în mână o batistă adevărată. Cu atât mai puţin una ca asta, cu toate broderiile şi monogramele ei superbe. Aşa ceva nu se aruncă, nu?

Amelie îşi arcui buzele în acel zâmbet distant al ei.

— S-o speli şi să mi-o restitui într-o zi, îi zise. Dar acum, du-te. Încep să obosesc, şi tu nu-mi vei schimba părerea. Du-te.

Claire se lăsă să lunece jos de pe fotoliu, se ridică în picioare, se întoarse şi rămase fără suflare. Doi dintre bodyguarzii Ameliei erau chiar acolo, iar ea nici măcar nu ştiuse că fuseseră în spatele ei în tot acest timp. Dac-ar fi încercat ceva...

— Du-te la culcare, Claire, mai zise Amelie. Lasă lucrurile să-şi urmeze cursul. Vom vedea cum se vor aşterne cărţile în jocul nostru.

— Dar nu e un joc, e viaţa lui Shane, ripostă Claire. Şi n-o să dorm.

Amelie ridică din umeri şi-şi împreună cu grijă mâinile în poală.

— Atunci, urmează-ţi expediţia, zise. Dar nu te mai întoarce la mine, micuţă Claire. Nu mă voi mai arăta atât de binevoitoare faţă de tine şi altădată.

Claire nu mai privi înapoi, dar ştiu că bodyguarzii o urmară până la uşă.

— Nu mai era şi alt lucru pe care doreai să mi-l spui? o întrebă Amelie, imediat înainte să iasă. Claire aruncă o privire înapoi: vampiriţa privea şi acum fix flăcările. Nu mai aveai şi o altă solicitare?

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

Amelie oftă.

— Te-a rugat cineva să-i faci un serviciu.

Michael. Claire simţi că i se pune un nod în gât.

— Michael vrea să discute cu dumneavoastră.

Amelie încuviinţă. Expresia feţei nu i se schimbă deloc.

— Ce să-i spun? întrebă Claire.

— Este întru totul problema ta. Spune-i adevărul: că nu te-ai sinchisit să-i transmiţi mesajul.

Îi făcu un semn de îndepărtare cu mâna, fără ca măcar s-o privească.

— Du-te.

***

Lisa stătea în living, încruntată, cu braţele încrucişate, când se întoarse Claire pe coridor. Avea încă o înfăţişare aprigă, făcând abstracţie de papuceii cu iepuraşi, în timp ce se ducea să

descuie uşa de la intrare. Prinţesă războinică în vacanţă, îşi zise Claire. Bănuia că ajungeai să te aspreşti, trăind în Morganville, mai ales dacă locuiai într-o casă pe care Amelie putea s-o viziteze ori de câte ori avea chef.

— Veşti proaste, zise Lisa. Aşa-i?

Era chiar atât de vizibil?

— Aşa-i, confirmă Claire, ştergându-şi din nou ochii cu batista. Şi-o îndesă în buzunar şi se smiorcăi, nefericită. Dar nu mă las, adăugă.

— Bravo, o aprobă Lisa. Şi-acum, când o să deschid uşa, ar fi cazul să te grăbeşti. Fugi direct la maşina de colo. Nu te uiţi nici în stânga, nici în dreapta.

— De ce? E ceva...

— Regulile din Morganville, Claire. Învaţă-le, trăieşte-le, supravieţuieşte-le. Şi-acum, du-te!

Lisa deschise brusc uşa, îşi lipi palma pe spinarea lui Claire şi-o propulsă până pe verandă. În clipa imediat următoare, trânti uşa la loc, iar Claire auzi zăngănitul încuietorilor. Îşi restabili echilibrul, coborî în salturi treptele şi se zori pe poteca întunecoasă, ieşind apoi pe poarta din ţăruşi şi deschise portiera din dreapta şoferului. Se căţără înăuntru şi blocă încuietoarea, după care se relaxă.

— Sunt OK, zise, întorcând capul spre detectivul Hess.

Care nu era acolo.

Scaunul şoferului era gol. Cheile se aflau încă în contact, motorul mergea în ralanti, iar radioul funcţiona la un volum scăzut. Numai că automobilul era cu desăvârşire gol, cu excepţia ei.

— O, Doamne, exclamă ea în şoaptă. O, Doamne, Doamne, Doamne...

Sigur, ea ştia să conducă maşina, dar asta ar fi însemnat să-l lase pe detectivul Hess împotmolit acolo, în cazul în care cumva plecase să rezolve unele treburi poliţieneşti.

Să-l lase acolo, fără partenerul lui, care să-l ajute. Văzuse destule filme cu poliţişti cât să-şi dea seama că nu era deloc o idee bună. Poate că el doar se dusese să stea de vorbă cu cineva, şi avea să se întoarcă imediat... sau poate că fusese smuls din maşină de cine ştie ce vampir flămând. Dar ce, Hess nu beneficia de un fel de Protecţie specială?

Habar n-avea ce să facă.

În timp ce se gândea la toate astea, auzi voci. Nu prea tare, ci doar ca un şir neîntrerupt de replici. Una dintre voci părea să-i aparţină detectivului Hess, şi nu se auzea de departe. Claire lăsă prudentă geamul în jos şi ascultă concentrată; nu putu să desluşească vreun cuvânt, dar categoric se auzeau voci.

Descuie portiera şi o deschise, ciulind urechile în speranţa că va distinge cuvintele, însă acestea nu erau decât sunete, lipsite de semnificaţii. Şovăi puţin, apoi se strecură afară din maşină şi porni grăbită spre locul de unde veneau vocile. Da, chiar era detectivul Hess: îi recunoscuse vocea. Fără vreo urmă de îndoială.

Nici măcar nu-şi dădu seama încotro mergea — atât de concentrată era să asculte — până când observă cât de întuneric era, şi că nicidecum cuvintele nu deveneau mai distincte, iar acum nu mai era chiar atât de sigură că auzise vocea detectivului Hess.

Şi era cam pe la jumătatea acelei alei, cu garduri din scânduri înalte şi grosolane pe ambele părţi, prinsă ca într-o capcană.

A intrat pe alee. De ce naiba să fi făcut asta? Hess o prevenise, doar. Şi Buni o prevenise. Şi ea nu-i ascultase!

Încercă să facă stânga-mprejur, chiar încercă, dar atunci şoaptele o învăluiră din nou şi, da, sigur că era detectivul Hess acolo; înapoi, în maşină, nu putea avea nici pic de siguranţă, maşina nu era decât o capcană gata să se declanşeze, şi dacă putea măcar să ajungă până în celălalt capăt al aleii, ar fi la adăpost. Detectivul Hess ar ţine-o la adăpost, şi ea ar fi...

— Claire.

Era o voce rece, limpede, prăvălindu-i-se ca un ţurţur de gheaţă pe spinare, şocând-o exact cât trebuia ca să iasă din transa în care se prăbuşise. Îşi ridică privirea. La etajul casei lui Buni, învecinată cu aleea, o siluetă albă şi subţire se profila la o fereastră, privind cu atenţie în jos.

Era Amelie.

— Întoarce-te, îi porunci, după care fereastra rămase goală, cu draperiile umflându-se în bătaia vântului.

Claire icni, se întoarse şi fugi cât o ţineau picioarele, afară de pe alee. Îl simţea în spatele ei, trăgând-o înapoi... acela, orice-ar fi fost, e clar că nu era un vampir, aşa cum îi cunoştea ea pe vampirii din Morganville; era altceva, ceva mai rău. Păianjen-cârtiţă, aşa îl descriseseră Buni şi Lisa. Panica alungă cântecul

de sirenă din mintea ei, şi Claire izbuti — până la urmă — să ajungă la capătul aleii şi să se repeadă în stradă.

Detectivul Hess era în picioare lângă maşină, privind drept în direcţia aleii. Cu pistolul scos şi ţinut lângă corp. Se destinse vizibil la vederea ei. Îi ieşi în întâmpinare şi o împinse spre portiera din dreapta.

— Asta a fost o tâmpenie, zise. Iar tu ai fost norocoasă.

— Mi s-a părut că vă aud vocea, se plânse ea, cu glas slab. Hess ridică sprâncenele.

— Cum spuneam. O tâmpenie.

Închise portiera, ocoli automobilul, urcă şi puse motorul în funcţiune.

— Unde-aţi fost?

El nu-i răspunse. Claire întoarse capul să privească înapoi. Se întrezărea ceva printre umbrele de pe alee, dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

Decât că avea ochi care reflectau lumina.

***

Se făcuse noapte adâncă, o oră la care oamenii cu scaun la cap dormeau buştean în paturile lor, cu uşile încuiate şi ferestrele bine zăvorâte, dar Claire bătea la uşa cafenelei Common Grounds. În uşă era afişul cu ÎNCHIS, însă se vedea lumina aprinsă în spate.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă Hess.

— Parc-aţi fi vocea conştiinţei mele, zise Claire, continuând să ciocănească. Obloanele tresăriră şi se ridicară; încuietorile zăngăniră.

Oliver deschise uşa cafenelei, şi mirosurile de espresso, de cafea şi de lapte fiert se revărsară peste ea. Era cald, ospitalier şi atât de puternic, dat fiind tot ceea ce ştia despre el.

Păru cuprins de o iritare extrem de omenească la vederea ei.

— E târziu, îi reproşă. Ce e?

— Trebuie să vorbesc cu tine despre...

— Nu, replică el simplu, privindu-l pe Hess peste creştetul ei. Domnule detectiv Hess, trebuie s-o duci acasă pe fata asta. Are mare noroc că a mai rămas în viaţă până în ziua de azi. Dacă vrea să-şi continue seria asta câştigătoare, atunci ar trebui să aibă mai multă grijă cum umblă prin Morganville în toiul nopţii,

şi mai şi bate la uşa mea.

— Cinci minute, îi promise Claire. După care plec. Te rog. Eu nu ţi-am făcut niciodată vreun rău, nu-i aşa?

Oliver se holbă la ea preţ de câteva secunde de gheaţă, după care se retrase cu câţiva paşi, ţinând uşa deschisă.

— Intră şi dumneata, domnule detectiv. Detest gândul că aş putea să las pe cineva dotat cu puls în afara adăpostului într-o noapte ca asta.

Te şi cred, replică ea în gând. Scenele hippy ale lui Oliver, de pace-şi-iubire, nu mai mergeau la ea. Amelie avea acel soi de nobilă demnitate care-i permitea să se scoată mimând preocuparea; Oliver era altfel. El încerca să fie ca Amelie, dar nu prea reuşea.

Şi pun pariu că asta îl cam şucăreşte.

Hess o îmboldi să intre mai repede şi o urmă înăuntru. Oliver încuie uşa, se duse până la bar şi, fără să i se ceară, începu să prepare trei băuturi: cacao pentru Claire, cafea neagră tare pentru detectivul Hess şi un ceai decolorat pentru el. Mâinile îi erau sigure şi hotărâte, iar activitatea, atât de normală, încât îi adormi vigilenţa lui Claire, făcând-o să se mai relaxeze, doar un pic, cum stătea la masă. O durea tot corpul de epuizare şi de încordarea de care fusese cuprinsă cât fusese cu Amelie.

— Mai ai mult până la culcare, zise Oliver, amestecând cacaua. Lapte fiert şi cacao cu mirodenii. Ardei iute. Chiar are un efect uluitor.

Îi aduse paharul la masă şi i-l înmână, lăsă jos cafeaua lui Hess şi-şi luă propria cană cu infuzie, după care se aşeză. Totul, cu acel aer neprotocolar al unei vieţi normale.

— Ai venit în legătură cu băiatul, aş putea să presupun, zise, cufundându-şi pliculeţul cu ceai în apa clocotită şi urmărind rezultatul cu un ochi critic. Chiar trebuie să-mi găsesc un furnizor nou. Ceaiul ăsta e de jale. Americanii nu se pricep absolut deloc la ceaiuri.

— Nu e băiatul. Îl cheamă Shane, îl corectă Claire, şi nu e vinovat. Până şi Amelie ştie asta.

— Zău? Oliver îşi ridică privirea, fixând-o spre ochii ei. Ce interesant, fiindcă eu, de fapt, nu ştiu. Brandon a fost torturat în chip oribil şi cu cruzime, apoi asasinat. Poate c-o fi avut el defectele lui...

— Cum ar fi molestarea minorilor?

— ... dar s-a născut într-o cu totul altă epocă, şi unele deprinderi sunt greu de schimbat. Avea şi partea lui bună, Claire, la fel ca noi toţi. Iar acum, s-a dus, împreună cu tot răul pe care poate că l-a făcut.

Oliver n-o lăsa nicio clipă să-şi îndepărteze privirea.

— Secole întregi de amintiri şi de experienţă, vărsate ca apa. Irosite. Crezi că mi-e atât de uşor să uit aşa ceva? Sau oricăruia dintre noi? Atunci când privim cadavrul lui Brandon, ne vedem pe noi înşine, la mâna oamenilor. La mâna ta, Claire.

Aruncă o privire spre detectivul Hess.

— Sau a ta, Joe. Şi, trebuie să recunoaşteţi, e o perspectivă cumplită.

— Aşa că, pur şi simplu, ai ucide pe oricine te înspăimântă. Care ar putea să te lezeze.

— Păi... da. Oliver îşi scoase pliculeţul cu ceai din cană, îl puse deoparte pe farfuriuţă, apoi sorbi. O deprindere învăţată de la voi, în realitate. Oamenii sunt cât se poate de dispuşi să-i sacrifice pe nevinovaţi odată cu vinovaţii, iar dac-ai fi avut mai mulţi ani de viaţă, Claire, ai fi ştiut-o. Joe, sunt convins, nu e chiar atât de naiv.

Hess zâmbi mânzeşte şi sorbi din cafea.

— Nu vorbi cu mine. Eu sunt doar şoferul.

— A, exclamă Oliver. Câtă generozitate din partea ta!

Schimbară între ei un soi de privire pe care Claire nu ştiu cum s-o interpreteze. Să fi fost vorba despre mânie? Despre amuzament? Dorinţa de a se ridica şi de a-l zvânta în bătaie pe celălalt dintr-un moment în altul? Nu putea să-şi dea seama nici măcar ce gândeau Shane şi Michael, iar pe ei îi cunoştea.

— Atunci, spune-mi, ea are cumva cunoştinţă de preţul serviciilor tale?

— Încearcă să te ameţească, nu-l asculta, Claire. Nu există niciun preţ.

— Ce interesant. Şi ce mai abordare, comentă Oliver, după care-l lăsă baltă pe Hess şi se întoarse la Claire, care sorbi în grabă din cacaua ei. Ooooo... Parcă i-ar fi explodat în gură: o bogăţie de cacao, lapte cald şi o notă condimentată la care nu se aşteptase. Uau. Clipi şi mai sorbi o dată, prudentă.

— Observ că-ţi place cacaua, zise Oliver.

— Hm... mda. Da, domnule.

Fiindcă, fără să ştie de ce, atunci când Oliver se comporta

civilizat, ea încă se simţea obligată să-i spună domnule. Mami şi tati aveau multe pentru care să răspundă, trase ea concluzia. Nu putea să fie nepoliticoasă nici măcar cu vampirii cei răi care-i închiseseră iubitul într-o cuşcă şi se pregăteau să-li frigă de viu.

— Cum rămâne cu Shane? îl întrebă.

Oliver se lăsă pe spătarul scaunului, iar pleoapele i se închiseră pe jumătate.

— Am abordat subiectul acesta, Claire. Destul de amănunţit. Cred că e posibil să mai ai vânătăile care să-ţi reamintească părerea mea.

— Nu l-a omorât el.

— Hai să vorbim pe fapte. Fapt: băiatul s-a întors în Morganville cu intenţia clară de a submina pacea, în cel mai bun caz, şi mult mai probabil de a ucide vampiri, ceea ce atrage automat condamnarea la moarte. Fapt: s-a ascuns de noi, cu tot cu intenţiile sale. Fapt: a comunicat cu tatăl lui şi cu prietenii acestuia, atât înainte de sosirea lor în Morganville, cât şi după. Fapt: a fost găsit la locul crimei. Fapt: a furnizat prea puţine argumente în propria-i apărare. Mai e nevoie să continui?

— Dar...

— Claire! Oliver părea întristat şi ofensat. Se aplecă în faţă, se propti cu coatele pe masă şi-şi aşeză bărbia pe palmele îndoite. Eşti tânără. Înţeleg că ai anumite sentimente pentru el, dar nu fi nechibzuită. Te-ar târî după el, la pierzanie. Dacă mă sileşti, sunt convins că aş putea să descopăr dovezi ale faptului că tu ştiai despre prezenţa tatălui lui Shane în Morganville, şi că aveai cunoştinţă de planurile lor. Iar asta, draga mea fată, ar însemna sfârşitul preţioasei tale Protecţii, şi mutarea ta într-o cuşcă vecină cu a iubitului tău. Asta vrei?

Hess o prinse de braţ în semn de avertisment.

— Ajunge, Oliver, zise el.

— Nici pe departe. Dac-ai venit să te târguieşti, cred că nu ai nimic de oferit din ceea ce n-aş putea obţine de altundeva, continuă Oliver. Aşa că duceţi-vă...

— Semnez orice vrei, se repezi Claire. Înţelegi, depun jurământ să fiu a ta. În loc de-a fi a Ameliei. Dacă vrei. Numai să-l laşi pe Shane în pace.

Nu avusese de gând să facă asta, dar atunci când el pomenise despre târguială, parcă s-ar fi trezit o fiinţă autonomă din interiorul ei şi i-ar fi sărit afară drept pe gură. Hess gemu şi-

şi trecu o mână prin păr, apoi îşi acoperi gura cu palma, evident împiedicându-se să-i spună cât de idioată era.

Oliver continua s-o privească fix cu ochii aceia fermi, amabili.

— Înţeleg, zise. Avem de-a face cu dragostea, înseamnă. Din dragoste faţă de băiatul acesta, ai fi dispusă să te legi de mine pentru tot restul vieţii. Să-mi dai dreptul să te folosesc aşa cum cred de cuviinţă. Ai cumva idee ce-mi oferi? Pentru că eu nu-ţi voi oferi un contract limitat, aşa cum semnează majoritatea, în Morganville. Nu, Claire, pentru tine, va fi la modul clasic. La modul dur. Vei fi sub stăpânirea mea, trup şi suflet. Eu îţi voi spune când şi cu cine să te măriţi, şi voi fi stăpânul copiilor tăi şi al tuturor descendenţilor lor. Eu m-am născut într-o epocă în care asta era cutuma, înţelegi, iar în clipa de faţă nu mă simt într-o dispoziţie prea caritabilă. Asta-i ceea ce vrei?

— Nu, replică tăios Hess, prinzând-o de antebraţ pe Claire şi ridicând-o în picioare. Noi plecăm, Oliver. Imediat!

— Ea are dreptul la propriile opţiuni, domnule detectiv.

— E un copil! Oliver, are şaisprezece ani!

— A fost suficient de matură cât să conspire împotriva mea, ripostă Oliver. Suficient de matură încât să descopere cartea pentru căutarea căreia mi-am irosit o jumătate de secol. Suficient de matură încât să-mi reteze unica şansă de a-i salva pe-ai mei de intolerabilul braţ de fier al Ameliei. Crezi că-mi pasă de vârsta ei?

Curtoazia prietenoasă a lui Oliver dispăruse cu totul, iar tot ceea ce mai rămăsese acum nu era decât un şarpe cu înfăţişarea unui bărbat, cu un licăr de cruzime pâlpâindu-i în ochi, iar colţii îi zvâcniră în jos, ca un avertisment. Claire se lăsă trasă de Hess de la masă spre uşă. Detectivul îşi scosese deja pistolul.

— Aş putea să nu vă las să plecaţi, zise Oliver. Vă daţi seama?

Hess se răsuci şi-şi ridică pistolul, îndreptându-l direct spre pieptul lui Oliver.

— Gloanţe din argint spălate în apă sfinţită, cu câte o cruce încrustată în fiecare, anunţă, trăgând piedica. Vrei să testezi modelul, Oliver? Pentru că-l ai la îndemână. La nasul tău. Ţi-am înghiţit destule rahaturi, şi aş fi în stare să-ţi mai înghit, dar asta, nu. Nu un astfel de contract. Şi nu cu un copil.

Oliver nici măcar nu se deranjase să se ridice.

— Să înţeleg că nu vrei să-ţi iei cafeaua la pachet? Mare

păcat. Păzeşte-ţi pielea, domnule detectiv. Noi doi va trebui să avem o discuţie, într-una din zilele astea. Iar tu, Claire... Întoarce-te când vrei. Dacă timpul va fi pe sfârşite, iar tu vei mai vrea să închei târgul, te voi asculta.

— Nici să nu te gândeşti, ripostă Hess. Claire, deschide uşa.

Îşi ţinu pistolul îndreptat spre vampir, fără să clipească, până când Claire descuie cele trei zăvoare şi deschise uşa.

— Urcă-te în maşină. Hai! o îndemnă detectivul. Merse cu spatele în urma ei, în timp ce ea alerga spre automobil şi plonja înăuntru. Hess trânti uşa de la Common Grounds, suficient de tare încât să-i spargă geamul, şi se aruncă în maşină cu o mişcare pe care n-o vezi decât în filmele de acţiune. Până să mai respire ea o dată, el deja pusese motorul în mişcare.

Porniră în mare viteză prin noapte. Claire întoarse capul spre bancheta din spate, îngrozită brusc de gândul că l-ar putea vedea acolo pe Oliver, rânjind spre ea; totuşi, bancheta era goală.

Hess transpirase. Îşi şterse picăturile de sudoare cu dosul palmei.

— Nu mai stai s-o abureşti când vezi c-ai dat de belea. Asta pot să ţi-o spun, zise. Trăiesc în oraşul ăsta de când mă ştiu, dar până acum n-am văzut să-l aducă în starea asta cineva pe Oliver. Niciodată.

— Hm... mersi?

— N-a fost un compliment. Ascultă, sub nicio formă să nu te mai duci vreodată la Common Grounds, m-ai înţeles? Fereşte-te cu orice preţ de Oliver. Şi, orice s-ar întâmpla, nu închei târgul ăla. Shane n-ar vrea asta, iar tu o să trăieşti destul cât să-l regreţi. O să ai o viaţă lungă, şi-o să-ţi blestemi fiecare clipă din ea.

Hess clătină din cap şi inspiră adânc.

— Bun. Capătul liniei pentru tine, în noaptea asta. Te duci acasă. Cum te văd în casă, la adăpost, mă duc şi eu la mine şi mă ascund într-un dulap, până trece primejdia. Te sfătuiesc să faci la fel.

— Dar Shane...

— Shane e mort, replică Hess, pe un ton atât de liniştit şi de nepăsător, încât ea se gândi că el chiar crede în ceea ce spune, că, nu se ştie cum, cineva se furişase şi-l omorâse şi ea nici măcar nu ştiuse... Însă poliţistul vorbi mai departe. N-ai cum să-l

salvezi. Nimeni nu-l mai poate salva acum. Tu doar las-o cum a picat şi păzeşte-te, Claire. Asta-i tot ce poţi să faci. Ai reuşit să-i enervezi pe amândoi, şi pe Amelie, şi pe Oliver, într-o singură noapte. Un pic de simţ al realităţii ar fi bine-venit pentru tine în clipa asta.

Ea se cufundă într-o tăcere apatică, încăpăţânată, pe tot restul drumului spre casă.

***

Hess se ţinu de cuvânt. O conduse până sus, pe trepte, aşteptă ca ea să descuie uşa de la intrare şi-o salută cu o înclinare obosită a capului după ce o văzu trecută de prag.

— Încuie, o sfătui el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, du-te să te odihneşti.

Michael era acolo, cald şi liniştitor, când închise ea uşa. Îşi ţinea chitara de gât, aşa că era clar că până atunci cântase; avea ochii înroşiţi şi încordarea pe chip.

— Ei? o întrebă.

— Bună, Claire, ce mai faci? întrebă Claire în vânt. Nicio primejdie de moarte, nu? Mersi pentru c-ai plecat pe întuneric să te târguieşti cu două dintre cele mai înfricoşătoare fiinţe de pe pământ.

Michael avu măcar bunul simţ să se arate ruşinat de observaţiile ei.

— Scuză-mă. Eşti bine?

— Păi! Oricum, n-am urme de colţi, replică, străbătută de un frison. Chiar nu-mi plac oamenii ăştia.

— Vampirii?

— Vampirii.

— Practic vorbind, nu sunt oameni, dar la urma urmei, nici eu nu sunt, dacă stau să mă gândesc mai bine. Aşa că nu contează.

Michael o cuprinse cu braţul şi-o dirijă spre living, unde o făcu să se aşeze şi-i înfăşură o pătură în jurul umerilor.

— Presupun că n-a prea mers bine, zise.

— N-a mers deloc, răspunse ea. Se simţise deprimată pe drumul de întoarcere spre casă, dar faptul că mai trebuia să-şi şi relateze eşecul însemna o treaptă superioară a sictirului. Nu vor să-i dea drumul, îi explică lui Michael.

El nu spuse nimic, însă lumina din ochi i se stinse. Se aşeză

într-un genunchi lângă ea şi-şi făcu de lucru cu pătura, strângând-o mai bine în jurul ei.

— Claire... Chiar eşti OK? Văd că tremuri.

— Ei sunt reci, înţelegi? zise ea. Îmi fac frig şi mie.

El îşi înclină lent capul în semn de încuviinţare.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Odihneşte-te.

— Ce-i cu Eve? Tot aici e?

El aruncă o privire spre tavan, ca şi cum ar fi putut să vadă prin el. Cine ştie dacă nu putea? Claire chiar nu ştia ce poate Michael şi ce nu; la urma urmei, murise deja do vreo două ori. Nu era bine să subestimezi pe cineva ca el.

— Doarme, zise. Am... am discutat cu ea. A înţeles. N-o să facă nimic necugetat.

Îi evită privirea lui Claire în timp ce vorbea, ceea ce o făcu să se întrebe ce gen de discuţie s-ar fi putut desfăşura între ei.

Mama ei îi spusese mereu: când ai îndoieli, întreabă.

— A fost o discuţie de genul uneia în care să-i dai un motiv ca să trăiască mai departe? Ca, de exemplu, hm, pe tine?

— Dacă am... ce naiba tot spui tu acolo?

— M-am gândit doar că, poate, tu şi cu ea...

— Claire, ce Dumnezeu! exclamă Michael. Chiar îl făcuse să tresară. Uau. Era o noutate. Tu crezi că dacă şi-o trăgea cu mine uita că vrea să dea năvală să omoare vampiri cu sânge rece? Nu ştiu ce gen de standarde ai tu în materie de sex, însă ale mele sunt destul de ridicate. În plus, ceea ce e între mine şi Eve... ei bine, e între mine şi Eve.

Doar dacă nu-mi povesteşte ea, mai târziu, replică în gând Claire.

— Oricum, nu la asta mă refeream. Am... convins-o. Atât şi nimic mai mult.

Aha. A convins-o. Nu, zău! În halul de nervi în care era Eve când plecase Claire? Cam puţin probabil...

Şi atunci, Claire îşi aminti de vocile care-i şoptiseră mai devreme, pe alee, şi de oarba, prostească ei presupunere că siguranţa ar însemna, de fapt, primejdie. Oare şi Michael era capabil de aşa ceva? Ar face el aşa ceva?

— Doar n-ai... zise, atingându-şi tâmpla cu un deget.

— Ce?

— Nu te-ai jucat cu mintea ei? Aşa cum pot ei să facă? Michael nu-i răspunse. Îşi mai făcu de lucru cu pătura din jurul

umerilor ei, apoi îi aduse o pernă şi-i zise:

— Întinde-te. Odihneşte-te. Nu mai sunt decât vreo două ore până în zori, şi-o să am nevoie de tine.

— O, Doamne, Michael, spune-mi că n-ai făcut-o! Spune-mi că n-ai făcut-o! Ea nu te-ar ierta niciodată!

— Cel puţin, rămâne în viaţă, ca să poată să mă urască mai târziu, replică el. Odihneşte-te. Vorbesc serios.

Ea n-ar fi vrut să doarmă; creierul i se învârtea ca o jantă patinând, zgâriind pavajul, azvârlind scântei în toate direcţiile. O grămadă de energie cheltuită, dar fără vreun rezultat imediat. Trebuie să mă gândesc la ceva. Trebuie...

Michael începu să cânte, ceva delicat, cu o sonoritate melancolică, numai acorduri minore, iar ea simţi că începe să plutească...

... şi apoi, fără să-şi dea seama, adormi.

***

Pătura în care era înfăşurată mirosea a Shane.

Claire se cuibări mai adânc în căldura ei, murmurând ceva care putea să fi fost numele lui, în timp ce se trezea; se simţea bine, relaxată, la adăpost în îmbrăţişarea lui. Aşa cum se simţise cu două nopţi în urmă, în orele acelea pe care le petrecuseră împreună, pe canapea, sărutându-se...

Toate acestea pieriră degrabă pe măsură ce năvăleau înapoi evenimentele zilei precedente, răpindu-i tihna şi lăsând în loc înfrigurarea şi teama. Se ridică în capul oaselor, strângându-şi pătura pe lângă corp şi privind în jur. Chitara lui Michael era la locul ei, în toc, iar soarele sc ridicase deasupra orizontului. Aşadar, el dispăruse din nou, iar ea şi cu Eve... ea şi cu Eve erau pe cont propriu.

— Bun, şopti. E vremea să trecem la treabă.

Încă era nevoie să găsească un soi de strategie viabilă, prin care să-l scoată pe Shane din cuşca amplasată în Piaţa Fondatoarei. Ceea ce însemna cercetări... poate că detectivul Hess ar fi în măsură să-i spună ceva despre câţi paznici erau, şi unde. Evident exista un fel de sistem de securitate, care să împiedice accesul fraierilor ca ea, dar orice sistem de securitate putea fi şi străpuns, nu? Cel puţin, cam asta auzise ea mereu. Poate că Eve ştia ceva care să fie de folos.

Asta, oricum, dacă Eve nu revenise la gândurile ei sinucigaşe şi în dimineaţa asta. Claire se gândi cu nostalgie la un duş fierbinte, dar ajunse la concluzia că putea să mai aştepte, aşa că se abătu prin bucătărie, să pună cafeaua la fiert. Era clar că Eve nu avea să fie prea fericită, însă şi mai puţin fericită ar fi fost fără cafeină. Claire aşteptă până când se umplu vasul, după care umplu o cană neagră cu lichidul aromat şi o luă cu ea la etaj. Cheia de la uşa camerei lui Eve atârna într-un cârlig, cu un bileţel lipit de ea. Era scrisul lui Michael. Îi transmitea: N-o lăsa să iasă din casă. Pe cale de consecinţă, asta însemna că nici Claire n-ar fi trebuit să părăsească locuinţa, de asemenea.

De parcă ar fi putut măcar să ia în calcul o astfel de eventualitate, când ultimele ore ale lui Shane se scurgeau cu rapiditate! Şi cine ştie ce putea să i se întâmple lui, acolo? se gândi la furia rece din ochii lui Oliver, la indiferenţa exprimată de Amelie, la stomacul ei zvâcnind. Luă cheia, o răsuci în încuietoare şi deschise uşa camerei lui Eve.

Eve stătea pe marginea patului, complet îmbrăcată şi machiată într-o splendoare zombificată. Îşi prinsese părul în două codiţe, de-o parte şi de cealaltă a capului, şi se machiase cu multă grijă. Arăta ca o păpuşă din porţelan, dar una înfricoşătoare.

O furioasă păpuşă din porţelan înfricoşătoare. De genul celor care apar prin filmele de groază, străpunse de cuţite.

— Cafea? o întrebă Claire, şovăielnică. Eve o privi pentru o clipă, apoi luă cafeaua, se ridică în picioare şi ieşi din cameră, îndreptându-se spre scară. Aoleu!

Până să ajungă jos şi Claire, Eve deja se postase în mijlocul livingului, privind în sus, spre nimic. Îşi lăsase pe măsuţă cana cu cafea şi-şi înfipsese mâinile în şolduri. Claire se opri, ţinându-se încă de balustradă cu o mână, şi urmărind-o cu privirea pe Eve, care se rotea lent în cerc, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Ştiu că eşti aici, laşule, zise Eve. Ia ascultă aici, supranatural ţicnit ce eşti! O dată să-mi mai faci una ca asta, şi am ieşit pe uşă, fără să mă mai întorc vreodată! Ai înţeles? O dată pentru da, de două pentru nu.

Probabil că răspunsul fusese da, fiindcă umerii lui Eve se mai destinseră puţin din rigiditatea lor. Totuşi, era furioasă încă.

— Nu ştiu ce e mai josnic, să umbli cu mine cu trucuri de-ale vampirilor, sau să mă încui în cameră, dar oricum, eşti terminat,

gagiule. Faptul că eşti mort nu te salvează. Diseară, când o să te-ntorci, te trosnesc de nu te vezi.

— I-a părut rău, interveni Claire. Se aşează pe treapta de jos, în timp ce Eve se întorcea s-o săgeteze cu privirea ei plină de o justificată mânie. Ştia că o să te enervezi, dar nu putea să... el ţine la tine, Eve. Nu putea să te lase să pleci, pur şi simplu, şi să te laşi omorâtă.

— Ultima dată când mi-am verificat dosarul, aveam peste optsprezece ani şi nu eram proprietatea nimănui! urlă Eve, bătând nervoasă din picior. Mă doare-n cot de părerile tale de rău, Michael... o să ai de furcă rău de tot dacă vrei să mă mai împaci! Rău de tot!

Claire văzu cum un fel de briză îi ciufuleşte părul lui Eve. Prietena ei închise ochii pentru o clipă, clătinându-se şi deschizându-şi în acelaşi timp gura într-un O rotunjit şi roşu.

— OK, rosti ea, neconvinsă. Asta e altceva.

— Ce? se interesă Claire, sărind în picioare.

— Nimic. Hm, absolut nimic. Bun, zise Eve, dregându-şi glasul. Ce s-a întâmplat azi-noapte? I-ai făcut să-i dea drumul lui Shane?

Lui Claire i se puse un nod în gât de deznădejde. Clătină din cap şi-şi lăsă privirea în podea.

— Dar n-are sens să dăm buzna acolo cu ţepuşe şi cruci, zise. Ei sunt pregătiţi. Ne trebuie alt plan.

— Dar Joe? Detectivul Hess?

Claire clătină din cap încă o dată.

— Nu poate.

— Atunci, hai să mergem să discutăm cu alţii care pot, replică Eve pe un ton raţional. Îşi luă cana cu cafea şi o goli pe nerăsuflate, cu înghiţituri lungi, după care o aşeză la loc şi făcu un semn de încuviinţare. Gata!

— Cu cine mergem să vorbim?

— Ar putea să te şocheze vestea, dar faptul că mi-am trăit în Morganville întreaga viaţă amărâtă nu înseamnă că am şi irosit-o complet. Mai cunosc pe câte cineva, bine? Iar unele persoane chiar mai au şi coloană vertebrală.

Claire clipi, nedumerită.

— Hm... OK. Lasă-mă două minute.

Se repezi sus pentru cel mai rapid duş şi cea mai grăbită schimbare a veşmintelor din întreaga ei existenţă.

NOUĂ

Era de la sine înţeles că Eve cunoştea locuri despre care Claire nu avea habar, însă, dintr-un anumit motiv, Claire rămase surprinsă când văzu şi despre ce anume locuri era vorba. De exemplu, o spălătorie automată. Sau un atelier foto. De fiecare dată, Eve o lăsa să aştepte în maşină cât timp vorbea cu cineva... oricum, cu fiinţe umane, Claire era aproape sigură de asta. Dar, tot de fiecare dată, nu se alese cu niciun rezultat favorabil.

Eve se întoarse la enormul şi prăfuitul ei Cadillac cu o faţă mohorâtă şi deja pleoştită de arşiţa dimineţii.

— Părintele Jonathan e plecat într-o călătorie, zise. Speram că l-aş putea convinge să discute cu primarul. Se cunosc de mult.

— Părintele Jonathan? Există şi un preot în oraş?

Eve încuviinţă.

Pe vampiri nu-i interesează dacă ţine sau nu slujbe, atât timp cât nu scoate la iveală vreo cruce. Împărtăşania e destul de interesantă: vampirii ţin anafura şi vinul sub pază. A, şi să nici nu te gândeşti la agheasmă. Dacă l-ar prinde vreodată că face semnul crucii peste orice fel de lichid, ar avea grijă ca următoarea lui parohie să aibă adresa undeva dincolo de porţile Raiului.

Claire clipi nedumerită, străduindu-se să înţeleagă ceva.

— Dar cum... e plecat în călătorie? Afară din oraş? Cum aşa?

— S-a dus la Vatican. Cu dispensă specială.

— Vaticanul ştie despre Morganville?

— Nu, tâmpito. Când pleacă din oraş, e la fel ca oricine altcineva: nici cea mai mică amintire despre vampiri. Prin urmare, nu cred c-am putea să contăm pe apariţia Echipei de Asalt a Vaticanului, dând buzna să-l salveze pe Shane, dacă la asta te gândeai.

Nu, nu era asta, dar era oarecum liniştitor să-ţi imaginezi o trupă paramilitară din preoţi în armuri blindate, cu cruci pe piepturi.

— Şi-atunci, ce facem? Dacă nu poţi să dai de părintele Jonathan?

Eve porni automobilul. Opriseră în micuţa parcare a atelierului

foto, lângă un uriaş container pentru gunoi, de gabarit industrial. Fusese singura maşină din parcare, dar acum o dubă de culoare albă tocmai se apropia şi frâna, în scârţâit de cauciucuri, pe spaţiul de lângă maşina lor. Era încă destul de devreme — până-n nouă dimineaţa — şi ceea ce trecea drept circulaţie în Morganville se strecura încetişor pe străzi. Atelierul foto pretindea că ar fi deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru; iată, se gândi Claire, un post pe care nu şi l-ar fi dorit. Oare şi vampirii îşi făceau fotografii? De ce gen? Dar poate că şpilul era să nu te uiţi la ceea ce scuipa afară maşinăria, ci doar să îndeşi fotografiile într-un plic şi să i le înmânezi clientului... dar, în definitiv, probabil că şpilul era acelaşi şi afară din Morganville.

Îşi privi din nou ceasul.

— Eve! Cum rămâne cu serviciul tău?

— Pot să-mi găsesc altul.

— Dar...

— Claire, nu era cine ştie ce serviciu. N-ai văzut câte trebuia să înghit? Haidamaci. Derbedei. Monica.

Eve începu să iasă în marşarier din parcare, dar apăsă brusc frâna când văzu o altă maşină apărându-i în spate şi blocând-o.

— Fir-ar a naibii, răsuflă ea, bâjbâind după telefonul mobil. Găsindu-l, i-l azvârli lui Claire. Cheamă poliţia!

— De ce? Claire se întoarse să privească în spate, dar nu putu să vadă cine conducea maşina cealaltă.

Privea unde nu trebuia. Ameninţarea nu era reprezentată de maşina din spatele lor, ci de dubiţa albă, aflată pe partea dinspre ea a Cadillac-ului, şi în timp ce începea să formeze 911, o uşă laterală glisă, deschizându-se, şi cineva întinse mâna, apucând clanţa portierei de lângă Claire.

Era încuiată. Doar nu era tâmpită de-a binelea. Numai că, două secunde mai târziu, măsura de precauţie nu mai contă, fiindcă o rangă izbi geamul din spatele ei, spulberându-l într-un milion de cioburi scânteietoare, iar Claire, într-un gest reflex, se smuci în faţă, acoperindu-şi capul cu palmele. Scăpase telefonul pe podea, aşa că bâjbâi disperată în căutarea lui. Eve înjura cu sufletul la gură.

— Scoate-ne de-aici! urlă Claire.

— Nu pot! Ne-au blocat!

Claire înşfăcă triumfătoare telefonul, termină de format 911 şi

apăsă pe APELARE exact în clipa în care un braţ se întinse spre ea de pe bancheta din spate şi o trânti cu faţa de bord.

Pe urmă, imaginile deveniră un pic cam îndepărtate şi oarecum neclare pe ici, pe colo. Îşi aminti că fusese trasă afară din maşină. Şi-o aminti pe Eve urlând şi zbătându-se, după care n-o mai auzise.

Îşi aminti că o azvârliseră grămadă în dubiţă, şi-apoi uşa glisantă închizându-se.

Iar pe măsură ce creierul începea să i se limpezească la loc, lăsând deoparte monstruoasa durere de cap localizată chiar în dreptul ochilor, îşi aminti şi de dubiţă. O mai văzuse. Mai fusese în ea.

Şi, exact ca data trecută, Jennifer conducea, iar Monica şi Gina stăteau în spate. Gina o ţintuia la podea. Fetele arătau îmbujorate. Cuprinse de demenţă. Nu era de bine.

— Eve, şopti Claire.

Monica se aplecă spre ea.

— Cine, arătarea aia? Nu-i aici.

— Ce i-aţi făcut?

— Doar o uşoară crestătură, nimic prea grav, îi răspunse Monica. Ar trebui să-ţi faci griji pentru tine, Claire. Tati al meu vrea să-ţi transmit un mesaj.

— Cine... ce?

— Tati. Ce, tu nu ai aşa ceva? Sau doar n-ai aflat care John o fi fost donatorul de spermă?

Monica rânji în batjocură. Purta o pereche de blugi mulaţi şi un top portocaliu, arătând la fel de lucioasă ca o filă de revistă.

— A, dar nu te deranja, şoricelule. Stai jos... n-o să păţeşti nimic.

Gina o ciupi, tare de tot. Claire scoase un urlet, la care Monica răspunse cu un rânjet.

— Mă rog, se corectă ea, n-o să păţeşti mai nimic. Dar o tipă dură ca tine poate să ducă, nu, geniule?

Gina o mai ciupi o dată, dar Claire scrâşni din dinţi şi izbuti ca de data aceasta să nu se audă decât un fel de scâncet. Îi veni mai uşor, fiindcă deja era pregătită pentru durere. Gina păru dezamăgită. Poate c-ar fi trebuit să urle cât o ţineau plămânii, orice-ar fi fost, ca să se scutească de riscul ca Gina să-şi înteţească strădaniile în acest scop...

— Ne-aţi urmărit, zise Claire. Se simţea îngreţoşată, probabil

ca urmare a izbiturii cu capul de bordul automobilului, şi era profund îngrijorată de soarta lui Eve.

O uşoară crestătură. Monica nu era genul care să facă treburile pe jumătate.

— Vedeţi? V-am zis eu că e un geniu, sau nu?

Monica se aşează pe unul dintre scaunele moi, tapiţate cu piele, înşirate pe marginile dubiţei, şi-şi puse picior peste picior. Avea o pereche de pantofi platformă drăguţi, asortaţi cu topul portocaliu fără mâneci; îşi examină unghiile — vopsite tot în portocaliu — după vreo eventuală fisură în stratul de ojă.

— Ştii ce, geniule? Ai dreptate. Vă urmăream. Vezi tu, am vrut să te aduc la noi fără zgomot, dar nu, tu şi iubiţica ta zombi trebuia să ne îngreunaţi sarcina. Apropo, de ce nu eşti la şcoală? Asta nu e, cum să zic, împotriva religiei tale, sau cam aşa ceva, să tragi chiulul de la ore?

Claire se zbătu să se ridice în şezut. Gina aruncă o privire spre Monica, primind un semn aprobator. Claire se trase ceva mai departe de Gina şi se rezemă cu spinarea de uşa glisantă a dubiţei. Îşi frecă braţul care-o ustura în locurile în care o ciupise Gina.

— Shane, zise ea. În legătură cu el vrea tatăl tău să discute cu mine, nu?

Monica ridică din umeri.

— Aşa cred. Uite ce e, mie nu-mi place de Shane; nu e un secret. Dar niciodată n-aş fi vrut ca soră-sa să moară în incendiul ăla. A fost o prostie din vremea şcolii, da? Nu mare scofală.

— Nu mare scofală?

Dintre toate lucrurile pe care i le spusese vreodată Monica — şi fuseseră destule la care să-i pice falca — probabil acesta era cel mai rău.

— Nu mare scofală? Un copil a murit, şi cu asta le-ai distrus întreaga familie? Chiar nu înţelegi? Mama lui Shane...

— N-a fost vina mea! strigă Monica, dintr-odată roşie la faţă. Nu era obişnuită să i se adreseze învinuiri, presupuse Claire; poate că nimeni n-o învinuise vreodată de ceva, cu excepţia lui Shane. Chiar dacă şi-a amintit, dacă şi-ar fi ţinut gura, n-ar fi păţit nimic! Iar cu Alyssa a fost un accident!

— Mda, zise Claire. Sunt convinsă că asta îmbunătăţeşte situaţia.

Se simţea prăfuită şi istovită, cu tot somnul, sau duşul. Podeaua dubiţei era murdară.

— Oricum, ce naiba vrea taică-tău de la mine?

Monica o ţintui cu privirea în tăcere timp de câteva secunde, apoi zise:

— El nu crede că Shane l-ar fi omorât pe Brandon.

— Glumeşti.

— Deloc. El crede că taică-său a făcut-o.

Buzele perfect rujate ale Monicăi se arcuiră lent într-un zâmbet.

— Ar vrea ca tu să-i spui asta tatălui lui Shane şi să vezi ce se-ntâmplă. Fiindcă, dacă îi e cu adevărat tată, măcar cât de cât, nu poate să stea deoparte şi să-şi lase fiul să se frigă în locul lui. În sensul propriu.

— Aşadar, vrea ca eu să-i spun tatălui lui Shane... primarul e dispus să încheie o înţelegere?

— Viaţa lui Shane, pentru cea a lui taică-său, preciză Monica. Niciun tată adevărat n-ar putea să refuze aşa ceva. Shane n-are importanţă, dar tati vrea să termine cu toată povestea. Imediat.

Claire avea o senzaţie extrem de neplăcută care-i zgândărea fundul stomacului, de parcă ar fi înghiţit râme.

— Nu cred. Niciodată nu i-ar da drumul lui Shane!

Oricum, nu câtă vreme avea şi Oliver un cuvânt de spus.

Monica ridică din umeri.

— Eu nu fac decât să transmit un mesaj. Tu poţi să-i spui lui Frank orice naiba vrei, dar dacă eşti deşteaptă, găseşti ceva prin care să-l faci să iasă la lumină. M-ai înţeles? Protecţia Ameliei doar până aici se-ntinde. Rănită tot poţi să fii. De fapt, Gina probabil că s-ar bucura foarte mult să se ocupe de asta, chiar dacă ar lua una la palmă ca pedeapsă.

— Şi gândeşte-te la prietena ta, cum a rămas ea acolo, singurică, adăugă Gina. Zâmbea: un zâmbet umed, dement. Tot felul de lucruri pot să li se-ntâmple fetelor rămase de capul lor prin oraşul ăsta. Tot felul de lucruri rele.

— Mda, bine, Eve ar trebui s-o ştie, zise Monica. Uite cine e frate-său.

Capul lui Claire se ciocni de peretele metalic din spate în timp ce dubiţa se hurduca peste ceea ce părea să fie o linie ferată, declanşându-i o undă de şoc nucleară în craniu, pe lângă deja sălbatica durere din dreptul frunţii.

— Bun, zise Monica. Ştii ce ai de făcut, da? Te duci la tatăl lui Shane. Îl convingi să se predea în schimbul lui Shane. Sau... e posibil să afli cam cât de neprietenos poate să fie în realitate oraşul Morganville.

Claire nu spuse nimic. Tot ceea ce-ar fi vrut să spună, din câte-şi dădea seama, nu i-ar fi atras decât moartea; dacă Monica şi Gina ar fi fost sau nu pedepsite ulterior, asta n-o mai încălzea prea tare.

Până la urmă, făcu un semn scurt, refractar, de încuviinţare.

— Acasă, James! strigă Monica spre Jennifer, care făcu semnul de OK şi coti pe după un colţ. Claire încercă să se zgâiască afară, însă nu recunoscu strada. Totuşi, era pe undeva prin apropierea campusului. Zări turnul clopotniţei din apropierea Casei Studenţilor înălţându-se pe mâna dreaptă.

Izbuti să se agaţe de un mâner în clipa în care Jennifer îşi trânti piciorul pe pedala de frână. Monica avu mai puţin noroc: se răsturnă de pe scaunul ei drept pe podea, ţipând şi blestemând.

— Fir-ar să fie! Ce mama naibii a mai fost şi asta, Jen? Ce, cari cartofi?

Jen nu răspunse. Doar că braţele i se ridicară încet, într-o poziţie de capitulare.

Uşa din spatele lui Claire lunecă într-o parte, şi o mână uriaşă o înşfacă de ceafa, trăgând-o înapoi în lumina fierbinte a soarelui. Nu e un vampir, se gândi, dar asta nu era de natură s-o liniştească prea tare, fiindcă un braţ gros, musculos, se întinse pe lângă ea, ţinând o puşcă de vânătoare cu ţevile retezate. Recunoscu tatuajul cu flăcările albastre întinzându-se de la umăr până pe dosul palmei.

Era unul dintre bikeri.

Îşi roti privirea în jur şi mai zări alţi trei, cu toţii înarmaţi, ţintind spre dubiţă... şi apoi, îl văzu şi pe tatăl lui Shane apropiindu-se, liniştit, de parcă n-ar fi fost vânat întreaga noapte de tot oraşul şi de toţi vampirii din el. Arăta chiar odihnit.

— Monica Morrell, rosti el. Hai jos! Să vezi ce-ai câştigat.

Monica încremeni în locul în care stătea, ţinându-se de una dintre cureluşele din piele atârnate de sus. Privi mai întâi armele, apoi pe Gina, care îngenunchease cu mâinile ridicate, iar apoi, neputincioasă, spre Claire.

Se temea. Monica — nebuna, ciudata, frumoasa Monica — era

cu adevărat speriată.

— Tatăl meu...

— Hai să vorbim despre el mai târziu, o întrerupse Frank. Mişcă-ţi poponeţul tău dulce pân-aici, Monica. Nu mă face să vin după tine.

În loc să-l asculte, ea se retrase şi mai mult în dubiţă. Tatăl lui Shane rânji şi făcu semn spre doi dintre bikerii lui, să urce după ea. Unul o apucă de păr pe Gina şi o târî jos, dând-o de-a rostogolul pe pavaj.

Celălalt o înşfacă pe Monica, în ciuda zvârcolelilor şi scuipăturilor ei, şi-o încătuşă de cureluşa din fundul dubiţei. Ea încetă să se mai zbată, uluită.

— Dar...

— Ştiam c-o să faci exact invers decât ce ţi-am cerut, îi zise Frank. Cea mai uşoară metodă ca să te ţin în dubă era să-ţi cer să cobori.

Deschise portiera din partea şoferului şi-şi îndrepta arma spre faţa lui Jennifer.

— Tu, îi zise. N-am nevoie de tine. Jos.

Jen se lăsă să lunece jos în mare viteză şi-şi ţinu mâinile ridicate în timp ce Frank o împingea către bikeri. Se aşeză pe bordură lângă Gina şi-o cuprinse în braţe. Ciudat. Claire nu se gândise niciodată la cele două ca fiind prietene în adevăratul sens al cuvântului, ci doar atârnătoarele Monicăi. Cu toate acestea, acum, ele păreau... reale. Şi cu adevărat înspăimântate.

— Tu, zise tatăl lui Shane, întorcându-se şi privind-o direct pe Claire. În spate.

— Dar...

Unul dintre bikeri îşi apropie arma de ţeasta ei. Claire înghiţi în sec şi se căţără degrabă în dubiţă, ocupând scaunul din piele de pe care se rostogolise de curând Monica. Tatăl lui Shane se urcă după ea, urmat de o gaşcă asudată de bikeri. Un altul se urcă la volan, şi vehiculul se puse în mişcare, clătinându-se.

Nu fusese nevoie decât de un minut, îşi dădu seama Claire. În Morganville, la ora aceea, probabil că nici măcar nu avea cine să observe. Străzile păreau pustii.

Privi spre Monica, iar aceasta îi întoarse privirea şi, pentru prima dată, crezu că înţelege cu adevărat ce simte Monica, fiindcă şi ea simţea acelaşi lucru.

Era rău, foarte rău.

***

Dubiţa se clătină de-a lungul unui şir interminabil de cotituri, timp în care Claire se gândi cum ar putea să ajungă mai uşor la telefonul ei mobil, pe care-l ţinea într-un buzunar al blugilor. Pe-al lui Eve îl scăpase pe jos în automobil, atunci când Monica o trântise cu faţa de bord... Reuşi să-şi strecoare degetele în buzunar, ca din întâmplare, şi dădu peste carcasa metalică. Tot ce trebuie să fac este să formez 911, se gândi. Eve probabil că raportase deja răpirea, dacă era suficient de teafără încât să poată vorbi. Ei erau capabili să localizeze telefoanele mobile, nu? Prin GPS, sau altfel?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, tatăl lui Shane se apropie de ea, o sili să se ridice şi începu s-o percheziţioneze. Îşi făcu treaba repede, nu zăbovind ca un moş libidinos, şi-i descoperi telefonul în buzunar. I-l luă. Monica urla din nou, şi încerca să izbească din picioare: unul dintre bikeri făcea acelaşi lucru ca Frank, deşi lui Claire i se păru că semăna mai degrabă a pipăială decât a percheziţie. Cu toate acestea, îi găsi şi ei telefonul mobil — un Treo — şi deschise uşor uşa dubiţei, azvârlindu-le pe stradă.

— Distruge-le! îi strigă el şoferului, care descrise un U cu vehiculul şi se întoarse pe acelaşi drum. Claire nu le auzi zdrobindu-se, dar îşi închipui că telefoanele lor nu mai erau acum decât fărâmiţe de piese electronice.

Cotiturile şi legănăturile continuară Claire nu făcu altceva decât să se ţină bine, cu capul în jos, gândind intens. Ea nu putea să dea nimănui de ştire, însă Eve putea. Detectivul Hess, detectivul Lowe? Poate că vor veni fuga.

Poate că Amelie îşi va trimite propriii slujitori, ca să-şi impună Protecţia cu forţa. Ar fi ceva de-a dreptul fabulos într-un astfel de moment.

— Hei, îl apostrofă Monica pe tatăl lui Shane. Prostească mişcare, jigodie. Tata o să asmuţă toţi poliţiştii din Morganville pe urma ta în câteva secunde. N-o să scapi niciodată şi, imediat cum or să pună mâna pe tine, or să te-azvârle într-o gaură atât de adâncă, încât şi canalul o să ţi se pară rai. Nu pune mâna pe mine, porcule! urlă Monica, zvârcolindu-se să scape de pipăiala

bikerului de lângă ea, care nu făcu decât să-i zâmbească, arătându-i dinţii îmbrăcaţi în aur.

— Nu pune mâna pe ea, îi zise şi tatăl lui Shane. Nu suntem animale. Claire se miră, întrebându-se de unde l-o mai fi lovit, aşa, dintr-odată, sindromul Cavalerului Alb, fiindcă se arătase dispus să-şi lase ciracii să le facă tot ce aveau chef, ei şi lui Eve, atunci când pătrunseseră în Casa de Sticlă. Ia-i brăţara, ordonă Frank.

— Ce? Nu. Nu! Nu mai iese, ştii asta!

Bikerul se aplecă şi luă o mică pereche de foarfece pentru tăiat şuruburi dintr-o desagă de la curea. Claire icni îngrozită văzându-l pe biker cum o înşfacă de braţ pe Monica. O, Doamne, îşi zise, o să-i taie mâna...

Numai că el tăie doar brăţara metalică, i-o smulse de pe mână şi i-o azvârli tatălui lui Shane. Monica îl privi cu ură, tremurând, şi-i arse o palmă. Una puternică.

Bikerul îşi luă avânt s-o pălmuiască la rândul lui.

— Las-o, zise tatăl lui Shane. Privea ţintă brăţara. Pe exterior era simbolul, desigur. Claire nu putea să-l descifreze, dar deduse că era simbolul lui Brandon, iar acum, că Brandon fusese omorât, se întrebă cine i-o fi preluat îndatoririle de Protector. Poate că Oliver...

Pe interior era gravat numele întreg al posesoarei: MONICA ELLEN MORRELL. Tatăl lui Shane mormăi, satisfăcut.

Vrei şi-un deget? îl întrebă bikerul, clănţănindu-şi foarfecele. Nicio problemă.

— Eu cred că astea sunt suficiente deocamdată, răspunse tatăl lui Shane. Du-ne în subteran, Kenny. Hai.

Tipul care conducea — Kenny, bine că măcar acum Claire cunoştea şi numele unuia dintre ei — încuviinţă. Era un bărbat înalt, cam slab, cu părul negru lung şi o bandană albastră. Pe spatele vestei lui din piele era imprimată imaginea unei fete goale pe un Harley, potrivită cu tatuajele pe care i le zărea întinse de-a lungul braţului. Kenny şerpui expert prin derutantul labirint al străzilor şi cotiturilor din Morganville, înaintând repede, dar nu primejdios de repede, şi apoi, deodată... întuneric.

Kenny aprinse farurile. Erau într-o canalizare pentru furtună, un uriaş tunel din beton, suficient de spaţios încât să încapă o dubiţă — deşi cam la limită — şi cobora, într-un unghi abrupt, în

beznă. Claire se luptă să-şi recapete suflul. Nu-i plăceau deloc spaţiile strâmte, nici întunericul... Îşi aminti cât de înspăimântată fusese când stătuse ferecată în încăperea secretă din Casa de Sticlă, nu cu multe zile în urmă. Nu, nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc.

— Unde ne duceţi? întrebă. Şi-ar fi dorit ca vocea să-i sune energică, dar în loc de asta ieşise exact aşa cum era: a unei fete înfricoşate, de şaisprezece ani, care se străduia să facă pe viteaza. Grozav.

Frank Collins, atârnat de o cureluşă din piele, îşi întoarse spre ea ochii în care se zărea un licăr ciudat: aproape, i se păru ei, de respect.

— Pe tine nu te duc nicăieri, îi zise. Tu te duci să transmiţi mesajul. Îi azvârli brăţara Monicăi. Spune-i primarului că, dacă nu aud că fiul meu a fost eliberat până mâine în zori, frumoasa domnişorică o să afle cu adevărat cum e focul. Avem un arzător pe cinste.

Lui Claire nu-i plăcea de Monica. În realitate, o cam ura, şi considera că Morganville ar fi un loc mult mai bun dacă Monica ar fi... dispărut.

Dar nimeni nu merita o soartă precum cea despre care vorbea el.

— Nu puteţi să faceţi una ca asta, zise. Nu puteţi.

Cu toate acestea, ştia, rotindu-şi privirea spre feţele rânjite, asudate, ale echipajului pe care şi-l adusese cu el, că putea s-o facă şi pe asta, dar şi altele, chiar mai rele. Shane avea dreptate. Tatăl lui era grav bolnav.

— Kenny, flăcăul de colo, o să oprească cât de curând lângă o scară, continuă Frank. Şi o să vreau ca tu să cobori din dubiţă, Claire. Să te urci pe scară şi să împingi grătarul. O să ieşi drept în faţa Primăriei din Morganville. Te duci la primul poliţist pe care-l vezi şi-i spui că trebuie să vorbeşti cu primarul, în legătură cu Frank Collins. Iar lui îi transmiţi că fiică-sa e în mâinile lui Frank Collins, şi că ea o să plătească pentru viaţa pe care a luat-o deja, ca să nu mai vorbesc şi de cea pe care se pregătesc ei s-o ia. Ai înţeles?

Claire încuviinţă, ţeapănă. Brăţara Monicăi i se părea rece şi grea în mână.

— Încă un lucru, zise Frank. Am nevoie ca tu să le spui că nu glumesc. Şi ai face bine să fii convingătoare, fiindcă clacă nu

aud nimic din partea primarului până în zori, o să folosim foarfecele astea ca să-i mai trimitem şi alte câteva semne pentru împrospătarea memoriei. Şi văd că tocmai a rămas fără brăţări.

Dubiţa se opri clătinându-se, iar Frank împinse în lături portiera glisantă.

— Jos, comandă el. Vezi cum te descurci, Claire. Vrei să-l salvezi pe fiu-meu, da?

Nu pomenise nimic despre salvarea Monicăi, remarcă ea. Absolut nimic.

Monica îi căută privirea; acum nu mai era sclipitoare şi lucioasă ca o foaie de revistă. Acum părea mică şi vulnerabilă, rămasă singură în dubiţă cu toţi bărbaţii aceia.

Claire şovăi, apoi se ridică de pe scaunul ei şi se prinse de o cureluşă, ca să se echilibreze. Îşi simţea genunchii ca şi cum ar fi fost lichizi.

— E o nebunie, îi zise. Ţine-te bine. O să aduc ajutoare, în ochii Monicăi scânteiară câteva lacrimi.

— Mersi, zise ea încetişor. Spune-i tatălui meu...

Nu-şi termină fraza, oprindu-se să inspire adânc.

— Spune-i tatălui meu că, dacă mi se-ntâmplă ceva, poate să te considere personal răspunzătoare.

Uşa se trânti între ele, iar dubiţa porni ca din puşcă prin beznă. Claire se bucură că pusese deja mâna pe scară, fiindcă luminile farurilor dispărură rapid, iar ea rămase într-un întuneric atât de apropiat şi de fierbinte şi de murdar, încât îi venea să se facă ghem.

În loc de asta, se căţără, pipăind prin întuneric după treptele slinoase şi aşteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, ceva — ceva cu colţi — să-i sară în spinare. Trăiau şi vampiri pe-acolo, sigur. Sau, cel puţin, se foloseau de tunelurile acestea în chip de autostrăzi; mereu se întrebase pe unde se ascundeau în timpul zilei. Acestea nu erau tuneluri de canalizare obişnuite, ci din cele pentru cazuri de furtună, construite supradimensionat. Şi, din moment ce oraşul Morganville nu fusese clădit chiar într-o regiune inundabilă, apa nu ajunsese niciodată mai sus de nivelul gleznei în chestiile-astea, de când le construiseră.

Claire se căţără mai departe şi, când îşi miji doar puţin ochii, zări un licăr a ceea ce părea să fie lumina zilei. Deasupra capului ei era un grilaj, acoperit cu un soi de material protector,

menit să împiedice pătrunderea luminii soarelui în tunel. Se propti bine cu picioarele în trepte, îşi încovrigă braţul stâng în jurul uneia dintre barele din fier şi împinse cu dreapta, să ridice grilajul.

Soarele fierbinte al Texasului se revărsă asupra ei într-un şuvoi cald, lipicios, iar Claire icni şi-şi înălţă faţa spre el, recunoscătoare. După câteva inspiraţii şi expiraţii rapide, mai urcă o treaptă şi împinse grilajul, dându-l peste cap în balamalele lui, ca să poată ieşi.

Exact aşa cum îi spusese tatăl lui Shane, avea în faţă Primăria oraşului Morganville... care, din nefericire, nu se afla în Piaţa Fondatoarei. Era o clădire ca un masiv castel gotic, totul numai gresie roşie, în blocuri grosolan cioplite, iar oamenii îşi tot făceau drum încoace şi-ncolo, mergând la serviciu sau întorcându-se, sau umblând după acte... pur şi simplu, ducându-şi vieţile de zi cu zi, aşa cum or fi fost ele în Morganville.

Se rostogoli pe iarbă şi rămase trântită acolo, respirând greu. Vreo două feţe îi apărură deasupra capului, acoperindu-i soarele. Deasupra uneia dintre ele văzu chipiul uniformei de poliţist.

— Bună, zise Claire, umbrindu-şi ochii cu palma. Trebuie să vorbesc cu primarul. Spuneţi-i că am informaţii despre fiica lui, şi despre Frank Collins.

***

Primarul îşi schimbase costumul pe care-l purtase în noaptea trecută, atunci când îl închisese pe Shane într-o cuşcă.

Acum era îmbrăcat cu o bluză verde de golf, cu pantaloni largi, negri, iar în picioare avea mocasini. Foarte clasic, îl găsi pe coridor, vorbind la telefonul mobil şi arătând încordat şi supărat. Claire fu escortată pe lângă el, în biroul lui, şi depusă pe un imens fotoliu din piele roşie de doi dintre mahării din Morganville; nu-i recunoscu pe niciunul. Când întrebă de detectivii Hess şi Lowe, nu primi niciun răspuns. Nimeni nu recunoscu măcar că ar fi auzit de numele lor.

Claire se simţea destul de zăpăcită. Habar n-avea cât timp trecuse de când nu mai mâncase nimic, însă lumea din jurul ei părea să capete un ireal cadru fluid, ceea ce în niciun caz nu putea fi considerat un semn bun. Cu tot stresul, deficitul de

somn şi lipsa hranei, curând avea să ajungă ameţită de-a binelea.

Ţine-te bine, Claire. Închipuie-ţi că tragi tare pentru un examen. Stătuse odată trei zile la rând fără să doarmă, pregătindu-şi examenul de bacalaureat, şi nu înghiţise mare lucru, în afară de Jolt cola[15] şi de Cheetos[16]. Putea s-o facă.

— Uite, auzi o voce de lângă ea, şi o cutie roşie de Coca-cola îşi făcu apariţia sub ochii ei, ţinută într-o mână zdravănă de bărbat. După cum arăţi, nu ţi-ar pica rău ceva de băut.

Claire îşi ridică privirea. Era Richard, fratele poliţist al Monicăi. Cel drăguţ. Arăta istovit şi neliniştit. Îşi trase un scaun lângă al ei şi se aplecă în faţă, proptindu-şi coatele pe genunchi. Claire îşi făcu de lucru cu cutia de Coca, trăgându-i inelul şi sorbind repede, cu nesaţ, din lichidul dulce şi rece ca gheaţa.

— Sora mea a fost răpită, zise. Ştiai, nu?

Claire încuviinţă, înghiţind în sec.

— Eram acolo. Eram în dubiţă.

— Este exact motivul pentru care am vrut să stau eu de vorbă cu tine, până să te las să vorbeşti cu tata, zise Richard. Ai fost în dubiţă, cu Jennifer, cu Gina şi cu Monica.

Claire încuviinţă din nou.

— Atunci, dă-mi voie să te întreb: cum le-ai dat semnalul?

Claire îl privi nedumerită.

— Cum le-am dat ce?

— Cum ai planificat lovitura? Care ţi-a fost metoda? I-ai informat prin SMS? Ştii că putem să obţinem desfăşurătoarele, Claire. Sau a fost un fel de capcană în care ai atras-o pe sora-mea?

— Nu ştiu ce tot...

Richard îşi ridică privirea spre ea, reducând-o la tăcere, fiindcă de data aceasta nu mai arăta la fel de prietenos. Ba chiar deloc prietenos.

— Soră-mea e o psihopată ţicnită... ştiu asta. Dar tot soră-mea rămâne. Şi nimeni n-are voie să se atingă de un Morrell în oraşul ăsta, fiindcă altfel cineva — sau mai mulţi de-alde cineva — trebuie să plătească pentru asta. Înţelegi? Aşa că, indiferent

---

15 Băutură răcoritoare carbonatată de tip cola, cu o concentraţie ridicată de cafeină, folosită îndeobşte ca stimulent, la fel ca energizantele (jolt înseamnă vibraţie, zdruncinătură)

16 Un fel de snacks cu brânză

ce anume ştii, indiferent care-ţi sunt relaţiile cu răpitorii, ai face bine să scoţi repede totul la lumină, dacă nu vrei să începem noi săpăturile. Şi, Claire, să ştii c-o să fie o acţiune cam rapidă şi cam sângeroasă.

Claire îşi înfăşură degetele ambelor mâini în jurul cutiei de Coca şi şi-o duse la gură pentru încă o înghiţitura tremurată, după care zise:

— Nu i-am condus eu la sora ta. Sora ta m-a răpit pe mine. Chiar din parcarea atelierului foto. Întreab-o pe Eve... O, Doamne... Eve... Gina a tăiat-o. E OK?

Richard se încruntă la ea.

— Eve n-are nimic.

Vestea îi ridică o piatră grea de pe inimă.

— Dar Gina şi Jennifer?

— Şi ele sunt bine. Au anunţat răpirea. Gina a spus...

Zăbovi asupra unui gând, întorcându-l pe toate feţele, după care rosti, mult mai tărăgănat:

— Gina a spus o grămadă de lucruri. Dar ar fi trebuit să-mi aduc aminte cu cine stau de vorbă. Dacă există în Morganville o nebună mai mare decât soră-mea, atunci aia e Gina.

Nu putea să-l contrazică.

— Tipii care au pus stăpânire pe dubiţă...

— Adică tatăl lui Shane, o întrerupse Richard. Ştim deja toate astea. El unde e acum?

— Nu ştiu, răspunse ea. Jur! M-a lăsat să cobor în tunelul pentru furtună şi mi-a zis să urc scara şi să vorbesc cu tatăl tău. De-asta sunt aici.

— Lasă copilul în pace, Richard, zise primarul Morrell, intrând cu paşi apăsaţi, furioşi, trântind în urma lui uşa biroului său şi oprindu-se să-i privească chiorâş pe ceilalţi doi poliţişti care stăteau de veghe. Voi, afară! Dacă fiul meu nu poate să se descurce cu un beţişor de fată de şaisprezece ani, atunci îşi merită soarta.

Plecară amândoi, în viteză. Claire puse cutia de Coca deoparte, pe o măsuţă, în timp ce primarul se cufunda în fotoliul lui enorm, din piele pluşată. Nu mai arăta deloc la fel de infatuat ca noaptea trecută, în Piaţa Fondatoarei, şi evident era mult mai furios.

— Tu, se răsti. Vorbeşte. Acum.

Şi ea vorbi, revărsând un şuvoi haotic de cuvinte. Tatăl lui

Shane, oprind dubiţa şi azvârlindu-le afară pe Gina şi pe Jennifer. Distrugând telefoanele mobile. Ameninţând-o pe Monica şi trimiţând-o pe Claire ca mesager al sentinţei lui.

— Nu glumeşte, încheie ea. Adică, l-am văzut făcând unele lucruri. Chiar nu se teme să le facă rău oamenilor, şi categoric nu-i place de Monica.

— A, şi dintr-odată, tu i-ai devenit cea mai bună şi mai bună mică prietenă! Hai, te rog. O urăşti de moarte, şi probabil că ai motive întemeiate pentru asta, zise Richard, ridicându-se şi începând să măsoare încăperea cu pasul. Tată, uite ce e, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Pot să-i găsesc pe indivizi. Dacă trimitem toţi oamenii şi vampirii disponibili pe străzi...

— Am făcut asta azi-noapte, fiule. Indiferent unde s-or duce indivizii aceştia, e clar că noi nu putem să-i urmărim.

Ochii înroşiţi ai primarului se fixară din nou asupra ei. Îşi trosni articulaţiile degetelor. Avea mâini mari, ca şi fiul său. Mâini puternice.

— Oliver vrea să se termine povestea. Vrea să devanseze programul, să-l ardă pe puşti în seara asta şi să-i facă să iasă la iveală. Nu e un plan rău. Răspunde la bluful lor.

— Eşti de părere că Frank Collins blufează? îl întrebă Richard.

— Nu, zise primarul. Sunt de părere c-o să facă exact ceea ce a zis, numai că mult mai rău decât ne putem închipui noi. Dar ceea ce vrea Oliver...

— Şi ai de gând să-l laşi? Atunci, cum rămâne cu Monica?

— Oliver nu ştie că e la ei. De îndată ce-o să-i spun...

— Tată, îl întrerupse Richard. Vorbim despre Oliver. Pe el o să-l doară-n cot, şi tu ştii asta. Pierderi admisibile. Dar pentru mine nu e admisibil, şi nici pentru tine n-ar trebui să fie.

Tatăl şi fiul schimbară o privire între ei, după care Richard clătină din cap şi-şi continuă plimbarea agitată.

— Trebuie să găsim o cale prin care s-o luăm înapoi, zise. Cumva.

— Tu, zise primarul, îndreptându-şi un deget dolofan spre Claire. Povesteşte-mi din nou toată tărăşenia. Totul. Fiecare amănunt. Nu-mi pasă cât de neînsemnat. Începe cu prima dată când i-ai văzut pe indivizi.

Claire deschise gura să-i răspundă, dar se opri tocmai la timp. Nu, tâmpito! nu poţi să le spui adevărul! Adevărul îl duce sigur pe Shane la rug... Nu se pricepea să mintă, ştia asta, şi deja se

scursese prea mult timp de când începuse să se scotocească prin memorie, căutând să apuce firele de la care să-şi înceapă povestirea...

— Cred... cred că i-am văzut pe unii dintre ei când ni-au pătruns în casă, rosti ea, şovăitoare. Ştiţi, când am sunat poliţia, în legătură cu intrarea prin efracţie? Şi pe urmă am văzut...

Încremeni şi închise ochii. Văzuse ceva important. Foarte important. Ce anume era? Ceva în legătură cu tatăl lui Shane...

— Începe cu dubiţa, interveni Richard, scurtcircuitându-i tentativele de scormonire a memoriei. Îndatoritoare, povesti totul încă o dată, şi apoi încă o dată, răspunzând la întrebările precise cât putea de repede. O durea capul şi, cu toată Coca rece băută, o durea şi gâtul. Avea nevoie de somn, îşi dorea să se înfăşoare în pături şi să plângă, lăsându-se să cadă în nesimţire. Oliver vrea să devanseze programul, să-l ardă pe puşti în seara asta. Nu. Nu puteau să permită aşa ceva, nu puteau...

Ba puteau. Fără discuţie.

— Hai s-o luăm de la capăt, zise Richard. De la început.

Izbucni în lacrimi de disperare.

***

Trecură ore în şir până când terminară cu ea. Nimeni nu se oferi s-o conducă până acasă cu maşina.

Claire plecă pe jos, simţindu-se ca şi cum ar fi fost pe jumătate ieşită din propriul corp, dar ajunse acasă fără niciun incident. Era încă lumină, ceea ce-i fu de ajutor, însă străzile păreau nefiresc de tăcute şi de pustii. Se dusese vorba, bănui. Oamenii îşi ţineau capetele plecate, sperând că furtuna va trece repede.

În clipa în care trânti uşa, Eve coborî scara ca fulgerul, se năpusti spre ea şi-o cuprinse toată într-o îmbrăţişare de-i tăie răsuflarea.

— Căţea! o apostrofa. Nu pot să cred c-ai fost în stare să-mi tragi o sperietură ca asta. Of, Doamne, Claire! Îţi vine să crezi că javrele alea de la secţia de poliţie nici măcar n-au vrut să-mi ia declaraţia? Eram chiar şi rănită! O rană adevărată, cu sânge curgând şi tot tacâmul! Cum ai scăpat? Ţi-a făcut ceva Monica?

Eve nu ştia. Nimeni n-o informase la secţia de poliţie.

— Tatăl lui Shane a oprit dubiţa, îi zise ea. Pe Monica a luat-o ostatică.

Pentru o clipă, niciuna dintre ele nu făcu nici cea mai mică mişcare, după care Eve scoase un chiuit şi-şi ridică braţul, să bată palma. Claire făcu ochii mari, iar Eve compensă lipsa ei de reacţie bătând din ambele palme deasupra capului.

— Essste! exclamă ea, lansându-se într-un total extravagant dans al victoriei. Nici nu puteau să-şi găsească o descreierată mai mare!

— Hei! zbieră Claire, iar Eve încremeni în mijlocul ţopăielii ei sărbătoreşti.

Era o prostie, însă Claire se simţea supărată; ştia că Eve avea dreptate, ştia că nu exista absolut niciun motiv pentru care să creadă că Monica ar putea fi vreodată altceva decât o imensă pacoste, şi totuşi...

— Tatăl lui Shane a zis c-o să-i dea foc dacă se merge mai departe cu execuţia. Are un arzător.

Veselia se risipi de pe faţa lui Eve.

— Au, zise ea. Păi... totuşi. Nu s-ar zice că n-a căutat-o cu lumânarea. Karma asta e afurisită rău, şi eu la fel.

— Oliver încearcă să-i convingă să-l omoare pe Shane astă-seară. Nu mai avem timp, Eve. Nu mai ştiu ce-am putea să facem.

Cu asta îi alungă lui Eve şi ultimele urme de mulţumire de pe chip. Nici ea nu părea să ştie ce era de făcut. Îşi linse buzele şi zise:

— Încă avem timp. Hai să dăm vreo câteva telefoane. Iar tu ai nevoie de ceva mâncare. Şi de ceva somn.

— Nu pot să dorm.

— Bine, dar de mâncat, poţi să mănânci, da?

Putea, după cum se dovedi... şi chiar avea nevoie de aşa ceva. Lumea din jurul ei devenise cenuşie, iar capul îi plesnea de durere. Un hotdog — simplu, doar cu muştar — ceva cartofi prăjiţi şi o sticlă de apă rezolvară o parte din probleme, deşi nu avură efect asupra durerii din suflet, sau a senzaţiei de greaţă care nu avea nimic de-a face cu foamea.

Ce-o să facem?

Eve era cu telefonul în mână, sunând tot felul de oameni. Claire se trânti pe canapea, se răsturnă pe o parte şi se încovrigă sub pătură. Încă mirosea a colonia lui Shane.

Probabil că dormi ceva, iar când se trezi fu ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător, sau i-ar fi şoptit la ureche: Trezeşte-te! Fiindcă fu în picioare în câteva secunde, iar creierul începu să-i funcţioneze în mare viteză, încercând să se pună la curent cu situaţia. Casa era tăcută, cu excepţia obişnuitelor trosnete, pocnete şi gemete ale clădirilor vechi. O uşoară briză făcea să foşnească frunzele uscate de afară.

Şi avu nevoie de o secundă până să-şi dea seama că nu putea să vadă copacul care umbrea fereastra, din cauză că era întuneric.

— Nu! exclamă, catapultându-se de pe canapea şi dând fuga să caute un ceas. Era exact aşa cum se temuse. Nici vorbă de eclipsă, sau de vreo neaşteptată şi bruscă întrerupere a fireştii alternanţe zi-noapte; nu, era întuneric pentru că, pur şi simplu, se lăsase noaptea.

Dormise ore în şir. Ore. Şi Eve n-o trezise. De fapt, nici măcar nu era sigură că Eve se mai afla în casă.

— Michael! strigă, colindând cameră după cameră, însă el tot nu era de găsit. Michael! Eve! Unde sunteţi?

Erau în camera lui Michael. El deschise uşa, pe jumătate dezbrăcat: cu cămaşa descheiată, cu blugii atârnându-i lejer în jurul şoldurilor, lăsând la vedere un piept şi un abdomen pe care Claire fu nevoită să le remarce până şi într-un astfel de moment... iar Eve era ghemuită în pat, sub pături.

Michael ieşi repede din cameră, încheindu-şi cămaşa.

— Te-ai trezit, îi zise.

— Mda. Claire îşi reprimă o izbucnire de furie pură. Dac-aţi terminat cu călăreala, poate c-ai vrea să discutăm un pic despre faptul că or să-l ardă pe Shane în noaptea asta.

Michael îşi coborî puţin bărbia, privind-o fix, drept în ochi.

— Tu nu ţi-ai dori să te duci acolo, Claire, rosti, pe un ton categoric. Sigur nu ţi-ai dori. Ce, crezi că nu ştiu? Pe mă-sa! Ce crezi c-a făcut Eve toată ziua, cât timp tu...

— Dormeam? Mda, am adormit! Dar tu puteai să mă trezeşti!

El înaintă cu un pas. Ea făcu unul înapoi, apoi încă unul, fiindcă expresia din ochii lui... nu era cea obişnuită a lui Michael. Absolut deloc.

— Ca să stai trează şi să-ţi consumi şi ultimele rămăşiţe de energie? Ajunge cu astea, Claire. Aveai nevoie de somn, aşa că te-am lăsat să dormi. Şi cu asta, basta.

— Ei, şi care ar fi strălucitul plan pe care l-aţi ticluit voi doi cât timp am aţipit eu, ia zi? Care e, Michael? Ce naiba mai facem acum?

— Nu ştiu, îi răspunse el, şi orice urmă de autocontrol de care se mai agăţase se desprinse din rădăcini. Nu ştiu!

Fusese un urlet, şi-i ieşise drept din rărunchi. Claire mai făcu un pas înapoi, simţind cum un val de gheaţă îi străbate toată pielea.

— Ce naiba ai vrea să fac eu, Claire? Ce?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Orice, şopti. Doamne, te implor. Orice.

Michael se întinse spre ea şi-o cuprinse în braţe. Ea se lăsă moale la pieptul lui, tremurând, nu tocmai plângând, dar... nici chiar având ochii uscaţi. Era un soi de senzaţie de deznădejde, ca şi cum ar fi plutit în voia apelor, fără să zărească vreo urmă de uscat pe nicăieri.

Ca şi cum ar fi fost rătăciţi. De-a binelea.

Claire se smiorcăi şi se desprinse din îmbrăţişarea lui, iar în clipa aceea o zări pe Eve stând în prag şi privindu-i. Indiferent ce-o fi gândit Eve în clipa aceea, era clar că nu era de bine, şi Claire n-ar fi vrut să mai vadă în viaţa ei o astfel de privire.

— Eve...

— Nu mă interesează, replică ea, categorică. Mai există un vampir care ar putea să ne ajute. Dac-am reuşi să-l găsim şi să-l convingem. El ar putea să pătrundă fără nicio problemă în Piaţa Fondatoarei. Ar putea chiar să fie dispus să-i deschidă cuşca lui Shane, dacă noi reuşim să creăm un soi de diversiune.

Michael se întoarse spre ea.

— Eve, zise. Bine măcar că vocea nu-i suna vinovată. Totuşi, suna îngrijorată. Nu se poate. Doar am discutat despre asta.

— Michael, e ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem. Ştiu asta. Dar trebuie să apelăm la el, dacă vrem să mai reuşim ceva.

— Care vampir? se interesă Claire.

— Îl cheamă Sam, zise Michael, şi o să ţi se pară ciudat, dar mi-e bunic.

— Sam? Ţi-e... ţi-e...

Bunic. Mda, ştiu. Şi pe mine mă bagă în răcori. Toată viaţa m-a băgat.

Claire simţi nevoia să se aşeze. Cât mai repede.

***

După ce-şi recăpătă suflarea, le povesti lui Eve şi lui Michael despre cum dăduse peste Sam la Common Grounds. Despre cadoul pe care încercase să i-l dea Sam pentru Eve.

— Nu l-am luat, le zise. N-am ştiut... În fine, pur şi simplu, nu mi s-a părut... c-ar fi bine.

— Al naibii de corect ai procedat, aprecie Michael.

Eve, fără să-l privească, zise:

— Sam e un tip OK.

— Eu credeam că-i urăşti pe vampiri.

— Ba-i urăsc! Dar... presupun că, dac-ar exista o listă a celor mai detestaţi vampiri, el ar fi pe la coadă. Mereu mi s-a părut atât de singur, se justifică Eve. Venea la Common Grounds cam în fiecare seară şi, pur şi simplu, vorbea cu orele. Vorbea şi-atât. Oliver mereu îl urmărea cu ochi de şoim, dar niciodată nu făcea nimic, nu ameninţa pe nimeni... nu era ca Brandon. De fapt, uneori mă întrebam...

— Ce te întrebai?

— Dacă nu cumva Sam venea acolo să stea cu ochii pe Brandon. Poate şi pe Oliver, cu toate că nu ştiam asta pe-atunci. Să aibă grijă de...

— De noi, ceilalţi? o completă Michael, încuviinţând cu încetineală. Nu ştiu cât adevăr o fi în asta, fiindcă eu l-am evitat mereu, dar prin familie mereu auzeam spunându-se că Sam era un tip cumsecade, înainte să fi fost preschimbat. Şi e cel mai tânăr dintre ei toţi. Cel mai... mă rog, ca noi.

Eve se apropiase între timp de fereastra întunecată şi privea afară, cu mâinile la spate.

— Mai ştii ceva despre el? Secrete de familie, adică?

— Doar că, din câte se zice, s-ar fi ridicat împotriva vampirilor şi ar fi învins.

— Învins? E unul de-al lor! Cam cum ar putea asta să-nsemne c-a învins?

Michael scutură din cap, se duse în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri. O sărută încetişor pe ceafa.

— Nu ştiu, Eve, zise. Nu fac decât să-ţi spun ce-am auzit. A reuşit să obţină un fel de acord cu vampirii. Şi asta, pentru că Amelie ţinea la el.

— Mda, l-a iubit destul cât să-l omoare şi să-l prefacă într-un demon sugător de sânge, replică Eve, posomorâtă. Ce drăguţ! Uite că romantismul n-a murit. A, ba stai puţin. Totuşi, a murit.

Se desprinse din mâinile lui Michael şi se duse în bucătărie. Michael îşi îndreptă privirea spre Claire, fără o vorbă. Ea ridică din umeri.

Când ajunseră jos, văzură că Eve făcea sandvişuri cu salam afumat şi cu caşcaval. Claire înfulecă lupeşte unul din vreo şase îmbucături, după care îl luă pe-al doilea. Ceilalţi o priviră.

— Ce-i? îi întrebă. Sunt moartă de foame. Pe bune.

— Chiar te rog, zise Michael. Nu pot să sufăr salamul afumat. În plus, la mine e puţin probabil să mor de foame.

Eve pufni.

— Ţi-e ţi-am făcut cu friptură de vită, geniule, zise, întinzându-i un sandviş. Aşa că, zi mai departe. E primul lucru pe care l-am auzit de la tine despre Istoria lui Sam. Dar ce-l face atât de special, încât să fie ultimul vampir în viaţă?

— Nu ştiu sigur, răspunse Michael. Singurul lucru pe care mi l-a spus vreodată mama a fost ce v-am zis adineauri. Ideea e că Sam niciodată nu s-a adaptat în lumea vampirilor. Amelie nu agreează să i se amintească de slăbiciune, iar el era ca o firmă luminoasă aprinsă permanent. Ea chiar ţinea la el. Aşa că l-a izolat: din câte ştiu, n-a vrut să-l mai vadă, sau să vorbească vreodată cu el. Aşa că el îşi petrece timpul mult mai mult printre oameni, decât cu ceilalţi vampiri.

— Tocmai de-asta am şi zis c-ar putea să ne ajute, insistă Eve. Sau, măcar, ar fi dispus să ne asculte. Cu atât mai mult cu cât face parte din familie.

— Şi-atunci, unde putem să-i găsim? întrebă Claire, plimbându-şi privirea de la Michael la Eve şi înapoi. La Common Grounds?

— Teritoriu interzis pentru tine, îi atrase atenţia Eve. Hess mi-a povestit ce s-a întâmplat când ai fost la Oliver.

— S-a întâmplat ceva? molfăi Michael, cu gura plină de friptură. Şi eu de ce nu ştiu nimic? Doamne, chiar aveam nevoie de friptura asta. E delicioasă.

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— Da, îţi trebuie multă pricepere să faci sandvişuri. Chiar mă gândeam să dau lecţii. Dar, până atunci, să ne întoarcem la subiect: Claire nu se apropie de Common Grounds. Am zis. Dacă

e să meargă cineva, atunci eu sunt aia.

— Nu, se împotrivi Michael. Eve îi aruncă o privire mânioasă.

— Am mai discutat asta, zise. Poţi să fii tu mortal de sexy, iar prin asta înţeleg cu adevărat sexy şi cu adevărat mort, dar nu-mi spui mie ce să fac şi ce nu. Ne-am înţeles? Şi fără chestii de-alea cu spălatul creierului, sau, jur pe Dumnezeu, îmi strâng catrafusele şi-am plecat!

Claire se trase înapoi cu scaunul, hârşâindu-l de podea, se duse până la telefonul fără fir aşezat pe bufet şi formă un număr de pe cartea de vizită prinsă încă de uşa frigiderului cu un magnet. După patru sunete de apel, de la capătul celălalt al firului îi răspunse o voce veselă, informând-o că nimerise la Common Grounds.

— Bună, zise ea. Pot să vorbesc cu Sam, vă rog?

— Cu Sam? Numai puţin.

Auzi un păcănit, apoi zumzetul activităţii pe fundal: laptele fierbând, clienţii sporovăind, obişnuita agitaţie dintr-o cafenea aglomerată. Aşteptă, bâţâind nerăbdătoare din picior, până când vocea reveni la telefon.

— Nu-i aici astă-seară. Cred că s-a dus la petrecere.

— Ce petrecere?

— Nu ştii, petrecerea aia cu zombi, a frăţiei? Epsilon Epsilon Kappa? Balul Fetelor Moarte?

— Da, mersi, zise Claire. Închise şi se întoarse spre Michael şi spre Eve, care se holbau la ea total surprinşi. Ea le arătă telefonul. Puterea tehnologiei, zise. Profitaţi de ea.

— L-ai găsit.

— Şi fără să intru în Common Grounds, preciză Claire. E la o petrecere, în campus. Chestia aia barosană, a frăţiei. Aia la care...

Se opri, simţind un fior rece, urmat de un val de căldură.

— Aia la care am fost invitată. Un soi de întâlnire. Era vorba să mă întâlnesc cu un băiat acolo, unul, Ian Jameson.

— Ghici ce? zise Eve. Mergem amândouă. E vremea să ne punem măştile mortuare, Claire.

— Să... ce?

Eve o examina cu o privire critică în timp ce-şi mesteca sandvişul.

— Mărimea unu, poate chiar doi, corect? Am câteva lucruri care ţi s-ar potrivi.

— Eu nu mă costumez!

— Nu eu fac regulile, dar toată lumea ştie că n-ai ce să cauţi la Balul Fetelor Moarte dacă nu faci un mic efort. În plus, o să arăţi tare grozav ca o micuţă adolescentă goth.

Michael le privea acum încruntat pe amândouă.

— Nu, zise el. E prea periculos pentru voi să ieşiţi noaptea, fără escortă.

— Ei bine, tocmai am rămas fără escorte posibile. Claire cred că a cam rupt-o azi-noapte cu detectivul Hess. Iar eu nu am de gând să stau şi să aştept, Michael. Ştii bine.

Eve îl privi în ochi, sfidătoare, dar îşi mai îndulci expresia după ce el se întinse peste masă şi-o luă de mână.

— Fără chestii cu sucitul capului. Mi-ai promis.

— Ţi-am promis, fu el de acord. Nu mai fac.

— Oricât de drăguţ ai fi când eşti îngrijorat, să ştii că nu-i decât o petrecere: o grămadă de lume o să fie pe-acolo. Un loc destul de sigur, insistă Eve, susţinându-i privirea cu fermitate. Mai sigur decât unde e Shane, în cuşca aia, aşteptând să moară. Doar dacă n-ai renunţat deja la el.

Michael îi lăsă mâna şi plecă, ieşind ţeapăn pe uşa bucătăriei.

— Cred că n-a renunţat, remarcă Eve, încetişor. Bun. Claire, trebuie să aflăm care e programul. Dacă l-au devansat cumva.

— Mă ocup eu, se oferi Claire, formând numărul de pe o altă carte de vizită. Era numărul personal al detectivului Hess, cel mâzgălit cu creionul pe spate, şi sună de patru ori până ca el să răspundă. După voce, părea somnoros şi istovit. Domnul detectiv? Sunt Claire. Claire Danvers, îmi cer scuze că v-am trezit...

— Nu dormeam, o întrerupse el, căscând. Claire, nu ştiu la ce te gândeşti, dar las-o baltă. Rămâi acasă, încuie uşile şi fă-te cât mai nevăzută.

— Aşa o să fac, domnule, minţi ea. Voiam doar să ştiu... se vorbea despre mutarea... execuţiei?

— Primarul s-a opus, o informă Hess. A zis că vrea să se urmeze procedura cuvenită, şi a făcut apel la tatăl lui Shane, să se predea. După părerea mea, e ca o poziţie de pat, la şah: el îl are ostatic pe Shane, iar tatăl lui Shane, pe Monica. Nimeni nu vrea să mişte primul un deget.

— Cât mai e...?

— Înainte de răsărit. La cinci dimineaţa, zise Hess. Totul o să

fie gata până-n zori. Inclusiv pentru Monica, dacă tatăl lui Shane nu blufează cumva.

— Nu blufează, zise Claire, ca paralizată. Of, Doamne. Nu prea mai e timp.

— Tot e mai bine decât cum voia Oliver. El ar fi vrut să fie diseară, după amurg. Primarul l-a împins mai încolo, dar numai până la termenul legal. N-o să existe nicio contramandare de ultimă clipă a execuţiei.

Îl auzi pe Hess mişcându-se: scaunul îi scârţâi.

— Claire, trebuie să te pregăteşti sufleteşte. Nu aştepta vreo minune: nimeni n-o să se răzgândească. Shane o să moară. Îmi pare rău, dar asta-i treaba.

Nu avu curaj să-l contrazică, fiindcă ştia, în adâncul sufletului, că el avea dreptate.

— Vă mulţumesc, şopti. Acum trebuie să închid.

— Claire. Nu încerca nimic. Or să te omoare.

— La revedere, domnule detectiv.

Închise, aşeză telefonul la loc pe bufet şi se propti în braţele acum înţepenite. În clipa în care-şi ridică ochii, văzu că Eve o examina cu o privire strălucitoare, ciudată.

— Bine, zise Claire. Dacă trebuie să fiu zombi, o să fiu zombi.

Eve zâmbi.

— Cea mai drăguţă zombi din toate timpurile.

***

Claire nu avusese pe faţă atât de mult machiaj de când se ştia, nici măcar de Halloween.

— Tu te machiezi atât de mult în fiecare zi? se miră ea, în clipa în care Eve făcu un pas înapoi ca s-o studieze cu un ochi critic, ţinând încă în mână bureţelul pentru machiaj. Mă simt ciudat.

— Te-ai obişnui. Închide ochii. E vremea pentru pudră. Claire se supuse şi simţi atingerea ca de fulg a pensulei pentru pudră, în timp ce-i luneca pe faţă. Se împotrivi din răsputeri ispititorului strănut.

— OK, anunţă Eve. Acum, ochii. Nu te mişca. Continuă astfel o vreme, Claire stând pasivă şi Eve desfăşurând cine ştie ce trucuri de magie neagră; oricum, Claire nu ştia. Nu avea oglindă şi, ciudat lucru, nu avea nici cea mai mică tragere de inimă să

vadă ce se-ntâmpla cu ea, oricum. Se simţea un pic ca şi cum s-ar fi pierdut pe ea însăşi, deşi era o prostie, nu? Felul în care arătai nu însemna că şi erai aşa. În orice caz, asta crezuse mereu.

În sfârşit, Eve făcu pasul înapoi, o examină şi înclină capul, cu un aer aprobator.

— Şi-acum, îmbrăcatul, zise.

Ea, personal, îşi pusese un soi de corset negru, un tricou negru zdrenţuit şi un colier din cranii, cu cercei asortaţi. Ruj negru.

— Hai, dă-i bătaie, o îndemnă.

Claire îşi scoase blugii şi tricoul cu multe şovăieli, apoi se aşeză şi-şi trase pe ea dresul negru. Acesta avea o dungă simbolizând capete de mort, şi nu putea să-şi dea seama dacă trebuiau să fie în faţă, sau în spate.

— Unde-ţi tot găseşti chestiile-astea? se interesă.

— Pe internet. Craniile vin la spate.

După aventura cu dresul, fusta neagră din piele — lungă până deasupra genunchilor, zdrăngănind de-atâtea fermoare şi lanţuri — i se păru aproape floare la ureche. Totuşi, îşi simţea picioarele înfrigurate şi expuse. Nu mai purtase fustă de... de când? Probabil, de la doisprezece ani. Niciodată nu-i plăcuseră fustele.

Topul consta într-o chestie neagră din plasă, mulată şi strâmtă, prin care se vedea, cu un craniu negru şi două oase încrucişate imprimate.

— Nici gând, se împotrivi ea. E transparent!

— Îl porţi peste un camizol, inteligento, o repezi Eve, azvârlindu-i o chestie din mătase neagră. Claire şi-o strecură pe cap, apoi se chinui s-o furişeze pe după îmbrăţişarea lipicioasă a topului cu craniul imprimat. Ai grijă la machiaj! o preveni Eve. OK, e bine. Excelent! Eşti gata te vezi?

Nu era, însă lui Eve nu părea să-i pese. O dirija până In baie, aprinse lumina şi-o cuprinse cu un braţ.

— Ta-da! exclamă ea.

O, Doamne, îşi zise Claire în sinea ei. Nu pot să cred că fac una ca asta!

Părea să fie sora mai mică şi mai slăbănoagă a lui Eve, O arătare aspirantă, aflată în pregătire.

Ei bine, măcar avea să se piardă în peisaj, iar dacă ar fi

căutat-o cineva, n-ar fi recunoscut-o în vecii vecilor. Nici ea nu s-ar fi recunoscut. Şi, fără să-şi dea seama de ce, ştia pur şi simplu că mai târziu îşi va găsi fotografiile pe internet.

Oftă şi zise:

— Hai să mergem.

***

Eve îşi manevră Cadillacul negru prin campus şi trase în parcarea rezervată profesorilor: o încălcare ostentativă a regulilor, dar, în definitiv, pe Eve o durea în cot de indicatoarele şi plăcuţele de avertizare din campus. Oricum, era cea mai apropiată parcare de sediul frăţiei. Atât de apropiată, în realitate, încât Claire putea să vadă luminile arzând la toate ferestrele, şi să audă bubuitul grav al başilor cum face să vibreze tabla automobilului.

— Uau, exclamă Eve. S-au întrecut pe ei anul ăsta. Drăguţii de la EEK...

În jurul casei fusese improvizat un cimitir: pietre funerare răsturnate, un imens mausoleu cu un aspect înfiorător, câteva statui betegite. Se vedeau şi tot felul de zombi — adică, după cum presupunea Claire, invitaţi la petrecere — mişunând prin întuneric şi executând cea mai bună parodie posibilă după Noaptea Morţilor Vii, pentru camerele digitale ale prietenilor.

Mugetul surd al petrecerii se auzea până şi prin ferestrele închise ale automobilului.

— Stai pe-aproape, îi zise Eve. Hai să-l căutăm pe Sam, da? înăuntru şi afară.

— Înăuntru şi afară, încuviinţă Claire.

Coborâră şi parcurseră în fugă scurta distanţă până în cimitirul improvizat.

Văzându-le de aproape, constatară că monumentele funerare erau confecţionate fie din cauciuc, fie din polistiren expandat, iar mausoleul nu era decât o magazie cosmetizată; totuşi, arăta grozav. Numeroase braţe de zombi răsăreau din ţărână. Simpatic decor, îşi zise Claire. Dar, în clipa în care se apropie de una dintre ele, aceasta se răsuci şi-i pipăi glezna. Claire scoase un ţipăt şi sări înapoi, dând peste Eve, care o prinse în braţe.

— Doamne, măi băieţi, mai maturizaţi-vă şi voi, îi apostrofa Eve, lăsându-se pe vine şi examinând solul. Unde sunteţi?

— Uite-aici! se auzi o voce. Un chepeng camuflat cu iarbă se ridică, şi un băiat din frăţie, cu mutră de şmecher şi o scândură a iniţierii[17] în jurul gâtului, scoase capul prin el. Aoleu, scuze. Era doar o glumă. Rolul meu e să...

— Să pipăi fetele şi să li te uiţi pe sub fuste. Mda. Grea misiune, aspirantule, bombăni Eve, ridicându-se şi scuturându-şi praful de pe genunchi. Vezi-ţi de treabă.

El îi răspunse cu un rânjet şi trânti la loc chepengul, apoi scoase din nou braţul printr-o gaură din pământ.

— Uau, se miră Claire. Câţi or fi acolo? În pământ?

— Doar aspiranţii, îi răspunse Eve. Hai să mergem. Dac-o fi pe-aici, Sam sigur vorbeşte cu cineva. Adoră să vorbească.

Dacă Sam putea să vorbească, şi cineva să-l şi audă, era ceva care-i depăşea puterea de închipuire lui Claire. Muzica bubuia atât de asurzitor, încât o simţea ca pe valuri concrete străbătându-i trupul, şi fu nevoită să se împotrivească tentaţiei de a-şi astupa urechile. Eve îi prinsese părul în două codiţe, şi-i lipsea faptul că nu-i mai atârna peste urechi, să acopere cât de cât zgomotul.

— Mi-ar trebui dopuri! urlă ea în urechea lui Eve, care-i răspunse mimând un Ce-ai spus? Nu contează!

Sediul frăţiei Epsilon Epsilon Kappa era devastat. Claire avea o bănuială că aşa arăta el de obicei, însă acum era un caz special: pahare din plastic pretutindeni, băuturi îmbibând covorul, un scaun rupt într-un colţ şi beţivi dormind pe canapele. Iar acesta nu era decât antreul. Doi tipi le ieşiră în cale, întinzându-şi braţele în semnul universal pentru Nici să nu vă gândiţi; erau masivi, musculoşi, cu feţele vopsite în alb şi tricouri negre pe care scria SECURITATEA MORŢILOR VII.

— Invitaţiile? răcni unul dintre ei. Claire schimbă o privire cu Eve.

— M-a invitat Ian Jameson! urlă ea, ca răspuns. Ian Jameson!

Tipii de la securitate aveau o listă. Verificară pe ea, apoi făcură semne aprobatoare.

— La etaj! zbieră unul. Ultima uşă pe stânga!

Ea nu avea de gând să-l caute pe Ian, însă oricum făcu un semn de încuviinţare. Ea şi cu Eve se strecurară, înghesuindu-

17 Atunci când doresc să fie primiţi într-o frăţie, sau într-o surăţie, aspiranţii sunt supuşi unui „ritual de iniţiere”, trebuind să îndeplinească mai multe sarcini scrise pe o aşa-numită „scândură a iniţierii”

se, printre cei doi tipi care se ocupau cu securitatea — şi care poate că stăteau un pic cam aproape unul de celălalt — şi trecură pragul spre cea mai dezmăţată petrecere din câte văzuse vreodată Claire în întreaga ei viaţă.

Nu că ar fi avut o vastă experienţă, dar oricum... era destul de convinsă că şi Paris Hilton ar fi calificat-o drept dezmăţată. În ciuda faptului că alcoolul era interzis în campus, era ferm convinsă şi de faptul că punciul care se distribuia cu polonicul din giganticele recipiente frigorifice conţinea destul alcool (dar şi mâini retezate, globi oculari şi o varietate de alte scârboşenii care pluteau prin el, pe lângă că avea culoarea sângerie). Foarte mulţi dintre participanţii la petrecere etalau deja semnele beţiei: împleticeli, râsete prea zgomotoase, gesticulaţii dezordonate.

Vărsau băutura peste tot pe ei şi pe ceilalţi, ceea ce chiar nu părea să deranjeze pe nimeni, fiindcă, stai aşa, era petrecere de zombi! Nu de arătări oarecare. Toată lumea se machiase în alb, sau purta câte-o dezgustătoare mască din cauciuc (deşi în general era cazul băieţilor).

Încăperea principală fusese transformată într-un fel de ring de dans, cu petrecăreţii înghesuiţi unii într-alţii, legănându-se. Claire se opri în prag, încremenită de o subită groază. Arăta ca o încăpere plină de oameni morţi. Mai rău: oameni morţi, beţi şi în călduri.

— Hai odată, urlă nerăbdătoare Eve, trăgând-o de mână. Plonjă fără ezitare în mulţime, lungindu-şi gâtul să privească în jur. Bine măcar că Sam are părul roşu! mai strigă. Pentru că majoritatea celor aflaţi la petrecere purtau peruci negre, sau îşi vopsiseră părul, ca Eve. Claire suportase o înnegrire temporară a podoabei capilare, cu ajutorul unei substanţe pulverizate, despre care Eve o asigurase că se va lua imediat, la prima spălare. Claire încercă să se ţină la adăpost de contactele corp-la-corp inutile, însă eforturile ei se dovediră în mare măsură zadarnice; era mai aproape de o mulţime de băieţi decât fusese în întreaga ei viaţă.

O mână încercă să i se strecoare pe sub fustă în timp ce se înghesuia prin mulţime. Ţipă şi sări ca arsă, iuţind pasul. Altcineva o plesni peste fese.

— Mai repede! urlă la Eve, care încetinise, încercând să examineze împrejurimile. Doamne, nu pot nici să respir aici!

— Hai pe-acolo!

Claire se simţea murdărită: nu doar din cauză că era pipăită continuu, ci pentru că le tot ştergea transpiraţia altora, în timp ce Eve şerpuia prin mulţime spre un mic spaţiu liber aflat de cealaltă parte a încăperii, aproape de scară. Probabil că era Colţul Fetelor Fără Parteneri: erau acolo câteva fete cu înfăţişări mai timide, toate îmbrăcate în zorzoane parodiind moda goth, grupate laolaltă pentru mai multă comoditate şi (după cum bănuia Claire) protecţie. Instantaneu, le compătimi.

— Grozavă petrecere! zbieră Eve, peste ritmul bubuitor al muzicii. Mi-ar fi plăcut să mă bucur de ea!

— Vreo urmă de Sam?

— Nu! Nu aici! Hai să încercăm în celelalte camere!

După haosul din ringul de dans al încăperii principale, bucătăria i se păru ca o sală de bibliotecă, deşi tot era plină de lume care vorbea prea tare şi gesticula prea mult. Şi aici, vase frigorifice cu punci, ceea ce începea s-o scoată din minţi pe Claire: îi era sete, dar nici prin gând nu-i trecea să adauge şi ameţeala alcoolului la toate celelalte probleme prezente ale ei. Prea multe erau în joc.

Urechile încă îi ţiuiau. Dar aici, cel puţin, avea loc să respire. Din reflex, îşi căută telefonul mobil, dar îşi aminti că fusese zdrobit sub roţile dubiţei albe, şi înjură în şoaptă.

— Cât o fi ceasul? o întrebă pe Eve, care-şi consultă propriul Razr negru (decorat, evident, cu cranii).

— Zece, îi răspunse ea. Ştiu. Trebuie să ne grăbim.

Cineva o apucă de braţ pe Claire, făcând-o să se smucească, înfricoşată, dar apoi îi recunoscu chipul sub stratul de machiaj: era Ian, băiatul care-i spusese despre petrecere. Cel de al cărui nume se folosise ca să intre.

— Claire? o întrebă el, ca să fie sigur. Uau! Arăţi formidabil!

Şi el arăta acum mai puţin a tocilar, ceva mai îndrăzneţ, cu părul negru pieptănat cu ţepi şi un machiaj în stil de vampir. Claire se întrebă, neliniştită, câţi vampiri veritabili s-or fi infiltrat, în seara aceea, la petrecere. Nu era deloc un gând plăcut.

— O... salut, Ian! zise. Eve tocmai scruta încăperea şi, când aruncă o privire spre ea, scutură din cap şi-i făcu semn că se duce în camera următoare. Claire o imploră să n-o lase, cel puţin din ochi, însă stratul gros de machiaj probabil că-i mască disperarea.

— Cât mă bucur c-ai venit! i se adresă Ian. Abia dacă trebuise

să ridice puţin vocea ca să fie auzit prin tot acel tumult; pur şi simplu, avea acel tip de voce, răsunătoare şi, în plus, zarva era aici binecuvântat de estompată. Pot să-ţi aduc un pic de punci? se oferi el.

— Hm. Nu aveţi şi ceva care să nu fie, ştii tu...

— Mda, corect. Ce zici de puţină apă?

— Ar fi minunat.

Unde naiba era Eve? Se strecurase pe după doi tipi înalţi, aşa că ea acum nu putea s-o mai vadă, şi se simţea singură şi extrem de vulnerabilă, doar pentru că stătea acolo cu falsa ei înfăţişare goth şi, Doamne, ce mâncărime îi provoca machiajul acela... Eve cum de putea să-l suporte? Claire îşi dorea să facă un duş, îşi dorea să-şi frece bine faţa până o curăţa de tot, îşi dorea să-şi pună pe ea o pereche de blugi simpli şi un tricou simplu şi să nu mai facă niciodată pe aventuriera.

Shane. Gândeşte-te la Shane. Simţi un stânjenitor junghi de vinovăţie pentru faptul că-i scăpase din gândurile ei, fie şi numai pentru un minut.

Ian se întoarse cu o sticlă de apă, deja desfăcută.

— Poftim, îi zise, întinzându-i-o. Observă că şi el bea tot apă, nu punci din acela. O nebunie, hm? o întrebă Ian.

— O nebunie, fu ea de acord. Într-un oraş plin de vampiri, asta era cam cea mai nebunească idee pe care şi-ar fi putut-o imagina, să aduni o grămadă de studenţi beţi şi excitaţi într-un loc în care vampirii s-ar fi putut amesteca fără probleme. N-ai văzut unde s-a dus prietena mea?

— Fetele astea, suspină Ian. Totdeauna ţin să umble în haită. Mda, s-a dus în bibliotecă. Hai cu mine.

Claire luă câteva înghiţituri de apă în timp ce mergea după el, păşind cu grijă peste picioarele câtorva persoane care se gândiseră că podeaua bucătăriei părea un loc bun în care să se aşeze la o şuetă. Şi, o, Doamne, oare ce făcea perechea aia din colţ? Se înroşi toată pe sub machiaj şi-şi întoarse repede privirea, concentrând-o pe ceafa lui Ian. Îi scăpase un locşor nemachiat. Se vedea roz.

Şi în încăperea următoare era lume, de asemenea, dar nu tot atât de multă ca în bucătărie, şi era practic pustie în comparaţie cu salonul dansant. Bibliotecă era un termen prea generos. Erau şi cărţi acolo, dar nu atâtea câte ar fi crezut Claire, iar majoritatea era reprezentată de manuale vechi. Unele tocmai

erau vandalizate de tineri mânuind markere negre şi chicotind între ei la vederea rezultatelor.

Nici urmă de Eve.

— Hm, zise Ian. Stai un pic.

Se duse să-i pună o întrebare unui tip mai înalt decât el, îmbrăcat într-o cămaşă care părea să fie din mătase neagră, descheiată până la jumătate, lăsând să se vadă un piept puternic, musculos. Îi luă ceva timp. Claire mai luă câteva înghiţituri lacome de apă, bucuroasă că-şi umezea buzele şi gâtul, fiindcă în bibliotecă era sufocant de cald, şi fu cât pe ce să-şi şteargă faţa, dar îşi aminti la timp de machiajul alcătuit cu atâta migală.

Nici urmă de Sam în camera aceea, de asemenea. În timp ce Ian discuta cu tipul celălalt, Claire se duse spre una dintre fetele care mâzgăleau cărţi. I se părea vag cunoscută... poate să fi fost de la orele de chimie? Anna, cumva?

— Bună... Anna?

Probabil c-o nimerise, fiindcă fata îşi ridică privirea.

— Nu l-ai văzut pe Sam? Cu părul roşu... poate cu o geacă maro, din piele... ?

Deşi probabil că şi-o scosese, pe căldura aia.

— Cu ochi albaştri?

— A, sigur, Sam. E sus, pe undeva.

Şi Anna se întoarse la opera ei de combatere a cărţii, activitate care părea să implice desenarea a tot felul de diavoli şi de furci. Sus. Claire trebuia să ajungă la etaj, dar şi mai important decât asta, trebuia s-o găsească pe Eve. Şi repede.

Ian se întoarse.

— S-a dus sus, o anunţă el. Îl căuta pe un tip, Sam, da?

— Mda, confirmă Claire. Te-ar deranja dacă...

— Nu, sigur, merg cu tine, se grăbi el să spună, aruncând o privire spre sticla golită din mâna lui Claire. Mai vrei?

Încuviinţă. El înhăţă o sticlă dintr-o frapieră plină cu gheaţă şi i-o întinse. Claire îi desfăcu capacul şi mai luă o înghiţitură dătătoare de viaţă, în timp ce Ian pornea înainte spre scară.

Căldura o făcea să se simtă înceată şi deconectată. Ar fi vrut să-şi toarne apă rece pe faţă, dar îşi aminti tocmai la timp — din nou — de machiaj. Tâmpenia aia de machiaj.

Scara părea să urce la nesfârşit, şi se simţea de parcă ar li dansat pe un câmp minat: aproape pe fiecare treaptă era câte

cineva aşezat: unii vorbeau între ei, alţii doar mormăiau de unii singuri, alţii îşi pasau între ei jointuri. Au, mamă! Chiar simţea nevoia să iasă de-acolo, şi cât mai repede.

Palierul de la etaj părea un paradis al spaţiului deschis; Claire se agăţă de balustradă şi respiră adânc de câteva ori. Ian se întoarse s-o ia.

— Eşti bine? o întrebă. Ea îi făcu un semn afirmativ. Nu ştiu în care cameră o fi, continuă el. Trebuie să căutăm prin fiecare.

Ea porni în urma lui. Ian deschise larg prima uşă de pe culoar şi, din spatele lui, Claire zări vreo zece persoane discutând cu multă aprindere. Toate privirile se întoarseră spre Ian cu un categoric mesaj de leşi naibii şi, în timp ce el închidea uşa la loc, Claire îşi dădu seama că toţi zece erau vampiri.

Sam nu se găsea printre ei, totuşi. Dar, luând în considerare ce-i mărturisise el, plus ce aflase de la Michael şi de la Eve, părea logic. El stătea mai mult prin preajma oamenilor, nu? Vampirii nu voiau nici să-l vadă la faţă.

— Am greşit camera, explică Ian inutil, ducându-se spre următoarea. Ea nu putu să zărească nimic dincolo de el, însă îl văzu că o închide în grabă. Am greşit rău camera! Scuze.

Erau cam zece uşi pe coridor, însă nu ajunseră atât de departe. Claire se simţea un pic cam zăpăcită; de fapt, era ameţită de-a binelea. Poate că de vină era căldura. Mai luă o înghiţitură din sticlă, dar aceasta i se păru doar că-i face greaţă. În timp ce Ian deschidea cea de-a patra uşă, zise:

— Nu mă simt prea bine.

Ian zâmbi şi zise:

— Ei, dar ştiu că şi-a făcut repede efectul.

Şi o împinse în cameră.

— Credeam c-o să am mai mult de furcă, dar văd că eşti o pradă destul de uşoară, adăugă el.

Mai erau trei băieţi în cameră. Nu-i cunoştea pe niciunul dintre ei... Ba nu, stai, unul i se părea cunoscut.

Derbedeul din cafeneaua de la Casa Studenţilor, cel care fusese atât de bădăran cu Eve. Era printre ei. Claire se întoarse spre Ian, nedumerită, dar îl văzu încuind uşa.

I se înmuiară genunchii, şi la fel de moale îşi simţea şi creierul. Ceva era în neregulă. Ceva era foarte, foarte în neregulă ... şi totuşi, nu băuse nimic. Fusese foarte precaută...

Nu destul de precaută. Prima sticlă de apă pe care i-o

adusese Ian, fusese deja deschisă...

Proastă mai eşti, Claire. Proastă, proastă, proastă... Şi totuşi, el păruse atât de... drăguţ...

— Tu nu vrei să faci asta, zise ea, dându-se înapoi, în timp ce unul dintre tipii aceia se întindea după ea. Nu avea prea mult spaţiu. Era dormitorul cuiva, cea mai mare parte a suprafeţei fiind ocupată de un pat şi de un şifonier cu sertarele pe jumătate trase. Un morman de rufărie într-un colţ. O, Doamne. O izbi cu toată puterea gândul că Eve habar n-avea unde s-o găsească, şi că nu avea telefon mobil, şi că, oricât ar fi ţipat de tare, nimeni nu putea s-o audă, din cauza muzicii. Sau să-i pese.

Îşi aminti de ceea ce făcuse Eve în seara aceea îngrozitoare, după ce pătrunsese bikerul cu forţa în camera ei. Ai nevoie de o armă. Mda, dar Eve era mai mare şi ca vârstă, şi ca fizic, şi nu fusese drogată în clipele acelea...

Fu cât pe ce să se împiedice de o bâtă de baseball iţită de sub pat. O înşfacă şi luă o poziţie de bătaie somnoroasă, instabilă.

— Nu mă atinge! zise, apoi strigă cât o ţineau plămânii: Eve! Eve! Am nevoie de ajutor!

Trimise o lovitură violentă spre Ian, care înainta agale spre ea, însă el o eschivă cu uşurinţă. Întoarse bâta şi-o repezi cu capătul mai gros spre el, iar de data aceasta, Ian nu putu să se mai ferească. Fu nimerit drept în gură şi se clătină pe spate, sângerând.

— Curva naibii! exclamă, scuipând sânge. A, ce-o să-mi mai plăteşti tu pentru asta!

— Ia stai, zise derbedeul de la cafenea, care se rezemase de uşă cu braţele încrucişate pe piept. I-ai pus toată doza în sticlă, nu? Şi a băut-o?

Ian încuviinţă. Scotoci prin maldărul de rufe şi găsi un ciorap pe care şi-l apăsă pe gură şi pe nas. Bravo. Claire speră că nimerise unul murdar. Şi să fi fost descălţat de cineva suferind de micoza piciorului.

— Atunci, nu trebuie decât să mai aşteptăm vreo câteva minute, conchise derbedeul. Ea tot nu pleacă nicăieri, decât pe tărâmul viselor.

Şi bătu palma cu ceilalţi amici ai lui. Ian, în schimb, continuă s-o privească furios. Cu toţii se aflau între ea şi uşă. Era şi o fereastră, însă se găseau la etajul al doilea, iar ea nu era destul de sigură pe picioare nici cât să stea pe loc, cu atât mai puţin

pentru o coborâre liberă. Claire strânse bâta în palmele ei transpirate, amorţite, şi zări stele verzi pe la periferia câmpului ei vizual. Vedea totul ca prin ceaţă. Se simţi străbătută de valuri de căldură, apoi de o răceală de gheaţă. Michael? Să fi fost Michael acolo? Nu. Michael nu putea să treacă de pragul casei...

Fără să-şi dea seama, începu să alunece spre podea, în şezut. Strângea încă bâta în mâini, însă era istovită, atât de istovită, şi se simţea atât de rău, atât de înfierbântată...

Cineva zgâlţâi clanţa. Claire îşi adună toată energia rămasă şi ţipă:

— Ajutor! Ajutor! Eve!

Ian, rânjind spre ea, cu dinţii plini de sânge, zise:

— Nu-i decât cineva care caută un loc unde să şi-o tragă. Nu-ţi face probleme, iubito. N-o să-ţi facem niciun rău. Oricum, nu vreunul de care să-ţi aduci aminte.

Ea se prefăcu mai adormită decât era în realitate (deşi, sincer vorbind, era destul de adormită) şi, bâiguind ceva, îşi lăsă pleoapele să cadă, închizându-le pe jumătate.

— Asta a fost, zise derbedeul de la cafenea. S-a dus. Întindeţi-o pe pat.

Nu mai făcuse niciodată în realitate aşa ceva, dar se strădui din răsputeri să-şi imagineze cum ar fi procedat Eve. Îşi lăsă bâta să-i tremure în mână şi să-i cadă în poală, pe linie cu piciorul, ca şi cum ar fi devenit prea grea încât s-o poată ţine. (Încă nu era. Doar pe-aproape.)

Şi, când Ian se apropie s-o înşface, repezi bâta în faţă cu toată forţa pe care şi-o putu aduna. Îl izbi drept în locul în care-l durea cel mai rău, şi Ian se prăbuşi cu un ţipăt ascuţit, sugrumat, făcându-se ghem pe podea.

Claire îşi forţă picioarele s-o mai susţină şi se ridică la loc în poziţie verticală. Se sprijini de perete, având noroc că era într-un colţ, cei doi pereţi înclinaţi permiţându-i să nu dea impresia că e gata să se răstoarne. Mâinile îi tremurau, iar băieţii ar fi observat asta dac-ar fi încercat să ridice bâta, aşa că-şi lovi uşurel piciorul cu ea, aparent nepăsătoare.

— Mai vrea cineva? întrebă. Nu doare. Prea rău.

Nu era decât de faţadă, iar ei n-aveau nevoie decât să aştepte. Derbedeul Cafenelelor ştia asta, chiar prea bine, iar ea simţea cum efectele drogului — oare ce mama naibii să fi fost? — îi răpeau puterea de concentrare, energia, făcând-o să devină

lentă şi amorţită şi o pradă mult-prea-uşoară.

Shane, îşi zise în gând, silindu-se să mai rămână în picioare măcar puţin. Shane are nevoie de mine. Nu pot să le permit asta.

— Blufezi, zise Derbedeul Cafenelelor, în timp ce ocolea patul îndreptându-se spre ea. Claire încercă să-i dea o lovitură, însă rată, izbind cu bâta în lemn atât de tare, încât îi clănţăniră dinţii.

El îi prinse bâta în timp ce-o trăgea înapoi şi, răsucind-o, i-o smulse cu uşurinţă din mână. O azvârli spre unul dintre ceilalţi doi, care o prinse cu o singură mână.

— Asta, zise, a fost o adevărată prostie. Totul putea să fie frumos şi uşor, ştii asta, nu?

— Am Protecţie de la Amelie, îngăimă Claire.

O înşfăcă de gulerul bluzei ei negre transparente, imprimate cu craniu, trăgând-o spre el. Picioarele i se înmuiară, încercând să se smulgă din mâna lui.

— Mă doare undeva, zise el. Nu sunt din oraşul ăsta tâmpit. Niciunul dintre noi nu e. Monica zicea că asta-i calea, să ocoleşti regulile alea cretine, care-or mai fi. Şi, oricine-ar fi Amelie, poate să mă pupe-n fund. Dar numai după ce termini tu cu asta.

Uşa dinspre coridor scoase un poc sec, metalic, apoi se deschise lent. Claire clipi şi se strădui să-şi concentreze privirea, fiindcă în prag se afla cineva. Ba nu, doi de cineva. Unul avea părul roşu. Nu era ceva în legătură cu părul roşu... ? A, da, Sam avea părul roşu. Sam, vampirul. Sam, pam-pam. Bunicul lui Michael, nu-i aşa că era ciudat?

Uşa nu mai avea acum clanţă pe dinafară. Cea de dinăuntru căzu cu un bufnet înfundat pe covor şi se rostogoli sub pat.

— Claire!

O, dar asta era Eve!

— O, Doamne...

— Mă scuzi, rosti Sam, dar ce ziceai adineauri despre Amelie?

Derbedeul Cafenelelor dădu drumul bluzei lui Claire, care se prelinse înapoi spre perete. Bâjbâi după ceva care putea să-i slujească drept armă, dar tot ce găsi nu fu decât o altă pereche de ciorapi murdari care rătăcise drumul spre spălătorie. Fără să ştie din ce motiv, i se păru amuzant. Chicoti şi-şi rezemă capul de perete, lăsându-şi gâtul să se relaxeze. Gâtul ei avea prea mult de lucru.

— Am zis că Amelie poate să mă pupe-n fund, Roşcatule. Şi

tu, ce-ai de gând să faci în legătură cu asta? Să mă sperii de moarte?

Sam nu făcu altceva decât să stea pe loc. Claire nu sesiză nicio schimbare la el, dar parcă în întreaga încăpere se făcu, pur şi simplu... frig.

— Tu chiar nu vrei să faci aşa ceva, zise Sam. Eve, du-te şi ia-ţi prietena.

— Mda, Eve, hai încoace, uite ce pătuţ frumos avem! chicoti Ian. Am auzit că ştii să te distrezi ca lumea.

Azvârli pe podea ciorapul însângerat pe care şi-l apăsase pe nas şi se pregăti s-o înşface pe Eve, în cazul în care avea să intre. Sam privi pentru o clipă ciorapul zvârlit, apoi îl ridică şi-l stoarse, făcând să-i picure sânge în palmă.

Şi apoi linse sângele. Încetişor. Privindu-i în ochi pe toţi tipii care-i înfruntau.

— Am zis, şopti el, că tu chiar nu vrei să faci aşa ceva.

Claire auzi în cap un enorm zumzet, de parc-ar fi avut înăuntru un întreg stup cu albine. Of, cred c-o să leşin, fiindc-a fost scârbos de-a binelea.

— Rahat, şopti Ian, bătând în retragere. Iute. Eşti bolnav, omule!

— Câteodată, îl aprobă Sam. Eve, du-te şi ia-o. N-o să te atingă nimeni.

Cu mişcări prudente, Eve se strecură pe lângă el, apoi se grăbi spre Claire şi-o îmbrăţişă la repezeală înainte de a o ridica la loc în poziţie verticală.

— Poţi să mergi? se interesă.

— Nu prea grozav, recunoscu Claire, înghiţindu-şi senzaţia de greaţă. Lumea continua să arunce asupra ei fulgere fierbinţi şi reci, şi se simţea pe cale să vomite, dar cumva totul i se părea unsuros şi nostim, până şi groaza din ochii lui Eve.

Totuşi, nu mai fu la fel de nostim în clipa în care Derbedeul Cafenelelor se hotărî s-o înşface pe Eve.

Se avântă pe deasupra patului, întinzând mâna spre încheietura lui Eve; Claire era mult prea zăpăcită ca să-şi dea seama de ce anume făcea asta. Poate că spera s-o folosească în chip de scut împotriva lui Sam. Dar, indiferent ce-o fi avut el în minte, nu fu decât o idee foarte proastă.

Sam se mişcă iute ca fulgerul şi, după ce clipi din ochi, Claire văzu că Derbedeul Cafenelelor era ţintuit undeva, sus, pe

perete, cu ochii cât cepele, holbându-se la chipul lui Sam de la o distanţă de vreo opt centimetri.

— Am zis, şopti Sam, că nimeni n-o s-o atingă. Eşti surd?

Claire nu văzu precis, dar îşi închipui că probabil Sam îşi scosese vreun colţ la iveală, fiindcă Derbedeul Cafenelelor scheună ca un câine bolnav.

Ceilalţi băieţi se îndepărtară din calea lui Eve fără să facă măcar o mişcare ca s-o oprească.

— Monica, zise Claire. Cred că Monica a fost. Ea l-a pus pe Ian să mă invite.

— Ce?

— Monica l-a pus să mă invite. I-a zis să facă toate astea.

— Curva naibii! OK, îmi retrag toate afirmaţiile. Chiar merită pârlită ca lumea.

— Nu, se împotrivi Claire, slab. Nimeni nu merită aşa ceva. Nimeni.

— Minunat. Sfânta Claire, protectoarea mişcării dă-în-mine. Uite ce e, adună-te, bine? Trebuie să ieşim de-aici. Sam! Haide! Lasă-i!

Sam nu păru dispus s-o asculte.

— Bunele maniere, băieţi, zise el. Am impresia că nimeni nu v-a învăţat vreodată ceva din ele. Ar fi vremea să primiţi o lecţie, până n-o păţeşte cineva.

— Hei, omule... se apără Ian, ridicându-şi braţele în semn de capitulare. Serios acum. Doar ne distram. N-aveam de gând să-i facem vreun rău. Nu-i nevoie să faci pe Charles Bronson. Nici măcar n-am atins-o cu adevărat. Uite: are toate hainele pe ea.

— Nici să nu încerci, replică Sam, continuând să-l privească fix pe Derbedeul Cafenelelor, care arăta din ce în ce mai puţin ca un prădător, şi din ce în ce mai mult ca un puştan înfricoşat, având în faţă lupul cel mare şi rău. Mie îmi place de fetele astea, explică Sam. De voi nu-mi place. Faceţi singuri calculul matematic. Consideraţi-vă scăzuţi.

— Sam! strigă Eve. Vocea îi sună puternică şi categorică. Gata cu chestiile astea de erou macho. Noi am venit aici ca să te căutăm pe tine. Hai să ieşim de-aici şi să stăm de vorbă.

— Nu plec, se opuse Sam, cu ochii fixaţi asupra băiatului pe care-l ţinea lipit de perete. Cel puţin, până nu-şi cere scuze Prinţesa Adormită de colea, fiindcă altfel îi zboară capul: din două, una!

— Sam! Ceea ce avem de discutat e important, şi nu Prinţesa Adormită!

Pentru o clipă, Claire avu impresia că nimic din ce-ar fi spus Eve nu şi-ar fi putut atinge ţinta, dar apoi îl văzu pe Sam zâmbind — cu toate că nu era deloc un zâmbet drăguţ — şi lăsându-l pe Derbedeul Cafenelelor să se prelingă pe podea.

— Perfect, zise el. Consideră-te torturat în chipul cel mai oribil. Ai grijă să te gândeşti la toate modurile în care-aş fi putut să-ţi fac rău, fiindcă dacă mai aud că se-ntâmplă vreodată ceva asemănător, vreau să ştii ce-o să te lovească.

Derbedeul Cafenelelor făcu un semn tremurător de încuviinţare şi avu grijă să rămână cu spatele lipit de perete, în timp ce se strecura spre ceilalţi din grupul său.

Sam se întoarse spre fete şi se apropie de ele, atingând-o uşor pe Claire pe umăr.

— Te simţi bine?

Claire încuviinţă, cu o smucitură dezlânată a capului. Fu o greşeală: aproape că se răsturnă, şi Eve avu nevoie de toate puterile ei ca s-o menţină pe picioare.

Când izbuti să-şi deschidă din nou ochii şi să-şi limpezească privirea, observă că Sam se îndepărtase, în direcţia uşii.

Ce-i? îl întrebă Eve. Şi, apropo, blochezi trapa de ieşire.

— Şşt, zise încetişor Sam, abia auzit peste bubuitorul, neobositul ritm al muzicii.

Şi atunci Claire auzi ţipetele.

Într-o clipă, Sam şi dispăruse din pragul uşii. Eve se repezi pe coridor, lungindu-şi gâtul să privească peste balustradă; Claire privi şi ea.

Jos era de-a dreptul haos, dar nu veselul haos al dansului. Gloate de tineri ţipând, îmbrâncindu-se, strivindu-se cu disperare în drum spre ieşirile din enorma încăpere deschisă, toţi înveşmântaţi în negru, cu feţele albe, cu câte-o pată roşie pe ici, pe colo...

Sânge. Era sânge.

Sam le apucă pe amândouă de umeri, le obligă să facă stânga-mprejur şi le împinse la loc în cameră. Îi aruncă o privire lui Ian, care stătea încă lipit de perete, chircit de frică.

— Tu. Ăla cu 0 pozitiv. Câte ieşiri?

— Ce?... Aoleu, ce naiba, m-ai strigat după grupa sanguină?

— Câte ieşiri?

— Scara! Trebuie s-o luaţi pe scară!

Sam înjură în barbă, după care se duse spre şifonier şi-i deschise uşa. Era încăpător, destul de larg, plin cu prostii. Le împinse înăuntru pe Claire şi pe Eve şi ţinu uşa deschisă.

— Voi de colo, li se adresă el celor patru băieţi. Dacă ţineţi la viaţă, intraţi acolo. Cu un deget să vă atingeţi de fetele astea şi vă omor cu mâna mea. Ştiţi că vorbesc serios, da?

— Mda, rosti cu voce slabă Ian. Niciun deget pe ele. Ce sentâmplă? E vreo, cum să zic, vreo chestie de-aia cu împuşcături?

— Da, confirmă Sam. Cam aşa ceva. Intraţi.

Băieţii se îngrămădiră în şifonier. Eve o trase pe Claire în colţul cel mai îndepărtat, împingând din cale mormanele de pantofi de sport urât mirositori, apoi făcând-o să se aşeze. Apoi se ghemui alături de ea, pregătită să treacă la acţiune şi privindu-i furioasă pe băieţi. Aceştia păstrară distanţa.

Sam trânti uşa.

Întuneric.

— Ce naiba se petrece? vru să ştie Derbedeul Cafenelelor. Vocea îi tremura.

— Câte unuia îi mai curge sânge, îi explică Eve, încordată. Ar putea să-ţi curgă şi ţie dacă nu-ţi ţii botul.

— Dar...

— Taci naibii odată!

Tăcere. Muzica bubuia în continuare la parter, dar pe deasupra ei Claire distingea limpede ţipetele. Vru să intre în locul acela nostim şi gri, însă se smuci înapoi cu un efort şi-i strânse cu putere mâna lui Eve.

— E OK, îi şopti Eve. Eşti OK. Îmi pare rău.

— Eram OK, zise Claire. Surprinsă, de fapt, că tocmai acesta era adevărul. Mersi că m-ai salvat.

— N-am făcut nimic altceva decât că l-am găsit pe Sam. El te-a găsit pe tine.

Eve se opri brusc.

— Aşa, cine mă pipăie?

O voce bărbătească piţigăiată se auzi prin întuneric.

— Aoleu, mama mă-sii! Îmi pare rău!

— Ai face bine să-ţi pară.

Urmă o tăcere încordată în beznă.

Şi apoi Claire auzi paşi greoi apropiindu-se pe coridor.

— Linişte, şopti Eve. Dar nu mai era nevoie. Claire simţea, şi

ştia că şi toţi ceilalţi simt, la rândul lor. Era ceva rău acolo, ceva mai rău decât patru băieţi în călduri, tâmpiţi şi plini de cruzime.

Simţi ceva atingând-o în treacăt. O mână. A unuia dintre băieţi, nu ştia precis a cui... să fi fost a lui Ian, care se prăbuşise lângă peretele şifonierului, cel mai aproape de ea?

Apucă mâna şi o strânse. El i-o strânse la rândul lui, în tăcere.

Şi Claire aşteptă să vadă dacă aveau să moară.

Zece

Tipetele încetară, iar muzica se opri la jumătatea mugetului. Cumva, era şi mai rău. Tăcerea părea... rece. Claire se agăţă cu îndârjire de starea de conştienţă. Efectele păreau să vină şi să plece. Poate că avea să-şi revină, la urma urmei.

O scândură a podelei scârţâi exact lângă uşa şifonierului.

Claire simţi o tremurătură parcurgându-i mâna băiatului de care se ţinea, şi se apăsă şi mai tare de peretele şifonierului, privind fix uşa. Un dreptunghi mare şi negru, încadrat de un chenar de un galben cald.

Zări o umbră pâlpâind, apoi auzi un mârâit, urmat de urletul unui bărbat gâtuit şi zgomotul căderii unui trup pe podea.

Pe urmă, bubuitul unui foc de armă. Claire sări ca arsă şi-i simţi pe Eve şi pe băiat tresăltând la rândul lor.

— O, Doamne, şopti el. Tremura din tot corpul. Claire presupuse că era şi un lucru bun în faptul de a fi drogat fără ştire: îţi menţineai pulsul scăzut chiar şi în cazuri de urgenţă. Se simţea destul de calmă, date fiind circumstanţele. Sau poate că începea să se obişnuiască de-acum cu sperieturile care te scot din minţi.

Zgomot de paşi alergând. Balustrada de pe coridor pârâi. Alte strigăte de jos, bubuit de picioare pe scară, coborând...

Şi apoi îndepărtatul, stridentul ţipăt al sirenelor...

— Poliţia, şopti cineva, poate chiar Derbedeul Cafenelelor. Părea cu mult mai puţin arogant. O să fim bine. O să fim cu toţii bine.

— Mda, numai până nu ne pârăsc astea două, bombăni alt băiat. Pentru, ştii tu. Chestia aia.

— Te referi la tentativa de viol? interveni Eve, într-o şoaptă vehementă. Doamne, auzi-l ce zice. Chestia aia. Spune-i pe nume, jigodie.

— Uite ce e, n-a fost decât... Îmi cer scuze, bine? N-am vrut să-i facem vreun rău. Am vrut doar...

— Are şaisprezece ani, boule!

— Ce?

— Şaisprezece. Aşa că poţi să-mi mulţumeşti acum pentru că te scutesc de ani buni de puşcărie, fiindcă tentativa de viol e al naibii de mult mai preferabilă violului săvârşit. Ca încadrare juridică. Monica v-a pus să faceţi toate astea?

— Păi... hm... mda. Ea ne-a zis... ea ne-a zis despre Claire că e dornică, dar că-i place s-o facă la modul dur. Ne-a cerut s-o asigurăm că aşa vom proceda.

— Şşşt, şuşoti disperată Claire. Auzise scârţâind o altă scândură din duşumea. Toată lumea tăcu.

Uşa se deschise larg, orbindu-i cu un val de lumină, iar Claire miji ochii spre bărbatul din faţa ei.

Avea părul roşu.

— Afară, ordonă Sam. Haideţi.

Băieţii se ridicară şi ieşiră în şir indian, arătând cu mult mai puţin aroganţi decât mai devreme, după care se strânseră cu toţii ciorchine într-un colţ. Până la urmă, Ian fusese cel pe care-i ţinuse de mână, se lămuri Claire. O privea într-un fel ciudat, nou, ca şi cum ar fi văzut-o de fapt pentru prima oară.

— Îmi pare rău pentru nasul tău, îi zise. El clipi, nedumerit.

— Nu e chiar atât de rău, răspunse. Uite, Claire...

— Nu.

— Tot o să le spuneţi poliţailor? Acum fusese Derbedeul Cafenelelor cel care întrebase.

— Nu, răspunse Claire.

— Ba, pe naiba! Da, o contrazise Eve. Un da cât lumea întreagă. Aşa că aţi face mai bine să nu mai încercaţi vreodată aşa ceva. În viaţa voastră. Şi, în plus, dac-o mai faceţi, poliţia ar fi ultima pentru care să vă faceţi griji. Corect, Sam?

Sam încuviinţă fără vorbe.

— Hai să ieşim de-aici. Claire? Poţi să mergi?

— Pot să încerc.

Numai că pământul îi fugi pur şi simplu de sub picioare în clipa în care se ridică, iar ea se prăbuşi imediat în braţele lui Eve. Eve încercă stângace s-o îndrepte, străduindu-se să descopere metoda corectă prin care s-o menţină la verticală, dar deodată Claire se pomeni plutind cam pe la un metru şi ceva deasupra podelei.

A, o ridicase Sam în braţe, şi o ţinea de parcă n-ar fi fost mai grea decât o pernă umplută cu fulgi.

— Hei, zise Derbedeul Cafenelelor. Sam se opri în drumul lui spre uşă. Serios, scuze. N-a fost decât... Monica zicea...

— Termină, frate, îl opri Ian. Monica n-a făcut decât să ne dea ideea. Noi suntem cei care am pus-o în aplicare. N-avem nicio scuză.

— Mda, acceptă Derbedeul Cafenelelor. Cum zici tu, frate. N-o să se mai întâmple.

— Şi dacă se-ntâmplă, zise Sam, nu vă faceţi griji cu poliţia. Vă găsesc eu.

Lucrurile păreau să se topească unul într-altul. Claire se simţea îngreţoşată şi dezorientată, şi numai faptul că-şi avea braţele înfăşurate în jurul gâtului rece şi puternic al lui Sam o mai împiedica să se îndepărteze, plutind dusă de valul substanţelor chimice. Când deschise ochii la loc, văzu fulgere... Sediul frăţiei EEK era devastat. Mobila spartă, pereţii crăpaţi, trupuri zăcând întinse pe podea...

Şi unele dintre ele erau însângerate.

Eve se opri şi-şi apăsă degetele pe gâtul unui băiat îmbrăcat în echipament complet de vampir, cu colţi cu tot: ochii lui albaştri erau deschişi, holbându-se la tavan. Nu se mişca.

— E mort, şopti ea.

În piept avea implântată o ţepuşă din lemn.

— Dar... nu era vampir, zise Claire. Nu?

— Nu i-a interesat. Semăna a vampir, şi probabil că le-a stat în drum, zise Sam. Mai sunt şi doi vampiri morţi în altă cameră. Cu cel de-aici a fost o greşeală.

— În altă cameră? se miră Claire. De unde ştii?

— Ştiu.

Sam păşi peste cadavru şi ocoli o canapea desfundată. Sub tălpile lui scrâşneau cioburi. Sirenele se auzeau acum tot mai aproape, sosind târziu la petrecere, ca de obicei.

— Oamenii lui Frank au fost? se interesă Eve. Bikerii? Sam nu-i răspunse, dar nici nu era nevoie. Câte bande turbulente anti-vampiri puteau să fie în Morganville?

Claire închise ochii şi-şi lăsă capul să cadă pe pieptul lui Sam, vrând doar să se odihnească pentru o clipă.

Şi... părăsi lumea pentru o vreme.

***

Claire se trezi în zgomot de voci şi cu o migrenă cât întregul Cleveland pe dinăuntrul craniului; gura îi era uscată ca iasca, şi limba parcă i-ar fi fost un sul gros de pâslă înfăşurat în şmirghel. De asemenea, să nu uităm, greaţa.

Zăcea întinsă în propriul ei pat, acasă.

Se rostogoli jos, dădu fuga la baie şi se ocupă mai întâi de greaţă, după care se privi în oglindă. Arăta oribil. Faţa îi era mânjită de urmele machiajului, rimelul negru se întinsese în toate direcţiile, iar părul vopsit cu spray negru stătea ridicat în pâlcuri groase.

Porni duşul, se descotorosi de deghizamentul goth şi se aşeză în cadă, sub jetul puternic de apă. Nu exista suficient săpun pe lume, zău aşa, dar oricum încercă, frecându-se energic. Frecând, până când începu s-o usture pielea.

Îngheţă auzind un ciocănit în uşă.

— Claire! Sunt eu, Eve. Te simţi bine?

— Mda, răspunse ea. Mă simt bine.

Dar avea vocea răguşită şi slăbită.

Eve probabil că o crezuse pe cuvânt, fiindcă plecă, într-un fel, Claire şi-ar fi dorit să nu fi plecat: avea nevoie de cineva căruia

să-i pună întrebări; avea nevoie de cineva care să-i fie aproape. Am fost gata să...

Partea cea mai rea e că nu fuseseră de fapt monştri, băieţii aceia. În realitate, probabil că în cea mai mare parte a timpului erau tipi OK. Şi-atunci, cum de fusese posibil? Cum se putea ca oamenii să fie şi buni, şi răi, în acelaşi timp? Binele era bine; răul era rău: trebuia să tragi o linie, nu? Ca şi cu vampirii? îi şopti o voce dintr-un colţişor al creierului. Şi-atunci, Amelie unde se încadrează? Dar Sam? Sam ţi-a salvat viaţa. De care parte a liniei îi aşezi pe ei?

Nu ştia răspunsul. Şi nici nu voia să se mai gândească la el. Rămase aşa, în bătaia jetului de apă fierbinte, lăsând totul deoparte pentru o vreme, până când apa începu să se răcească, şi-şi aminti că şi Eve ar fi vrut, probabil, să facă duş. Rahat! Sări în picioare, răsuci robinetele şi se şterse, dându-şi seama abia atunci că nu-şi adusese cu ea veşminte de schimb, aşa că se înfăşură într-un prosop pentru rapida călătorie spre camera ei.

În clipa în care deschise uşa de la baie, Michael era exact în faţa ei. Îşi ridică privirea, o văzu că nu era îmbrăcată şi păru pentru o clipă contrariat.

Rezolvă problema întorcându-se cu spatele.

— Du-te să-ţi pui ceva pe tine, zise. Fiindcă pe urmă trebuie să stăm de vorbă.

— Cât e ceasul? îl întrebă. El nu-i răspunse, aşa că simţi cum greaţa îi pune din nou stăpânire pe stomac. Michael? Cât e ceasul?

— Tu îmbracă-te, replică el. Şi vino jos.

Dădu fuga în camera ei, lăsă prosopul că cadă şi-şi înşfacă micuţul ceas de voiaj.

Era patru dimineaţă. Zorii erau la o distanţă de numai vreo două ore.

— Nu se poate, şopti. Nu...

Dormise cu orele!

Prin urmare, nu era timp de pierdut. Îşi îmbrăcă lenjeria de corp, o pereche de blugi şi un tricou, îşi înhăţă pantofii şi şosetele şi se grăbi spre scară.

Se opri pe prima treaptă, auzind o voce: era Amelie. Cum? Amelie? Aici, în casă? Pentru ce? La Sam, s-ar cam fi aşteptat... nu că lui Michael i-ar fi plăcut de vreun vampir, dar, stai aşa, îi era rudă, corect? Şi, pe lângă asta, Sam părea un tip OK. Şi,

după cum se aştepta, zări părul de culoarea aramei al lui Sam după ce mai coborî o treaptă: stătea în colţul cel mai îndepărtat, spre bucătărie, cu braţele încrucişate.

Amelie şi Michael erau în mijlocul încăperii.

— Hei! Vocea lui Eve, venind din spatele ei, o făcu să tresară. Întorcându-se, o văzu pe Eve înfăşurată într-un halat gros de baie, cu hainele în mână. Mă duc să fac un duş. Zi-le că vin imediat, bine?

Eve arăta epuizată, cu machiajul brăzdat de dâre de transpiraţie, sau întins. Claire se simţi vinovată pentru faptul că-i consumase toată apa caldă.

— OK, răspunse, coborând cu precauţie încă o treaptă spre living. Paşii lui Eve făcură să scârţâie podeaua în spatele ei, după care auzi uşa de la baie închizându-se. Apa începu să curgă.

Pe urmă, o auzi pe Amelie zicând:

— ... nu se mai poate întoarce. Mă înţelegi? De îndată ce-ai făcut alegerea asta, s-a terminat. Nu există cale de întoarcere.

Asta nu suna deloc bine. Nu, nu suna absolut deloc bine. Claire se simţea încă slăbită şi ameţită, de parc-ar fi băut vreo doi litri din punciul acela roşu de la petrecere, şi nu se considera deloc capabilă s-o înfrunte încă o dată pe Amelie. Îi ajungea câtă spaimă înfruntase într-o singură zi. Poate că ar fi bine s-o aştepte pe Eve...

— Înţeleg, zise Michael. Dar nu mai am prea multe variante. Nu pot să trăiesc aşa, prizonier în casa asta. Am nevoie să ies. Nu pot să-l ajut pe Shane dacă sunt înţepenit aici.

— E posibil să n-ai cum să-l ajuţi pe Shane în orice caz, replică Amelie, rece. Eu nu mi-aş fundamenta o astfel de opţiune pe dragostea faţă de un prieten. Ar putea să iasă rău pentru amândoi.

— Viaţa înseamnă risc, nu? Aşa că trebuie să risc.

Amelie clătină din cap.

— Samuel, te rog, vorbeşte cu el. Explică-i.

Sam se mişcă în colţul în care stătea, dar nu se apropie.

— Are dreptate, băiete. Tu nu ştii în ce te vâri. Ai impresia că ştii, dar... nu ştii nimic. Aici ai ceva bun: eşti viu, eşti la adăpost, ai prieteni care ţin la tine. Ai rude. Rămâi aşa cum eşti.

Michael lăsă să-i scape un râs sec, care sună şi un pic nebunesc.

— Să rămân aşa cum sunt? Doamne, Dumnezeule, dar ce-aş avea de ales? Casa asta nu-i decât un mormânt de două sute cincizeci de metri pătraţi! Şi eu nu sunt viu. Sunt îngropat de viu!

Sam clătină din cap şi-şi lăsă ochii în jos, evitând privirea stăruitoare a lui Michael.

Amelie se apropie de el.

— Michael. Te rog, gândeşte-te la ce-mi ceri. Nu este greu numai pentru tine: este greu şi pentru mine. Dacă-ţi dăruiesc libertatea faţă de casa aceasta, preţul va fi unul cumplit. Va fi multă suferinţă, şi pierderea atâtor lucruri pe care nici tu, nici eu, nu le-am putea enumera pe deplin. Ceea ce eşti acum se va schimba, şi se va schimba pentru totdeauna. Vei trăi şi vei muri la comanda mea, înţelegi? Şi niciodată nu vei mai fi acel om pe jumătate de acum, absolut niciodată.

Clătină încetişor din cap.

— Cred că-ţi vei regreta alegerea, iar regretul, pentru noi, este precum cancerul. Îţi face să putrezească voinţa de a trăi.

— Da? Şi aşa cum crezi că mă simt, închis aici, când lumea are nevoie de mine? ripostă Michael. Avea pumnii strânşi şi chipul încordat şi îmbujorat. Am stat să privesc cum iubita mea aproape c-a fost ucisă la cinci paşi distanţă de mine, şi eu nu puteam să fac nimic, fiindcă era afară din casă. Iar acum e vorba despre Shane, rămas singur acolo. Mai rău decât atât nu se poate, Amelie. Crede-mă. Dacă nu vrei să-l salvezi pe Shane, atunci trebuie să faci asta pentru mine. Te rog.

O ruga pe Amelie să... ce? Un lucru pe care ea putea să-l facă şi care, pe el, l-ar fi eliberat? Claire mai coborî încetişor o treaptă şi observă cum privirea lui Sam se abate spre ea, fixând-o. Se aşteptă ca el să-i spună ceva, dar Sam nu-i adresă decât o foarte uşoară mişcare din cap. Un avertisment.

Se retrase la loc în capul scării, şovăind. Poate că ar fi trebuit s-o cheme pe Eve... Ba nu, apa de la duş se auzea curgând încă. Trebuia să mai aştepte. Doar Michael nu avea să facă vreo prostie... sau da?

Cât timp şovăi, o auzi pe Amelie spunând ceva, însă nu prea înţelese, cu excepţia unui singur cuvânt.

— Vampir.

După care îl auzi pe Michael rostind:

— Da.

— Nu! Claire sări cât colo şi se năpusti pe scară, cu toată viteza de care era capabilă, dar până să ajungă jos, Sam deja se postase acolo, ridicându-şi privirea spre ea. Blocându-i calea. Privi peste balustradă spre Michael şi spre Amelie, şi observă că Michael o urmărea din ochi.

Părea speriat, însă îi adresă un zâmbet: unul strâmb, precum acela pe care şi-l lipise Shane pe buze pentru ea, acolo, în cuşcă. Încercând să-i dea impresia că n-are importanţă.

— E OK, Claire, îi zise el. Ştiu ce fac. Aşa trebuie să fie.

— Nu, nu-i adevărat! strigă ea. Coborî încet încă o treaptă, ţinându-se cu amândouă mâinile de balustradă. Se simţea din nou înfierbântată şi dezorientată, dar îşi închipuia că, dacă avea să cadă, măcar era Sam acolo, care să-i atenueze prăbuşirea. Michael, te rog. Nu face asta!

— Oliver a încercat să mă prefacă în vampir. Şi m-a prefăcut în... Michael făcu un gest dezgustat spre sine. Nu sunt decât pe jumătate viu, Claire, şi nu există cale de întoarcere. Nu pot să merg decât înainte.

Aici nu avea cum să-l contrazică, fiindcă avea dreptate. Avea dreptate de la un capăt la altul. Nu putea să se întoarcă la viaţa unui tip normal; nu putea să trăiască înţepenit acolo, neputincios. Poate c-ar fi avut cum, dacă Shane n-ar fi fost luat prizonier, dar aşa...

— Michael, te rog, insistă totuşi, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu vreau să te schimbi...

— Toată lumea se schimbă.

— Dar nu aşa cum te vei schimba tu, interveni Amelie. Stătea acolo precum Crăiasa Zăpezii, toată numai perfecţiune şi albeaţă şi netezime, cu absolut nimic omenesc în ea. Nu vei mai fi bărbatul pe care-l ştie ea, Michael. Sau cel pe care-l iubeşte Eve. Vrei să rişti şi asta, de asemenea?

Michael trase aer adânc în piept şi se întoarse la loc spre ea.

— Da, răspunse. Vreau.

Amelie rămase tăcută pentru o clipă, după care îşi înclină capul în semn de aprobare.

— Sam, zise. Du copilul de aici. Nu este loc pentru martori.

— Nu plec nicăieri! se împotrivi Claire.

Mda, bun plan, ce să mai vorbim! Sam urcă din trei paşi, o culese în braţe şi-o duse sus. Claire încercă să se prindă de balustradă, însă degetele îi alunecară.

— Michael! Michael, nu! Nu face asta!

Sam o purtă până în camera ei şi-o trânti pe pat, iar până să se poată ridica ea măcar în şezut, el era deja afară, închizând uşa.

Ulterior, încercând să-şi amintească momentele acelea, Claire nu mai ştia dacă auzise ţipătul, sau îl simţise; oricum ar fi fost, păru să-i vibreze prin toate oasele, prin întreaga Casă de Sticlă, prin tot capul; gemuse şi-şi astupase urechile cu palmele. Dar vibraţia nu încetase. Ţipătul continuase pur şi simplu, şi tot continuase, strident şi dureros precum şuierul unui vas cu aburi, după care Claire simţise ceva... trăgând de ea, de parcă ar fi fost făcută din pânză, şi un puşti gigantic, cu o privire răutăcioasă, îi smucea de cusăturile slăbite...

Şi apoi... Încetase.

Se lăsă să lunece jos din pat, alergă la uşă şi-o deschise. Sam nu era de văzut pe nicăieri. Eve ieşea în goană din baie, strângându-şi halatul în jurul corpului de pe care şiroia apă, cu părul ei negru ud lipit de faţă.

— Ce se-ntâmplă? urlă ea. Michael? Unde e Michael?

Cele două fete schimbară o privire deznădăjduită, după care alergară spre trepte.

***

Amelie stătea pe un fotoliu, cel întrebuinţat de obicei de Michael; era trasă la faţă şi epuizată, şi-şi ţinea capul plecat. Sam stătea pe vine lângă ea, ţinând-o de mână, şi se ridică în clipa în care Eve şi Claire ajunseră la picioarele scării, cu răsuflările tăiate.

— Se odihneşte, le zise. Trebuie mult efort pentru ceea ce-a făcut. Multă putere, şi o grămadă de voinţă. Lăsaţi-o în pace. Lăsaţi-o să se refacă.

— Unde e Michael? vru să ştie Eve. Vocea îi tremura. Ce i-ai făcut lui Michael, afurisitule?

— Uşor, fetiţo. Sam nu are nimic de-a face cu asta. Eu l-am eliberat, zise Amelie. Îşi înălţă capul şi-l rezemă de spătarul fotoliului, ţinându-şi ochii închişi. Era atâta suferinţă în el, continuă apoi. Am crezut că va fi fericit aici, dar văd că m-am înşelat. Unul ca Michael nu poate niciodată să fie ţinut prea mult timp închis.

— Ce vrei să spui, că l-ai eliberat? Eve începuse să se bâlbâie, cenuşie la faţă şi fără ajutorul oricărui produs cosmetic din gama goth. L-ai omorât?

— Da, răspunse Amelie. L-am omorât. Sam!

Claire nu-şi dădu seama de ce rostise pe un ton atât de răstit numele celuilalt vampir, până când îl văzu pe Sam prefăcându-se într-un soi de fuior de ceaţă, ieşind în întâmpinarea unui alt vârtej ceţos care se îndrepta spre ele din cealaltă parte a încăperii. Totul se transformă într-o încleştare, două trupuri mişcându-se prea repede pentru ca ochii lui Claire să-i poată urmări, până când se sfârşi totul, şi unul dintre ei rămase întins pe spate pe podea.

Era Michael, cel de pe podea... dar nu Michael cel pe care-l cunoştea. Nu cel pe care-l văzuse cu cinci minute mai devreme, discutând cu Amelie, exprimându-şi opţiunea. Michael acesta era înfricoşător. Sam avea de furcă încercând să-l ţină la podea: Michael se zbătea, se străduia să-l azvârle de pe el, şi mârâia, o, Doamne, iar pielea lui... pielea lui avea acea nuanţă pală a marmurei, şi a cenuşii...

— Ajută-mă să mă ridic, zise încet Amelie. Claire îşi întoarse privirea spre ea, năucită. Amelie întinsese o mână de regină, în mod evident aşteptând să i se respecte ordinul. Claire o ajută să se ridice în picioare, doar pentru că aşa fusese învăţată dintotdeauna, să fie politicoasă, ajutând-o apoi să se stabilizeze, fiindcă femeia vampir păruse pe cale să-şi piardă echilibrul. Amelie şi-l regăsi şi-i acordă un zâmbet istovit, subţire. Lăsă apoi braţul lui Claire şi începu să meargă încetişor — dureros — spre locul în care Sam se chinuia să-l ţină la podea pe Michael.

Claire privi spre Eve. Eve se retrăsese într-un colţ, acoperindu-şi gura cu pumnii strânşi. Ochii i se făcuseră enormi.

Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei.

Amelie îşi puse mâna albă pe fruntea lui Michael, iar el, instantaneu, încetă să se mai zbată. Încetă să se mai mişte cu totul, privind drept în tavan, cu un licăr feroce, straniu, în ochi.

— Pace ţie, şopti Amelie. Pace ţie, bietul meu copil. Durerea va trece; foamea va trece. Asta te va ajuta.

Îşi vârî mâna într-un buzunar al rochiei şi scoase de-acolo un cuţit din argint, foarte mic, foarte subţire — nu mai mare decât o unghie — şi-şi făcu o crestătură în palmă. Nu sângeră ca un om normal: sângele se scurse afară, mai gros decât cel normal,

şi mai întunecat. Amelie îşi duse palma la buzele lui Michael, le apăsă cu ea şi închise ochii.

Eve scoase un ţipăt de după parapetul pumnilor, după care se răsuci orbeşte şi-şi ascunse faţa la pieptul lui Claire. Claire o înfăşură într-o îmbrăţişare strânsă, tremurătoare.

În clipa în care Amelie îşi retrase mâna, crestătura se şi închisese, iar pe buzele lui Michael nu se vedea nici urmă de sânge. Închise şi el ochii, înghiţind, icnind. După alte câteva secunde prelungi, Amelie îi făcu un semn cu capul lui Sam, care-i dădu drumul lui Michael şi se retrase cu câţiva paşi, iar Michael se rostogoli lent într-o rână, întâlnind privirea îngrozită a lui Claire.

Ochii lui. Aveau aceeaşi culoare, şi... fără să fie câtuşi de puţin aceeaşi. Michael îşi linse buzele palide, şi ea întrezări licărul de un alb strălucitor al colţilor de şarpe în gura lui.

Se cutremură.

— Priviţi, rosti încetişor Amelie, este cel mai tânăr din neamul nostru. De azi înainte, Michael Glass, eşti unul dintre cei veşnici ai Marelui Oraş, şi totul va fi al tău. Ridică-te. Ocupă-ţi locul în rândul poporului tău.

— Mda, zise Sam. Bun venit în infern.

Michael se ridică în picioare. Niciunul dintre ceilalţi vampiri nu-l ajută.

— Asta-i tot? întrebă el. Vocea îi suna ciudat: din adâncul gâtului, mai adâncă decât şi-o amintea Claire. O străbătu un mic frison la baza coloanei. S-a făcut?

— Da, îi răspunse Amelie. S-a făcut.

Michael se îndreptă spre uşă. Fu nevoit să se oprească şi să se sprijine de perete în drumul lui, dar părea să devină tot mai puternic de la o secundă la alta. Mai puternic, de fapt, decât ar fi trebuit încât Claire să se simtă în largul ei.

— Michael, zise Amelie. Vampirii pot fi ucişi, şi sunt mulţi cei care cunosc căile. Dacă devii nechibzuit, vei muri, oricâte legi am menţine în Morganville ca să ne apărăm de duşmani.

Aruncă o privire spre cele două fete, strânse una în cealaltă, într-un colţ.

— Vampirii nu pot să trăiască printre oameni. Este mult prea dificil, prea ispititor. Înţelegi? Ele vor trebui să plece din casa ta. Tu ai nevoie de timp în care să înveţi ce anume eşti.

Michael îşi întoarse privirea spre Claire şi spre Eve; mai mult

spre Claire, decât spre Eve, de parcă n-ar fi suportat încă s-o privească în ochi pe cea din urmă. Acum semăna mai mult cu el însuşi, părea mai stăpân pe sine. Cu excepţia palorii pielii, aproape că părea normal.

— Nu, zise apoi. Asta e casa lor, şi e şi casa mea, şi e şi casa lui Shane. Suntem o familie. Şi la asta nu renunţ.

— Dar ştii cumva de ce te-am oprit adineauri? îl întrebă Amelie. De ce i-am poruncit lui Sam să te oprească? Pentru că nu se poate avea încredere în instinctele tale, Michael, nu în momentul de faţă. Tu nu poţi să ţii la ele, fiindcă sentimentele tale le-ar vătăma. Mă înţelegi? Nu e adevărat că te îndreptai spre fetele acestea cu intenţia de a te hrăni din ele?

Ochii lui Michael se făcură mari şi, dintr-odată, extrem de întunecaţi.

— Nu, zise.

— Gândeşte-te.

— Nu.

— Ba asta voiai, rosti încetişor Sam, din spatele lui. Eu ştiu, Michael. Am trecut şi eu prin asta. Şi n-a existat nimeni prin preajmă care să mă oprească.

Michael nu mai încercă să nege şi acum: o privi pe Eve, de data aceasta direct, cu o atât de cumplită suferinţă născându-se în ochii lui, încât îţi făcea rău s-o vezi.

— N-o să se mai întâmple.

Eve nu rostise o vorbă încă de când începuse totul, aşa că fu un mic şoc s-o audă rostind această afirmaţie, pe un ton atât de calm. Atât de... normal.

— Îl cunosc pe Michael, continuă ea. N-ar fi făcut asta, dac-ar fi fost să-i facă rău vreuneia dintre noi. Mai degrabă ar muri.

— Dar el chiar a murit, zise Amelie. Partea omenească din el s-a dus. Iar ceea ce a mai rămas îmi aparţine.

Rostise ultima frază cu puţin regret, ceea ce n-o surprinse prea tare pe Claire: o citise în ochii ei, cuprinşi de o nesfârşită oboseală, în timp ce-o ajutase să se ridice de pe fotoliu.

— Haide, Michael, îl îndemnă Amelie. Ai nevoie de hrană. Eu îţi voi arăta unde trebuie s-o cauţi.

— Aşteaptă puţin, răspunse el. Te rog. Şi se îndepărtă de ea, întinzându-i mâna lui Eve.

Amelie trase aer în piept, pregătindu-se să-i spună ceva — probabil, un nu — dar se abţinu. Nici Sam nu spuse nimic; în

schimb, se întoarse cu spatele şi se depărtă, începând să dea roată fără ţintă încăperii. Claire, cam fără voia ei, îi dădu drumul lui Eve, iar Eve se duse drept spre Michael, fără să ezite nici măcar o clipă.

El îi luă ambele mâini într-ale lui.

— Îmi pare rău. Nu exista altă cale.

Înghiţi în sec, fixând-o cu privirea pe Eve.

— Am tot simţit-o, din ce în ce mai mult. Ceva de genul... unei presiuni interioare. Nu doar că aveam nevoie de asta, ca să-l ajut pe Shane. Pur şi simplu... aveam nevoie, ca să-mi păstrez minţile întregi. Şi îmi pare rău. Tu o să mă urăşti.

— De ce? întrebă Eve. Pe jumătate, era o bravadă; trebuia să fie aşa, însă vocea îi suna sigură. De ce, pentru că te-ai făcut vampir? Hai, te rog! Te-am iubit şi când erai doar la jumătatea drumului. Atât timp cât eşti cu mine, pot să mă împac cu toate, Michael. Pentru tine, pot.

El o sărută, iar Claire clipi şi-şi abătu privirea. Era multă foame în sărutarea aceea, şi multă disperare, şi era ceva mult prea personal.

Şi nici Eve nu se grăbi să fie cea dintâi care se desprinde.

În clipa în care făcu un pas înapoi, el era acelaşi Michael pe care-l cunoşteau, în definitiv, lăsând deoparte tenul mai palid şi neobişnuita strălucire a ochilor. Zâmbetul acela... era Michael, şi totul avea să fie OK.

Michael şterse lacrimile tăcute ale lui Eve cu degetele mari, o sărută încă o dată, foarte uşor, apoi zise:

— Mă întorc. Amelie are dreptate. Am nevoie de...

Şovăi, aruncă o privire spre Amelie, apoi din nou spre Eve.

— Am nevoie să mă hrănesc. Cred că trebuie să mă obişnuiesc cu fraza asta.

De această dată, zâmbetul lui păru ceva mai şters.

— Or să-mi lipsească mesele noastre de seară, zise.

— Ba nu, îi contrazise Sam. Dacă vrei, poţi să mănânci şi mai departe alimente solide. Eu mănânc.

Dintr-un oarecare motiv, asta părea să fie ceva cu adevărat important. Era ceva de care puteau să se agaţe.

— Pregătesc eu cina diseară, se oferi Claire. Ca să sărbătorim întoarcerea lui Shane.

— Ne-am înţeles, acceptă Michael, dându-i drumul lui Eve şi retrăgându-se. Sunt gata, anunţă apoi.

— Atunci, hai afară, îl îndemnă Amelie. Întoarce-te în lume.

S-o fi transformat Michael în vampir, dar văzându-l cum stă afară, respirând aerul nopţii, inspirându-şi libertatea... Claire îşi zise că mai uman de-atât nici n-avea cum să fie.

Unsprezece

Eve se schimbă în ceea ce lui Claire i se păru că ar fi un „echipament de camuflaj goth”: pantaloni negri, o bluză neagră din mătase cu cranii brodate cu roşu pe guler, şi o vestă neagră cu o mulţime de buzunare capabile să adăpostească tot felul de lucruri. Lucruri de genul ţepuşelor şi al crucilor, după cum se dovedi.

— Pentru orice eventualitate, zise ea, observând privirea lui Claire. Ce-i?

— Nimic, oftă Claire. Doar să nu le foloseşti împotriva lui Michael.

Eve se opri pentru o clipă, contrariată, după care făcu un semn aprobator. Încă se străduia să se acomodeze cu ideea, Claire ştia asta. În fine, şi pentru Claire era valabil acelaşi lucru. Tot aştepta să audă de jos chitara lui Michael; se tot întreba cât ar putea să fie ora. Încă nu se iviseră zorii: verificase pe internet şi aflase că aveau încă timp, însă dacă Michael nu se întorcea mai repede...

Uşa de la intrare se deschise şi se închise la loc. Eve scoase repede o ţepuşă din buzunar, făcând ochii mari, dar Claire o îndemnă prin semne să stea pe loc, după care se furişă, precaută, spre colţ.

Aproape că se ciocni de Michael, care se deplasa mult mai puţin zgomotos decât era ea obişnuită. Şi el păru aproape la fel de surprins ca şi ea. În spatele lui venea Sam, dar nici urmă de Amelie.

— Eşti OK? îl întrebă. Michael făcu un semn de încuviinţare. Arăta... mai bine, într-un anume fel straniu. Liniştit. N-o să... ? îl mai întrebă, mimând înfigerea colţilor în gâtul ei. El îi răspunse cu un zâmbet.

— Nici gând, puştoaico. Îi răvăşi încetişor părul. S-a pus la cale un târg pentru Shane.

— Un târg?

Eve îşi făcu şi ea apariţia; vocea îi suna încordată, şi Claire nu avea de ce s-o învinovăţească pentru asta. Până acum, târgurile nu le fuseseră prea favorabile.

— Dacă le-o dăm înapoi teafără pe Monica, Shane e liber. Familia Morrell are încă influenţă în oraş, chiar şi faţă de vampiri.

Din categoria cărora făcea parte acum şi Michael, însă el deocamdată nu prea părea dispus să se pună la socoteală.

— Oliver a fost de acord cu schimbul. Sau, poate, chiar dacă n-a fost... l-au convins.

— Shane, pentru Monica? Vai, ce drăguţ! exclamă Eve, dar abia atunci îşi dădu seama că ţinea în mână o ţepuşă. Se înroşi şi-o lăsă deoparte. Nici Sam, nici Michael, nu părură deranjaţi în vreun fel. A, scuze, zise ea. Nimic personal... aşadar, voi doi şi noi două contra restului lumii, sau cum?

— Nu, interveni Sam, privindu-l pe Michael. Sunteţi doar voi trei. Eu nu pot să merg cu voi.

— Ce? Dar... tu...

— Îmi pare rău, zise Sam, şi părea că vorbeşte cu toată sinceritatea. Ordin de la Amelie. Vampirii rămân neutri... Michael reprezintă singura excepţie, datorită înţelegerii lui cu Amelie. N-am cum să vă ajut.

— Dar...

— N-am cum, repetă el, accentuând, apoi oftă. O să primiţi ceva ajutor din partea comunităţii umane: asta-i tot ce pot să vă spun. Succes.

Dădu să plece spre uşă, dar se întoarse.

— Îţi mulţumesc, Claire. Şi ţie, Eve.

— Pentru ce?

Zâmbetul lui Sam deveni deodată luminos, semănând leit cu al lui Michael.

— Voi m-aţi dus la Amelie. Şi ea a vorbit cu mine. Asta contează.

Era o întreagă istorie în spatele cuvintelor lui, Claire era convinsă de acest lucru; o istorie plină de inimi frânte şi de suferinţă; putuse s-o citească, pentru o clipă, pe faţa lui. Amelie? Sam o iubea pe Amelie? Asta era cam cum ai iubi-o pe Mona Lisa... adică tabloul, nu persoana. Presupunând că Amelie mai avea măcar sentimente în ea, astfel încât să mai poată simţi ceva pentru Sam, în prezent.

Poate că, odată, avusese. Uau.

Sam îl salută pe Michael cu o înclinare a capului, ca de la egal la egal, apoi plecă, închizând uşa în urma lui.

— Hei, se trezi Eve. El a primit vreo invitaţie? Ca să intre în casă?

— N-avea nevoie, îi răspunse Michael. Casa s-a adaptat

singură de îndată ce eu m-am... transformat. Acum, oamenii sunt cei care au nevoie de invitaţie. Cu excepţia voastră, din moment ce locuiţi aici.

— OK, asta-i chiar o prostie.

— E Protecţie, o corectă Michael. Ştii cum funcţionează.

Claire nu ştia, însă era fascinată. Cu toate acestea, nu era timp pentru aşa ceva.

— Hm, Sam a zis că oraşul ne trimite ajutor...

— Pe Richard Morrell, preciză Michael. Fratele poliţist al Monicăi. Şi-i aduce cu el şi pe Hess şi pe Lowe.

— Asta-i tot? chiţăi Claire. Pentru că aveau de înfruntat o grămadă de bikeri. Adică o grămadă. Fără să-i mai pună la socoteală şi pe tatăl lui Shane, care, sincer vorbind, o înspăimânta mai rău decât majoritatea vampirilor, pentru simplu fapt că nu părea să respecte niciun fel de reguli.

Ciudat lucru, dar vampirii păreau să respecte întru totul regulile. Cine-ar fi crezut?

— Vreau ca voi două să rămâneţi aici, zise Michael.

— Nu, replică Eve, pe un ton categoric. Claire o susţinu imediat.

— Vorbesc serios, trebuie să rămâneţi aici. O să fie periculos.

— Periculos? Gagiule, ăia au omorât copiii în campus! îl repezi Eve. Şi noi am fost acolo. Chiar nu pricepi? Aici nu suntem în siguranţă, şi poate că am fi în măsură să vă ajutăm. În cel mai rău caz, putem s-o înhăţăm pe Monica şi să-i împingem fundul ăla de paraşută înapoi la taică-său, cât timp voi, vitejii şi puternicii masculi, le ţineţi piept băieţilor răi. Corect?

— Bine, atunci rămâne Claire.

— Claire, zise Claire, hotărăşte singură pentru ea. În eventualitatea în care ai uitat.

— Claire nu hotărăşte atunci când e o situaţie ca asta, pentru că, după cum se ştie, Claire are şaisprezece ani, iar Michael n-are chef să le explice părinţilor ei cum le-a murit fiica într-un accident tragic. Aşa că, nu.

— Şi ce-o să faci? îl întrebă Eve, lăsându-şi capul într-o parte. O s-o încui în camera ei?

El îşi plimbă privirea de la una la cealaltă, încruntarea adâncindu-i-se.

— Of, fir-ar să fie! Ce-i asta, Sindicatul Fetelor?

— Poţi să ştii, replică Eve. Trebuie să te mai şi ţină cineva în

frâu!

Dar zâmbetul îi pieri repede, fiindcă de-acum acesta era adevărul, nu doar o poantă nostimă. Michael tuşi, dregându-şi glasul.

— Aţi auzit?

— Ce?

— O maşină. Frânând. Afară.

— Minunat, comentă Eve. Mai are şi auz de vampir, acum. N-o să mai pot să păstrez un secret în casa asta. Nu-mi ajungea că erai fantomă...

Se descurca remarcabil prefăcându-se că n-ar fi deloc înfricoşată, însă Claire se gândi că era, de fapt. Aceeaşi impresie o avea şi Michael, din câte se părea, fiindcă întinse mâna şi-o mângâie pe obraz; un gest mărunt şi-atât, însă unul care spunea multe.

— Staţi aici, le zise.

Dar ar fi trebuit să-şi dea seama că nu-i vor asculta: oricum, nu în totalitate. Claire şi Eve îl urmară pe o parte a drumului de-a lungul coridorului, suficient cât să-l poată vedea descuind uşa şi deschizând-o larg.

Richard Morrell îşi făcu apariţia în prag, în uniforma lui de poliţist. Lângă el erau detectivii Hess şi Lowe, amândoi arătând mai obosiţi decât de obicei.

— Michael, zise Richard, salutându-l cu o înclinare a capului. Încercă să treacă pragul, dar încremeni brusc. Hess şi Lowe schimbară între ei o privire plină de curiozitate şi încercară şi ei. Nimic.

— Intraţi, îi invită Michael, făcând un pas în lateral. De data aceasta, toţi cei trei bărbaţi putură să intre.

Richard îl examină îndeaproape pe Michael.

— Cred că glumeşti, zise el. Sigur glumeşti. După atât timp, te alege tocmai pe tine?

Hess şi Lowe, rămaşi un pic în urmă, se priviră între ei, părând amândoi uluiţi.

— Mda, replică Michael. Şi ce-i cu asta?

Richard zâmbi, arătându-şi toată dantura.

— Nimic, omule. Felicitări, şi aşa mai departe. O să fii subiectul numărul unu al oraşului. Obişnuieşte-te cu asta.

Michael închise uşa după ei.

— Fie ce-o fi. Cât timp mai avem ca s-ajungem la Shane?

— Nu prea mult, răspunse Hess. Şi problema e că nu avem de unde să începem. Niciun fel de pistă.

— Ba, una tot avem. Ştim că dubiţa a luat-o prin Subteran, interveni Richard. Avem un martor ocular. Corect? îşi ridică privirea direct spre Claire, care încuviinţă. Am extras toate casetele camerelor de supraveghere, şi am depistat dubiţa, intrând în Subteran şi ieşind din el, cam de vreo şase ori, dar dispărând în cele din urmă. Problema este că o dubiţă albă seamănă cam mult cu alte dubiţe albe, mai ales în imaginile camerelor de supraveghere cu infraroşu.

— Ştim că tatăl lui Shane are hărţi ale oraşului. Shane i-a făcut rost de ele. Sunteţi siguri că Shane n-a pomenit nimic despre locul în care taică-său ar putea să-şi stabilească baza operaţională? întrebă Hess. Ştie ceva vreunul dintre voi?

— N-a pomenit niciodată o iotă, răspunse Claire. Oricum, nu faţă de mine. Michael?

Dar Michael scutură din cap.

— Of, Doamne, nu pot să cred că nu ştie nimeni unde sunt tipii ăştia! se plânse ea. Dar undeva trebuie să fie!

— De fapt, probabil că două persoane ştiu precis unde sunt, zise Richard. Unul ar fi Shane, iar celălalt, bikerul, Des. Unul dintre ei, poate chiar amândoi, trebuie să ştie ce locuri foloseşte Frank.

— Şi nu i-a întrebat nimeni? se miră Eve, dar apoi expresia feţei i se umplu de groază. O, Doamne. Cineva i-a întrebat.

— Nu e chiar atât de rău, sări Lowe. Am fost acolo, ca observator. Sunt bine amândoi.

— Asta nu înseamnă c-or să şi rămână aşa, zise Michael. Mai ales acum. Sau tocmai ăsta era planul, Richard? Să-ţi aduci aici cu tine doi poliţişti neutri, ca să poată ceilalţi să-i bată pe Shane până când scot informaţia de la el?

Richard îşi arcui lent buzele într-un zâmbet.

— Ştii ceva, n-ar fi o idee chiar atât de rea, dar nu e cazul. Cred cu toată sinceritatea că voi aveţi în minte un loc din care să începem cercetările. Totuşi, dacă nu e cazul, putem să apelăm şi la acel plan B. Oricum, niciodată nu mi-a plăcut de puştiul ăla.

Ochii lui Michael începură să se îngusteze, iar Claire simţi cum întreaga alianţă cât de cât rezonabilă e pe cale să se destrame.

— Staţi! strigă. Hm, cred că aş avea eu ceva. Poate.

— Poate? întrebă Richard, întorcându-se spre ea. Ar fi cazul să ai ceva bun. E viaţa iubitului tău în joc, iar dacă se-ntâmplă ceva cu soră-mea, îţi jur că-i dau foc cu mâna mea.

Claire privi mai întâi spre Michael, apoi spre Eve.

— L-am văzut, zise. Pe tatăl lui Shane. Era în Common Grounds.

— Era unde?

— În Common Grounds. În aceeaşi zi în care l-am întâlnit prima dată pe Sam. M-am şi întrebat ce căuta acolo, dar...

Însă Richard o întrerupse, apucând-o de gulerul tricoului şi smucind-o spre el.

— Cu cine vorbea? Cu cine? insistă, zgâlţâind-o.

— Hei! strigă ea, plesnindu-l peste mână şi, spre surprinderea ei, Richard îi dădu drumul. Vorbea cu Oliver.

Se lăsă tăcerea. Se holbau cu toţii la ea. Deodată, Hess îşi duse o mână la frunte, iar Lowe zise:

— Hopa, hopa, hopa, ia staţi o clipă. De ce-ar vrea Neînfricatul Omorâtor de Vampiri să stea de vorbă cu Oliver? El ştie, nu? Cine e Oliver? Şi ce anume e Oliver?

Claire încuviinţă.

— Shane i-a spus sigur. Ştie.

— Iar Oliver ştie cine e Frank Collins, adăugă Hess. L-ar recunoaşte de la prima vedere. Prin urmare, avem doi duşmani de moarte, stând împreună la discuţii, dar nu ştim şi de ce. Când a fost asta, Claire?

— Imediat înainte ce Brandon să fie omorât.

Încă o repriză de tăcere, dar aceasta fu de-a dreptul profundă. Lowe şi Hess se holbau unul la celălalt. Richard stătea încruntat. După o pauză prelungită, Lowe rosti, tărăgănat:

— Vrea cineva să pună un pariu?

— Scuipă tot, detectivule, îl îndemnă Richard. Dacă ştii ceva, spune.

— Nu susţin că ştiu. Susţin că am o sută de dolari pe care scrie că Oliver ştia totul despre întoarcerea vijelioasă în oraş a lui Frank Collins, şi că s-a folosit de Frank Collins ca să se descotorosească de un ticălos care molesta copiii, făcea numai necazuri şi trăise mai mult decât i-ar fi fost necesar.

— Şi-atunci, întrebă Claire, de ce nu l-a omorât el, dacă tot îl voia mort?

— Vampirii nu se omoară între ei. Pur şi simplu, nu se omoară.

Aşa că, pe această cale, atât el, cât şi Frank, obţin ceea ce-şi doresc: Oliver aruncă întregul Morganville în haos, Amelie pierde controlul... şi am auzit şi despre atacul împotriva ei, din centru. Poate că Oliver spera ca ea să fie doborâtă, iar el, lăsat să ia conducerea. Probabil că Brandon însemna un preţ mic pe care să-l plătească.

Se opri să se mai gândească puţin.

— Aici umplu cu presupuneri, dar aş pune pariu că Oliver i-a făcut lui Frank o sumedenie de promisiuni pe care n-a intenţionat niciodată să şi le respecte. Cu Brandon era o dovadă de bună-credinţă, dar şi o metodă prin care să-l compromită pe Frank. Iar luarea lui Shane ca ostatic reprezenta garanţia. Dar nici gând ca Oliver să-l lase pe Frank să-şi continue omorurile. Haosul e una. Baia de sânge e alta.

— Şi toate astea cu ce ne ajută? întrebă Michael. Tot nu ştim unde sunt de găsit.

Hess se căută prin buzunar şi scoase o hartă împăturită: o hartă a oraşului Morganville. Era marcată pe zone, după un cod coloristic: galben pentru universitate, roşu pal pentru enclavele umane, albastru pentru vampiri. Centrul Oraşului, Piaţa Fondatoarei, era însemnat cu negru.

— Asta e, zise, îndreptându-se spre masa din sufragerie. Michael îşi mută tocul chitarei din drum, iar Hess întinse harta pe masă. Travis, întrebă el, tu ştii cine sunt proprietarii de prin preajma Pieţei, da?

— Mda. Lowe se aplecă în faţă, pescui o pereche de ochelari pentru citit din buzunarul sacoului şi privi mai îndeaproape harta. OK, aici sunt depozite. Vallery Kosomov deţine câteva dintre ele. Cele mai multe îi aparţin Josefinei Lowell.

— Vreo proprietate de-a lui Oliver pe-acolo?

— Dar de ce pe-acolo? se miră Lowe.

— Vrei să-mi răspunzi dumneata la întrebarea asta, ofiţer Morrell? insistă Hess. Richard se apropie să examineze harta şi indică un loc cu degetul.

— Subteranul trece exact pe-aici, zise. E singura porţiune a Subteranului prin care n-am văzut dubiţa trecând nici într-o parte, nici în cealaltă.

— Ceea ce ne spune? întrebă Hess.

— Un rahat. Că au falsificat benzile video. Ne-au arătat că sunt unde nu erau, trimiţându-ne pe toţi să umblăm de nebuni

prin întregul oraş. Şi ascunzând locul în care se găseau, în realitate.

Richard îşi ridică privirea spre Hess, apoi spre Lowe.

— Depozitele lui Oliver sunt pe lângă strada Bond. În general, spaţii pentru păstrarea mărfurilor.

— Domnilor, avem la dispoziţie exact — Hess îşi consultă ceasul — cincizeci şi două de minute. Haideţi să ne mişcăm.

Se mişcară cu toţii spre uşă, şi totul decurse perfect, până când Richard Morrell aruncă o privire spre Claire şi spre Eve, după care îşi ridică braţul în plan orizontal, ca pe o barieră, şi zise:

— O, dar n-aş prea crede, copii.

— Avem şi noi dreptul să...

— Mda, mi-au ajuns până-n gât drepturile tale, Eve. Rămâi aici.

— Dar Michael merge! protestă Claire, şi tresări, fiindcă înţelesese instant că vorbise ca un copilaş mic şi dezamăgit, în locul adultului responsabil, de încredere, drept care ar fi vrut să treacă.

Richard îşi dădu ochii peste cap aproape la fel de straşnic ca şi Eve.

— Parc-ai fi soră-mea, zise. Şi faza asta chiar nu mă atrage. Şi nici n-o să-ţi meargă. Michael e în stare să aibă singur grijă de el, într-o întreagă serie de situaţii care ţie îţi sunt străine, puştoaico. Aşa că. Tu. Stai. Acasă.

Iar Hess şi Lowe îl susţinură.

Michael părea doar să regrete vag faptul că se afla la mijloc, dar se arăta şi uşurat la gândul că ele nu aveau să-i însoţească. Tot Michael fu şi cel care luă cheile de la maşina lui Eve, din tava de pe măsuţa din antreu, acolo unde le lăsa ea mereu.

— Pentru orice eventualitate, zise, vârându-şi-le în buzunar. Nu pentru că n-aş avea încredere în tine, sau de altceva, ci doar fiindcă ştiu că nu mă asculţi niciodată.

Şi trânti uşa, acoperind strigătul de frustrare al lui Eve.

Iar cu asta, se gândi Claire, se termina tot.

— Nu pot să cred că ne-au lăsat acasă, zise ea, năucită, holbându-se la uşa în care Eve trase un şut îndeajuns de puternic încât să lase o urmă neagră pe lemn, plecând apoi cu paşi apăsaţi spre living. Rămase la fereastră până când văzu şi cea din urmă maşină a poliţiei demarând de lângă trotuar şi

lunecând spre depărtări, prin noapte. Atunci se întoarse cu faţa spre Claire.

Zâmbea.

— Ce-i? o întrebă Claire, derutată, văzând că zâmbetul îi devine tot mai larg. Ne bucurăm pentru că am fost lăsate de izbelişte?

— Da, ne bucurăm. Pentru că ştim acum încotro se duc, zise Eve, căutându-se prin buzunar, de unde scoase un al doilea inel cu chei, pe care-l scutură, făcându-l să scoată un clinchet vesel, metalic. Şi pentru că am un rând de chei de rezervă, adăugă ea. Hai să mergem să le salvăm fundurile.

***

Era bine că poliţia din Morganville era prinsă cu alte treburi, fiindcă lui Claire i se păru că Eve încălca toate regulile de circulaţie în vigoare. Şi de câte două ori încă. Nu se putea îndura să deschidă ochii prea des — doar întredeschidea câte unul la câteva străzi o dată — însă avea impresia că merg foarte, foarte repede, şi că iau virajele cu viteze care i-ar provoca unui instructor de la şcoala de şoferi un infarct imediat. Bine măcar că nu era cine ştie ce trafic, în întunericul acela premergător zorilor. Asta tot era ceva, îşi închipui Claire. Se agăţă de rigida centură de siguranţă din prima generaţie, în timp ce Eve făcea să scrâşnească imensul Cadillac negru într-un viraj ac-de-păr la dreapta, apoi în altul, pătrunzând pe urmă în tunelurile de scurgere pentru caz de furtună.

— O, Doamne, şopti Claire. Dacă înainte fusese în primejdie să i se facă rău din cauza vitezei, în tunel totul se înrăutăţea înzecit. Închise strâns ochii şi încercă să respire. Cu tot întunericul, panica şi strâmtoarea spaţiului, putea să afirme categoric că nu era tocmai misiunea ei de salvare preferată.

— Aproape am ajuns, îi zise Eve, însă Claire avu impresia că vorbise mai degrabă pentru sine. Nici Eve nu era prea calmă. Iar asta era o constatare... deloc liniştitoare. Acum facem la stânga, drept înainte...

— Dar drumul nu coteşte! scânci Claire, proptindu-se bine de bord în timp ce Eve călca frâna din răsputeri, iar masivul automobil patina, împroşcând superficialul strat de apă în toate direcţiile în timp ce se cutremura de zor. E o fundătură!

exclamă.

— Nţ, chiar e o cotitură, gâfâi Eve, luptându-se cu volanul şi izbutind cumva — Claire habar n-avea cum — să determine automobilul să ia virajul acela imposibil, doar cu un uşor bufnet si o mică frecare de peretele din beton.

— Aoleu! Asta cam lasă urme, constată Eve. După care izbucni într-un râs ascuţit şi dezlănţuit, apăsând din nou pedala de acceleraţie. Ţine-te bine, Claire-Jder! Următoarea oprire, Oraşul Ţicniţilor!

Iar Claire se gândi că, de fapt, erau deja acolo.

Pierdu şirul îngreţoşătoarelor şerpuiri ale traseului parcurs. De fapt, chiar începu să creadă că Eve nici măcar nu ştia încotro se îndreaptă, şi doar cotea la întâmplare în speranţa descoperirii unei ieşiri, când deodată tunelul se termină, iar automobilul se înscrise pe o pantă ascendentă, după care ţâşni din nou ca o rachetă prin bezna de afară.

— Strada Bond, anunţă Eve. Tărâmul magazinelor de lux pentru vampiri, al restaurantelor stilate şi... rahat!

Călcă frâna şi provocă o oprire bruscă, totală, care o azvârli dureros pe Claire în chingile centurii. Nu că ar fi luat prea mult în seamă aşa ceva, fiindcă şi Claire, la fel ca şi Eve, era în prea mare măsură anesteziată de groază din cauza a ceea ce vedea înaintea ochilor.

— Spune-mi că nu-i aici locul, zise.

Fiindcă, dacă era, atunci locul era în flăcări.

Maşina de patrulare a lui Richard Morrell era parcată în faţa porţilor din fier forjat, cu portierele atârnând deschise. Băieţii o evacuaseră în mare grabă. Eve trase Cadillacul mai aproape, apoi opri motorul, iar cele două fete priviră cu oroare crescândă flăcările care ţâşneau prin ferestrele şi prin acoperişul masivei clădiri din piatră.

— Unde sunt pompierii? întrebă Claire. Unde sunt poliţiştii?

— Nu ştiu, dar nu putem să ne bazăm pe vreun ajutor. Nu în noaptea asta, zise Eve, deschizând portiera din dreptul ei şi coborând. Îi vezi? Sunt pe undeva?

— Nu! Claire tresări în clipa în care geamul uneia dintre ferestrele de sus explodă în cioburi. Dar tu?

— Trebuie să intrăm!

— Să intrăm?

Claire tocmai se pregătea să-i explice cât de nebunească era

propunerea, dar tocmai atunci zări un trup dincolo de porţi, zăcând cât se poate de inert.

— Eve! strigă ea. Fugi până la poartă şi-o zgâlţâi, dar era încuiată.

— Sus! urlă Eve, începând să se caţere pe fierul forjat. Claire îi urmă exemplul. Poarta era alunecoasă şi tăioasă, şi se alese cu tot felul de crestături în palme, dar tot izbuti cumva să ajungă până în vârf, apoi se legănă peste bara transversală şi se lăsă să cadă de partea cealaltă. Impactul fu unul dur, şi fu nevoită să se rostogolească stângace până se puse din nou pe picioare. Eve, a cărei coborâre fusese cu mult mai elegantă, se apropia deja de tipul care zăcea pe jos...

... şi care era unul dintre oamenii lui Frank. Mort. Eve îşi ridică privirea spre Claire şi, fără cuvinte, îi arătă sângele de pe mâna ei, apoi clătină din cap.

— A fost împuşcat, reuşi să spună, până la urmă. Of, Doamne. Sunt înăuntru, Claire. Michael e înăuntru!

Numai că el nu era, fiindcă, până să mai poată clipi o dată, în timp ce Eve încerca să năvălească pe uşa deschisă, plină de fum, Michael plonjă afară prin ea, o înhăţă şi-o trase înapoi.

— Nu! urlă el. Ce naiba cauţi aici?

— Michael! strigă Eve, azvârlindu-se în braţele lui. Unde-i Monica?

— Înăuntru.

Michael arăta groaznic: murdar de funingine şi cu ochii roşii, cu mici suprafeţe arse pe cămaşă.

— Ceilalţi au intrat s-o scoată. Eu... eu a trebuit să ies.

Vampirii puteau să fie omorâţi cu ajutorul focului. Claire îşi aminti asta din lista pe care o întocmise la scurt timp după ce se mutase în Casa de Sticlă. Nu-i venea să creadă că el îşi riscase viaţa de-abia începută, forţându-şi într-atât limitele.

— A naibii să fiu dacă nu trebuia! zbieră Eve. Dacă te prind că intri şi te laşi omorât pentru Monica Morrell, n-o să te iert în veci!

— N-ar fi pentru Monica, zise el. Şi tu ştii asta.

Priviră fix flăcările, aşteptând. Secundele trecură una după alta, şi tot nici gând să apară cineva: nici Monica, nici poliţiştii. Orizontul începea să se lumineze spre răsărit, după cum observă Claire, trecând de la albastrul-închis la un semiîntuneric.

Zorii se apropiau, iar timpul pe care-i aveau la dispoziţie ca s-

o ducă pe Monica în Piaţa Fondatoarei era pe terminate; asta, în cazul în care izbuteau măcar s-o găsească.

Şi dacă mai era vie.

— Iese soarele! strigă Michael, pe deasupra mugetelor focului.

Claire nu-l mai întrebă şi de unde ştia. Ştia pe vremea în care era fantomă; ea îşi închipuise că era vorba, probabil, de acelaşi simţ al timpului pe care-l aveau şi vampirii. Părea logic. Ar fi reprezentat o trăsătură indispensabilă supravieţuirii, să ştie când trebuie să intre la adăpost.

— Trebuie să pleci de-aici! urlă la el. Un val negru şi gros de fum se revărsă prin cadrul uşii, făcând-o să se îndoaie de mijloc de tuse. Se retraseră tustrei. Michael, trebuie să pleci! insistă ea. Imediat!

— Nu!

— Măcar, du-te în maşina poliţiei! zise Eve, arătându-i vehiculul, aflat de cealaltă parte a gardului. Are geamuri fumurii! Noi o să aşteptăm aici, îţi jur!

— Nu vreau să vă părăsesc!

Soarele împodobi îndepărtatul orizont cu o minusculă aşchie aurie, iar în locurile în care o atingeau razele, pielea lui Michael începu să sfârâie şi să fumege. Scoase un şuierat de durere şi se plesni cu palma. O flacără palidă, lacomă, îi cuprinse mâna.

Claire şi Eve începură să ţipe, iar Eve sări, placându-l ca la rugby şi aruncându-l într-o zonă umbrită. Ceea ce-i fu de ajutor, dar nu prea mult: încă ardea, doar că mai încetişor. Michael gemu, dând impresia că se abţinea să ţipe.

— Claire! strigă Eve, azvârlindu-i cheile. Izbeşte în poartă! Sparge-o! Fă-o să se deschidă! Haide!

— Dar... e maşina ta!

— Nu-i decât o afurisită de maşină! Haide odată, dă-i bătaie! Altfel nu-l mai trecem niciodată dincolo de gard!

Claire se căţără înapoi peste vâscosul, fierbintele fier al porţii, crestându-şi palmele în încă două sau trei locuri, şi abia dacă mai simţi impactul în clipa în care căzu de astă dată. Într-o clipă, era în picioare şi fugea spre Caddy...

... dar deodată îşi schimbă direcţia şi se azvârli pe locul şoferului în maşina de poliţie, pornindu-i motorul cu cheile lăsate în contact.

Asta probabil că era o infracţiune, nu? Dar, fiind caz de forţă majoră...

Merse în marşarier până aproape de capătul străzii, apoi cuplă în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie până la podea.

Scoase un ţipăt şi izbuti cumva să ţină bine volanul în clipa în care poarta năvăli peste ea; se auzi un scrâşnet de-i clănţăniră toate oasele, apoi apăsă brusc pe frână. Porţile zburară în lături, îndoite şi mutilate, iar motorul maşinii de poliţie mai scoase un urlet, după care muri, sfârâind. Claire coborî şi deschise portiera din spate, în timp ce Eve îl zorea pe Michael spre ea; Michael plonjă înăuntru, şi Claire trânti portiera după el. Eve avea dreptate: geamurile erau fumurii de-a binelea, probabil ca să-i apere de soare pe poliţiştii vampiri. Avea să fie la adăpost acolo.

Sau, cel puţin aşa spera Claire.

— Ce-o fi cu ceilalţi? urlă ea la Eve, care-i răspunse scuturând din cap. Se întoarseră amândouă să privească depozitul, cuprins acum cu totul de incendiu, flăcările ţâşnind până la aproape zece metri înălţime pe cerul dimineţii. O, Doamne. O, Doamne! Trebuie să facem ceva!

Tocmai atunci, două siluete ieşiră bălăbănindu-se pe o uşă laterală, scăldate în fum negru, şi se prăbuşiră pe caldarâm. Eve şi Claire se năpustiră într-acolo. Pentru o clipă, Claire nici măcar nu ştiu cine erau, atât de rău le înnegrise fumul, dar apoi îl recunoscu pe Joe Hess pe sub masca de funingine.

Cealaltă siluetă îi aparţinea lui Travis Lowe. Amândoi tuşeau şi scuipau negreală.

— Sus! le ordonă Eve, apucându-l de braţ pe Hess şi începând să-l târască pe cât posibil mai departe de clădire. Hai odată, sus!

El se ridică, dar clătinându-se rău de tot, în timp ce Claire izbutea să-l determine pe Lowe să procedeze la fel. Ajunseră cam pe la jumătatea drumului până la maşina de poliţie, când Lowe se lăsă să cadă pe caldarâmul parcării, tuşind de ziceai că-şi scuipă plămânii şi icnind sugrumat. Claire se lăsă pe vine lângă el, dorindu-şi să-l fi putut ajuta cu ceva, dorindu-şi să fi apărut odată blestemaţii ăia de pompieri, dorindu-şi...

— E prea târziu, zise deodată Eve. Tocmai privea soarele urcând la orizont. E răsăritul. E prea târziu.

— Nu, icni Hess. Încă nu. Richard... Monica e cu el...

— Ce? Unde? strigă Claire, răsucindu-se cu faţa spre el. Hess fusese aproape la fel de grav afectat ca partenerul său, dar măcar mai era în stare să articuleze cuvinte. Mai trăiesc?

— Trebuiau să iasă imediat după noi, şuieră Lowe.

Claire nu mai stătu să se gândească. Dacă şi-ar fi acordat ceva timp, poate că s-ar fi convins pe sine că nu trebuia s-o facă, însă acum creierul ei era pe pauză şi tot ceea ce-i mai rămânea era instinctul. Nu doar că mai exista o speranţă de a-l salva pe Shane: mai era şi că nu putea să lase pe cineva să moară astfel.

Pur şi simplu, nu putea.

O auzi pe Eve urlându-i numele, dar nu se opri; nu se putea opri; alergă mai departe până când ajunse să fie învăluită de fum, după care se lăsă să cadă în genunchi şi se târî de-a buşilea prin fierbintea, sufocanta întunecime. Biciui aerul cu braţele, încercând să dibuie ceva, orice, în timp ce-şi ţinea ochii strâns închişi. Abia mai putea să respire, chiar stând atât de aproape de sol, şi tot aerul pe care izbutea să-i tragă în piept era poluat şi toxic, făcându-i mai mult rău decât bine.

OK, asta a fost o idee cu adevărat proastă.

Nu îndrăzni să se târască prea departe; în tot acel haos şi întuneric, n-ar mai fi putut să-şi regăsească vreodată drumul de întoarcere. Ceva se prăbuşi lângă ea cu un imens trosnet, iar focul îi urlă pe deasupra capului. Claire se lipi strâns de podea, apoi se făcu ghem, apoi — când nu se pomenea prăjită sau lovită de resturi fumegânde — se sili să se mişte mai departe. Un minut. Un minut, după care, direct afară.

Dar nu era convinsă că mai putea supravieţui încă un minut acolo.

Degetele ei cercetătoare dădură peste stofă. Deschise ochii şi imediat regretă, fiindcă fumul ardea şi pişcă, şi oricum nu putea să vadă o iotă. Dar ţinea în mână o bucată de stofa, şi, da, era un crac, un crac de pantalon...

Şi atunci apăru o mână, care se răsuci şi-o apucă pe a ei. O voce de nerecunoscut hârâi:

— Scoate-o pe Monica!

O nouă explozie de flăcări lumină întunericul, şi Claire îl zări pe Richard Morrell zăcând acolo, strâns ghem în jurul trupului surorii sale. Apărând-o. Monica îşi ridică privirea, iar în ochii ei văzu groaza în stare pură. Întinse mâna, orbeşte. Claire o prinse de amândouă şi o trase înapoi, pe drumul pe care venise ea, drept în spate. Simţi curentul de aer venind prin uşa deschisă, ceea ce o ajută să se ghideze.

— Apucă-l pe frate-tău! zbieră. Monica îl apucă de mână pe Richard, iar Claire smuci din toate puterile, trăgându-i pe amândoi după ea.

Dar nu reuşi.

Nu ştiu precis cum se întâmplă mai departe... Cu o clipă în urmă, trăgea; acum, era pe jos, şi nu putea să respire, nu se mai putea opri din tuşit. O, nu. Nu nu nu. Totuşi, nu putea să se ridice, nu putea să-şi forţeze corpul să se mişte mai departe.

Shane...

Cineva o apucă de glezne şi smuci, tare. Claire mai avu doar atâta prezenţă de spirit încât s-o ţină bine de încheietura mâinii pe Monica.

— Rahat! Eve gemea, tuşea, dar dintr-odată Claire se pomeni afară, întinsă la soare, privind cum se înalţă pe cer trâmbele de fum negru. Claire! Respiră, dă-o naibii de treabă!

Nu era atât respiraţie, cât un hârâit dintr-un singur plămân, dar bine măcar că intra şi ieşea ceva aer. Auzi cum tuşeşte altcineva lângă ea şi-şi înălţă capul, văzând-o pe Monica în patru labe, scuipând cocoloaşe negre.

Iar Eve îl trăgea acum afară de picioare pe Richard Morrell.

Apoi se prăbuşi, tuşind la rândul ei, iar undeva, dincolo de îndepărtatele hotare ale urletului incendiului, ca şi cum ar fi apăsat cineva pe un comutator, Claire auzi sirene. A, uite-i că veneau, acum. Perfect. Banii colectaţi din impozitele cuiva, puşi la lucru, chiar dacă nu erau ai ei...

Claire se rostogoli cu destulă suferinţă până izbuti să se ridice în picioare. Vedea pe veşmintele ei urme de arsură, şi-i mirosea şi a păr ars. Avea să se aleagă cu o groază de dureri mai târziu, dar deocamdată, se bucura doar că trăieşte.

— Ia-o pe Monica, şuieră ea spre Eve, apucând-o pe Monica de o mână. Eve o înhăţă pe cealaltă şi începură s-o târască de-a curmezişul parcării, spre poarta sfărâmată. Hess şi Lowe aşteptau, rezemaţi de maşina poliţiei. Lowe, incredibil, trăgea dintr-o ţigară, însă când îi văzu, o azvârli şi izbuti să se pună pe picioare suficient cât să se împleticească până în locul în care zăcea Richard Morrell şi să-i ajute să se ridice.

— Michael! strigă Eve, bătând darabana în geamul maşinii de poliţie. Claire clipi din ochii apoşi: cu greu putea să întrezărească o umbră dincolo de sticla fumurie. Dă-te mai încolo!

Eve deschise precaută portiera din spate, având grijă ca nu cumva soarele să-l atingă direct, după care o încărcă pe Monica pe bancheta din spate şi se urcă după ea. Monica scoase un mormăit de protest, dar Eve o apostrofa:

— Hei, ia mai taci odată şi zi mersi!

Claire ocoli până la portiera din dreapta, se urcă, apoi întrebă, absentă:

— Cine conduce?

Richard Morrell se strecură la volan.

— Joe şi Travis rămân aici, zise. Vă aduc eu înapoi să vă luaţi maşina. Acum, ţineţi-vă bine!

În timp ce Richard dădea în marşarier, accelerând apoi către Piaţa Fondatoarei, cu toate luminile aprinse şi sirena în funcţiune, Monica izbuti să articuleze primele ei cuvinte printre accesele de tuse.

— Claire... căţea ce eşti!

Vocea îi suna aspră şi răguşită.

— Tu... crezi... că asta... ne face... prietene?

— Dumnezeule, nu, exclamă Claire. Dar am impresia că-mi cam rămâi datoare.

Monica nu-i răspunse decât privind-o chiorâş.

— Dar o să zic că suntem chit dacă scapă şi Shane.

Monica tuşi din nou.

— Ai vrea tu, zise apoi.

Doisprezece

În Piaţa Fondatoarei era curată dementă. Richard fu obligat să oprească maşina cu aproape o stradă mai încolo, imediat în afara unui cordon din maşini de poliţie, cu luminile intermitente în funcţiune. Claire coborî şi fu cuprinsă de o nouă criză de tuse, îndeajuns de gravă încât Eve să fie nevoită s-o bată cu palma pe spinare şi să converseze în locul ei cu poliţista în uniformă şi cu înfăţişarea neîndurătoare care stătea de pază la barieră.

— Trebuie să ajungem la primarul Morrell, zise ea.

— Domnul primar este ocupat, replică Poliţista. Va trebui să aşteptaţi.

— Dar...

Monica ieşi atunci de pe bancheta din spate, iar poliţista făcu

ochii mari.

— Domnişoara Morrell?

Mă rog, Claire trebuia să recunoască, sperietoarea de ciori plină de funingine şi cu părul scrum nu prea semăna grozav cu Monica Morrell cea de toate zilele. Chiar spera în secret că se va găsi pe-acolo cineva care să facă poze. Şi să le posteze pe internet.

După ce coborî şi Richard, poliţista înghiţi gălușca.

— O, Doamne. Mă scuzaţi, domnule. Numai puţin. Chem pe cineva încoace.

Şi poliţista îşi luă staţia radio şi transmise informaţia; cât timp aşteptară, îi servi cu apă îmbuteliată din maşina echipajului ei. Claire luă două sticle şi se strecură înapoi pe bancheta din spate a maşinii de patrulare, unde stătea Michael, cu ochii strâns închişi. Când îi rosti numele, el se mişcă şi întoarse capul spre ea. Nu arăta deloc bine: palid ca hârtia, ars pe alocuri şi, după toate aparenţele, se şi simţea rău. Claire îi întinse sticla cu apă.

— Nu ştiu dacă te ajută cu ceva, dar... ?

Michael făcu un semn de încuviinţare şi luă câteva înghiţituri. Claire îşi desfăcu propria sticlă şi bău la rândul ei, aproape gemând de extaz. Nimic nu i se păruse mai gustos în întreaga ei viaţă, ca apa aceea călâie, platâ, care-i spăla gâtul de fumul înghiţit.

— Am crezut... Începu Michael, umezindu-şi buzele şi lăsându-şi capul să cadă pe rezemătoarea banchetei. Am crezut c-o să fiu mai puternic. Pe alţi vampiri i-am văzut şi pe timpul zilei.

— Pe cei mai bătrâni, preciză Claire. Cred că e nevoie de timp. Amelie poate chiar să şi meargă la lumina zilei, dar ea e chiar bătrână. Nu trebuie decât să ai răbdare, Michael.

— Răbdare? repetă el, închizând apoi ochii. Of, Claire. E prima zi când ies din casă după aproape un an, cel mai bun prieten al meu e încă sub ameninţarea condamnării la moarte, iar tu îmi spui să am răbdare?

Da, chiar părea o prostie, dac-o exprima astfel. Claire îşi bău apa în tăcere, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte şi apoi strâmbându-se la vederea urmelor de funingine.

O să fie bine, îşi tot repeta în sinea ei. O să-l scoatem pe Shane. O să mergem toţi acasă. O să fie minunat.

Ceea ce până şi acum ştia că nu era deloc probabil, însă trebuia să aibă ceva de care să se agaţe.

Aşteptarea nu ţinu decât cinci minute, după care primarul îşi făcu apariţia în persoană, urmat de o suită îngrijorată şi de doi paramedici în uniformă, care tăbărâră asupra lui Richard şi a Monicăi, ignorându-le pe Claire şi pe Eve.

— Hei, noi suntem bine, mersi pentru întrebare, îi apostrofa sarcastică Eve. Doar răni superficiale. Ascultaţi, noi ne-am respectat partea de învoială. Acum îl vrem pe Shane. Imediat.

Primarul, îmbrăţişându-şi fiica plină de funingine, abia dacă aruncă o privire în direcţia lor.

— Aţi ajuns prea târziu, zise.

Claire simţi cum genunchii îi dispar de sub ea. Totul îi năvăli în minte într-un torent orbitor: focul, fumul, groaza. Shane. O, nu, nu, nu se poate...

Primarul probabil că intui la ce se gândea, şi la ce se gândea şi Eve, la rândul ei, după expresiile de pe chipurile lor, fiindcă făcu o figură sâcâită, pentru o clipă.

— Nu, nu-i asta, zise. Richard m-a anunţat că sunteţi pe drum. Iar eu am promis c-o să aştept. Eu nu-mi încalc cuvântul.

— Prea rău, bombăni Eve, mascând apoi cu un fals acces de tuse. OK, atunci de ce am ajuns prea târziu?

— Pentru că a plecat deja, răspunse primarul. Tatăl lui a pus la cale un atac imediat înaintea zorilor, când toată atenţia noastră era îndreptată spre incendiul de la depozit. I-au scos pe Shane şi pe celălalt din cuşti, mi-au omorât cinci oameni. Se îndreptau spre ieşirea din oraş, însă i-am încolţit de data asta. Totul o să se termine cât de curând.

— Dar... Shane! Claire îi aruncă o privire imploratoare. Noi ne-am respectat partea de învoială... vă rog, nu puteţi doar să-l lăsaţi liber?

Primarul Morrell se încruntă la ea.

— Înţelegerea noastră a fost ca eu să-l las liber dacă-mi aduceţi fiica înapoi. Ei bine, este liber. Dar dacă se lasă ucis încercând să-şi salveze tatăl netrebnic, asta nu mai e problema mea, explică el, în timp ce-i cuprindea cu câte un braţ pe după umeri pe Monica şi pe Richard. Haideţi, copii. O să puteţi să-mi povestiţi ce s-a întâmplat.

— Vă povestesc eu ce s-a întâmplat, interveni Eve furioasă. Le-am salvat vieţile amândurora. Pentru asta, puteţi să ne mulţumiţi oricând, apropo.

După privirea aspră cu care o săgetă pe Eve, era clar că

primarului nu i se părea deloc amuzant.

— Dacă nu i-aţi fi pus în primejdie, în primul rând, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat, zise el. Consideraţi-vă norocoase pentru că nu vă arunc în închisoare pentru complicitate şi acordare de sprijin unui vânător de vampiri. Şi-acum, dacă vreţi un sfat, duceţi-vă acasă. Haide, prinţeso, zise, sărutând părul plin de funingine al fiicei sale.

— Tată, îl opri Richard. Are dreptate. Ele chiar ne-au salvat vieţile.

Primarul arăta acum ceva mai mult decât sâcâit, ca urmare a acestei rebeliuni minore din rândul familiei sale.

— Fiule, ştiu că e posibil să simţi o oarecare recunoştinţă faţă de fetele acestea, dar...

— Numai atât, spuneţi-ne unde e Shane, îl întrerupse Claire. Vă rugăm. E tot ce vrem.

Cei doi bărbaţi din familia Morrell schimbară o privire prelungă între ei, după care Richard zise:

— Mai ştiţi spitalul cel vechi? Cel de pe Strada Mare?

Eve încuviinţă.

— Doamna Noastră? Credeam c-au dărâmat vechitura aia.

— E programată pentru demolare la sfârşitul săptămânii, răspunse Richard. Vă duc eu până acolo.

Lui Claire îi veni să plângă, într-atât de uşurată se simţea. Nu că ar fi însemnat rezolvarea problemei — că nu însemna — dar cel puţin mai făceau un pas înainte.

— Richard, îi atrase atenţia primarul, nu le eşti dator cu nimic.

— Ba le sunt, totuşi, insistă Richard, privind-o mai întâi pe Eve, apoi pe Claire. Şi n-o să uit.

Eve zâmbi larg.

— Auuuu! Nu-ţi face griji, domnule ofiţer. N-o să te lăsăm noi.

***

Văzură şi vampiri pe străzi, în plină zi. Claire îşi închipuise că era ceva neobişnuit, dar înţelese cu adevărat cât de neobişnuit era abia când Richard, încetinind înaintarea maşinii de poliţie de aproape aveai impresia că se târăşte, fluieră de uimire.

— Oliver şi-a convocat trupele, zise. Nu-i bine deloc pentru prietenul vostru. Nici pentru taică-său.

Străzile din jurul mătăhăloasei clădiri a vechiului spital erau

mărginite pe ambele părţi de automobile... mari, cu geamurile de un fumuriu cât mai închis. O mulţime de maşini de poliţie, de asemenea, însă celelalte erau cele care dădeau aparenţa de... ameninţare.

Ca şi persoanele care aşteptau în umbră, înconjurând clădirea. Unele purtau paltoane grele şi pălării, chiar şi pe arşiţa înăbuşitoare. Probabil că se strânseseră cel puţin o sută, iar cei mai mulţi dintre ei erau vampiri.

Şi, drept în mijlocul lor, stând chiar la graniţa dintre lumina solară şi umbră, stătea Oliver. Purta o haină lungă din piele neagră şi o pălărie cu boruri largi, tot din piele, iar mâinile îi erau înmănuşate.

— O, Doamne. Nu cred că voi două o să aveţi ce face pe-aici, zise Richard. Chiar atunci, Oliver întoarse capul spre ei şi făcu un pas înainte, în lumină. Vampirul continuă să înainteze, mergând într-un ritm lent, tacticos. Poate c-ar fi mai bine să vă duc înapoi acasă, propuse Richard.

Dar, în mai puţin timp decât le-ar fi trebuit lor să-i spună nu lui Richard, Oliver traversă spaţiul liber şi smuci portiera din spate a maşinii de patrulare.

— Poate c-ar trebui mai degrabă să vă alăturaţi nouă, zise vampirul, dezgolindu-şi dantura într-un zâmbet. A, Michael! în sfârşit, în afara casei, constat. Felicitări cu ocazia naşterii. Ţi-aş propune, pentru propria ta siguranţă, să rămâi strict la umbră în dimineaţa asta. Nu zic c-ai avea puterea de a face orice altceva.

Şi, până să termine de vorbit, o apucă pe Claire, care stătea cel mai aproape de uşă, de gât.

Claire îi auzi pe Michael şi pe Eve urlând, şi simţi că Eve încerca s-o ţină, dar în niciun caz puterea lui Eve n-avea cum să se măsoare cu a lui Oliver. Acesta o smulse, pur şi simplu, afară din maşină, ca pe o păpuşă din cârpe, cu degetele înfăşurate barbar de strâns în jurul gâtului ei, târând-o pe stradă.

— Shane! Shane Collins! strigă el. Am ceva pentru tine! Vreau ca tu să priveşti cu cea mai mare atenţie ce-o să fac!

Claire îl apucă de mână cu ambele ale ei, străduindu-se să se smulgă din strânsoare, dar fără rost. El ştia exact cât de strâns trebuia s-o ţină, fără să-i zdrobească de-a binelea gâtul, sau să-i taie respiraţia. Claire îşi stăpâni cu greu încă o criză de tuse panicată şi încercă să se gândească la ceva de făcut, orice.

— O s-o ucid pe fata asta, continuă Oliver, dacă nu jură

supunere, mie şi ajutoarelor mele, în faţa tuturor acestor martori. Shane, tu poţi s-o salvezi făcând acelaşi jurământ. Ai două minute să te gândeşti la hotărârea pe care o vei lua.

***

— De ce? şopti Claire. Sunetul ieşi ca un chiţăit de şoricel, abia audibil. Oliver, care privea fix faţada dărăpănată a vechiului spital, cu îngerii săi plângători pătaţi de vreme şi cu ornamentele ei baroce, se concentră pentru câteva clipe asupra ei. Dimineaţa era caldă şi senină, fără un nor, soarele arzând ca o monedă fierbinte din alamă pe cerul de un albastru strălucitor. Părea nepotrivit ca un vampir să se afle acolo.

Dar el nici măcar nu transpira.

— De ce, ce, Claire? Este o întrebare imprecisă. Ştiu că mintea ta e capabilă de mai multă acurateţe.

Ea se luptă să-şi recapete suflul, trăgând neputincioasă de degetele lui.

— De ce... ai vrut să fie omorât Brandon?

Zâmbetul îi pieri, iar în ochi îi apăru prudenţa.

— Inteligentă, zise. Numai că inteligenţa s-ar putea să nu-ţi fie benefică, până la urmă. Întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pui este: de ce mi-aş dori ca tu să fii în serviciul meu?

— Foarte bine, şuieră ea. De ce?

— Pentru că Amelie are o anumită nevoie de tine. Iar eu nu sunt obişnuit să-i ofer ceea ce-şi doreşte. Nu are nimic de-a face cu tine, dar are totul de-a face cu istoria. Totuşi, din nefericire, eu fac din asta problema ta. Curaj: dacă iubitul tău îmi jură credinţă, înlocuindu-te, îl las în viaţă. Îi dau voie să te vadă din timp în timp. Iubirile nefericite sunt atât de distractive!

Amelie nu dădea impresia că ar avea cine ştie ce nevoie de ea, se gândi Claire, dar nu-l contrazise. Nici nu putea, de fapt. Nu putea să facă mai nimic, decât să stea în vârful picioarelor, să icnească după fiecare gură de aer şi să spere că, într-un fel, va izbuti să găsească o cale de ieşire din situaţia aceea stupidă în care se vârâse singură. Iar.

— Un minut! strigă Oliver. Se auzi mişcare în interiorul clădirii, pâlpâiră umbre la ferestre. Ei bine, se pare că avem de-a face cu ceva tulburări interne, comentă vampirul.

Ceea ce voia să spună era că tatăl lui Shane îşi bătea măr fiul.

Claire se zbătu să vadă şi ea ce se petrece, dar strânsoarea lui Oliver era mult prea puternică. Putea să zărească doar cu coada ochiului, iar ceea ce zărea nu era deloc de bine. Shane ieşise până în uşa spitalului, străduindu-se să se smulgă din mâinile cuiva care-l trăgea înapoi.

— Treizeci de secunde! anunţă Oliver. Ei, cam ajungem la capătul mosorului. Mărturisesc că sunt un pic surprins, Claire. Băiatul chiar se bate pentru şansa de a te salva. Ar trebui să fii foarte impresionată.

— Ar trebui să-ţi iei mâinile de pe ea, Oliver, rosti o voce din spatele lor, însoţită de inconfundabilul zgomot al încărcării unei arme de vânătoare. Vorbesc serios. Să ştii că nu sunt într-o dispoziţie prea grozavă. Sunt obosit, şi nu vreau decât să ajung acasă.

— Richard, replică Oliver, întorcându-se să-l privească. Arăţi ca naiba, prietene. Nu crezi c-ar trebui să te duci la familia ta, în loc să-ţi baţi capul cu... proscrişii ăştia?

Richard înaintă şi-şi strecură ţeava puştii sub bărbia lui Oliver.

— Mda, aşa ar trebui. Dar le sunt dator. Am zis...

Oliver îi trase un dos de palmă. Richard zbură cât acolo şi se rostogoli pe caldarâm, oprindu-se inert la câţiva metri distanţă, în timp ce arma cădea, zăngănind.

— Te auzisem şi de prima dată, rosti blând Oliver. Vai de mine, dar îţi faci prieteni în mediile cele mai ciudate, Claire. Presupun că va trebui să-mi povesteşti totul despre asta ceva mai târziu.

Apoi, ridică tonul.

— Timpul s-a consumat! Claire Danvers, juri să-ţi închini întreaga viaţă, întregul sânge, întregul sprijin faţă de mine, acum şi pentru toată durata vieţii, ca eu să-ţi pot porunci în toate privinţele? Spune da, draga mea, fiindcă, dacă n-o faci, nu am decât să-mi strâng degetele. Şi este o modalitate foarte neplăcută. Durează minute în şir până să mori sufocată, iar Shane va fi spectator de la un capăt la celălalt.

Lui Claire nu-i venea să creadă că-l considerase vreodată cumsecade pe Oliver, sau rezonabil, sau uman. Privi fix în ochii lui reci, atât de reci, şi observă că pe faţă, de sub pălărie, începuse să i se prelingă un firicel subţire de transpiraţie, de culoarea sângelui.

Acum nu mai stătea în vârful picioarelor, îşi dădu seama.

Atingea pământul cu toată talpa.

Începe să-i cuprindă slăbiciunea!

Dar asta nu prea putea să-i fie de cine ştie ce folos.

— Stai, se auzi vocea lui Shane. Claire icni uşor, inspirând sacadat şi superficial, şi-l văzu şchiopătând de-a curmezişul terenului viran, înaintând spre ea dinspre clădirea spitalului. Avea faţa plină de sânge, şi era ceva în neregulă cu glezna lui, dar nu se oprea. Ai nevoie de un slujitor? strigă el. Nu mă vrei pe mine?

— A! Eroul îşi face apariţia, exclamă Oliver, întorcându-se spre el; şi, din mişcarea lui, Claire reuşi să-l vadă mai bine pe Shane. Îi zări frica din ochi şi, pur şi simplu, i se frânse inima pentru el. Trecuse prin atâtea... Nu merita să treacă şi prin asta. Nu, asta nu. Mă gândeam eu că ai putea să te oferi, continuă Oliver. Dar ce-ai zice să vă iau pe amândoi? Sunt un patron corect, generos. Întreab-o pe Eve.

— Să nu crezi nimic din ce-ţi spune. E mână-n mână cu tatăl tău, şuieră Claire. Au lucrat împreună tot timpul. El a aranjat să fie omorât Brandon. Shane...

— Ştiu toate astea, o întrerupse Shane. Asta-i politica, nu, Oliver? Vă jucaţi cu minţile noastre, tu şi cu Amelie. Pentru voi, noi nu suntem decât pioni. Ei bine, află că ea nu e un pion. Dă-i drumul.

— Foarte bine, tinere cavaler, replică Oliver, zâmbind. Dacă insişti...

Avea s-o omoare, chiar avea s-o omoare...

Shane ţinea ceva în mână, iar acel ceva îl azvârli drept în ochii lui Oliver.

Părea să fie apă, dar probabil că ardea ca un acid. Oliver o scăpă din mână pe Claire şi scoase un răcnet, împleticindu-se pe spate, smulgându-şi pălăria de pe cap şi îndoindu-se de şale, apucându-se disperat cu mâinile de faţă...

Shane o prinse de mână pe Claire şi o trase după el, într-o fugă şchiopătată.

Drept spre clădirea vechiului spital.

Cu un răcnet general, poliţiştii, vampirii şi slujitorii acestora, cu toţii năvăliră peste parcarea scăldată în razele luminoase. Unii dintre vampiri se prăbuşiră, izbiţi în moalele capului de fierbinţeala soarelui, dar nu toţi. Nici pe departe toţi.

Shane o împinse pe Claire prin cadrul uşii şi urlă:

— Acum!

Un uriaş birou din lemn masiv căzu pe o parte cu un bubuit, blocând intrarea, după care un altul ateriză deasupra lui de pe balconul de sus.

Shane, răsuflând greu, o apucă pe Claire şi-o trase spre el, îmbrăţişând-o.

— Eşti bine? gâfâi el. Ceva urme de colţi, sau alte alea?

— Sunt bine, icni ea. Of, Doamne, Shane!

— Să înţeleg că masca asta de negreală ţine doar de modă. Şi eşti OK.

Ea se strânse mai mult la pieptul lui.

— A fost un incendiu.

— Nu, zău! Tata se pricepe al naibii de bine la diversiuni.

Shane înghiţi în sec şi-o împinse uşurel înapoi.

— Ai scos-o pe Monica de-acolo? Tata mi-a zis... În fine, el avea de gând s-o lase acolo.

Ea încuviinţă. Ochii lui Shane sclipiră de uşurare.

— Am încercat să opresc toate astea, Claire. Dar n-a vrut să mă asculte.

— Nu te-a ascultat niciodată. Ce, nu ştiai?

Shane ridică din umeri şi privi în jur.

— Ciudat, eu am tot crezut c-o să mă asculte. Eve unde e? În maşina poliţiei?

Cu Michael, fu cât pe ce să-i răspundă, dar îşi dădu seama că probabil nu era cel mai bun moment ca să-l anunţe pe Shane că prietenul lui, cel mai bun prieten al lui, era acum vampir în toată regula. Shane abia se împăcase cu toată povestea cu fantoma.

— Mda. În maşina poliţiei.

Îi luă un colţ al cămăşii şi-l ridică să-i şteargă sângele de pe faţă.

— Au!

— Tată tău unde e?

— Ei tocmai pleacă, îi răspunse Shane. A încercat să mă facă să merg cu ei. I-am zis c-o să merg naibii unde vrea, dar numai după ce te iau şi pe tine. Aşa că... acum bănuiesc c-ar fi momentul potrivit.

Se auzi un zăngănit metalic într-o parte, iar lumea lui Claire începu să se extindă, treptat, dincolo de miracolul revederii lui Shane, spre conştientizarea locului în care se afla. Era un antreu spaţios, pardosit cu plăci dintr-un plastic verde oribil. Ce brumă

de mobilier mai rămăsese în încăpere era, în cea mai mare parte, fixat cu buloane de podea, cum era cazul şi cu biroul de recepţie; pereţii erau înnegriţi şi căptuşiţi cu straturi groase de mucegai, iar lustrele atârnau înclinate în unghiuri neobişnuite de tavan, evident predispuse să cadă la cea mai mică zguduitură. Ceva mai sus faţă de antreu se vedea un palier cu aspect şubred, iar în jurul lui, mai multe dulapuri buşite rău astupau ferestrele.

Mirosea a mortăciuni... mai rău, dădea o astfel de senzaţie, ca şi cum, de-a lungul anilor, acolo s-ar fi petrecut tot felul de fapte cumplite. Claire îşi aminti de Casa de Sticlă, de toată acea energie înmagazinată în interiorul ei... Aici ce fel de energie putea să se fi acumulat? Şi de unde provenea? Se cutremură doar gândindu-se la aşa ceva.

— Vin ăia! strigă cineva de sus, iar Shane ridică un braţ, în semn că a înţeles. E vremea să plecăm naibii de-aici, frate!

— Venim, venim. Haide, zise el, luând-o de mână pe Claire. Avem o ieşire.

— Da?

— Tunelurile morgii.

— Ce?

— Ai încredere în mine.

— Am, dar... tunelurile morgii?

— Mda, confirmă Shane. Au fost astupate pe la mijlocul anilor cincizeci, dar am destupat noi unul dintre capete. Nu figurează pe hărţi. Nimeni nu le supraveghează.

— Şi cine mai e aici cu tine?

— Vreo doi tipi de-ai lui taică-meu, răspunse Shane.

— Atât? întrebă ea, îngrozită. Tu ştii că afară sunt cam o sută de persoane turbate? Şi că au arme?

În spatele lor, bubuitul în uşă se intensifică. Birourile care blocau intrarea începură să scrâşnească pe podea, înaintând într-un ritm torturant, centimetru cu centimetru. Deja se putea vedea lumina zilei revărsându-se înăuntru.

— Ar fi mai bine să mergem, zise Shane. Hai.

Claire se lăsă trasă de el, dar mai aruncă o privire peste umăr, văzând cum se cutremură birourile la impactul cu trupurile ce se năpusteau în ele. Greoaiele mobile lunecară pe podea cu un nou geamăt, iar una dintre ele se crăpă în două, vărsându-şi sertarele cu zgomot.

Shane îşi flutură mâna spre un tip masiv îmbrăcat în piele neagră în clipa în care ajunseră în dreptul lui, după care tustrei porniră în fugă pe coridorul de la cel de-al doilea nivel al clădirii. Era întunecat, murdar şi înfricoşător, dar nu la fel de înfricoşător ca zgomotele care se înălţau dinspre antreul din urma lor. Shane avea la el o lanternă, pe care o aprinse, ca să poată zări obstacolele din cale: stative pentru perfuzii răsturnate, un cărucior cu rotile părăsit, acoperit de praf, o targă pe roţi trântită într-o rână.

— Mai repede, zise ea, cu sufletul la gură, fiindcă auzise o bubuitură decisivă dinspre antreu.

Intraseră.

Claire nu credea că era posibil ca mai mult de jumătate dintre vampiri să fi reuşit să răzbată cu succes în traversarea parcării scăldate de soare, însă cei care erau suficient de puternici se aflau acum înăuntru, unde pentru ei era numai bine şi întuneric. Fără îndoială.

Shane ştia pe unde merge. Coti la dreapta la un moment dat, apoi la stânga, deschise o uşă pentru ieşire în caz de incendiu, după care îi făcu vânt lui Claire pe-acolo.

— Sus! o îndemnă el. Urci două rânduri de trepte, apoi faci la stânga!

Pe scară erau tot felul de lucruri; Claire nu putea să le distingă prea bine, chiar şi la lumina lanternei lui Shane, însă miroseau a mort, un dezgustător iz de descompunere. Se strădui să-şi ţină respiraţia, să evite băltoacele lipicioase de lichid uscat — orice-ar fi fost, nu-i venea să şi-l închipuie ca fiind sânge — şi să urce în continuare, în fugă, treptele. Primul palier, apoi încă o scară, de data aceasta curată, cu excepţia câtorva sticle sparte peste care sări.

Trase de uşa de incendiu aflată cu două etaje mai sus, însă aproape că-şi dislocă umărul.

Era blocată.

— Shane!

El o împinse deoparte, puse mâna pe clanţă şi trase.

— Mama mă-sii!

O izbi furios cu piciorul, păru dezorientat pentru o clipă, după care se întoarse spre încă un şir de trepte.

— Încă unul! Hai!

Uşa de la cel de-al cincilea etaj era deschisă, şi Claire ţâşni

prin ea în beznă.

Piciorul i se prinse în ceva, şi se răsturnă în faţă, izbindu-se de podea şi rostogolindu-se mai încolo. Lanterna lui Shane aruncă un ghem ţopăitor de raze în urma ei, luminând bucăţi zgâriate de linoleum, stive de lăzi înclinate...

... şi un schelet. Claire scânci şi se trase înapoi de-a buşilea, abia pe urmă dându-şi seama că era unul dintre acele schelete folosite ca material didactic, împrăştiat pe podea după ce se împiedicase de el.

Shane o apucă de braţ, o trase în sus şi-o împinse mai departe. Claire privi peste umăr. Nu-l mai văzu pe biker, pe cel care venea în urma lor. Unde să fi...

Auzi un răcnet.

A!

Shane o zori să parcurgă lungul coridor, după care coti la stânga şi-o trase după el. Acolo era o altă scară de incendiu. Shane deschise uşa şi coborâră în goană un etaj.

Uşa de-acolo era deschisă. Shane o trase după el pe un alt coridor lung şi întunecat şi alergară cât putea de repede, el numărând în şoaptă uşile.

Se opri în faţa celei de-a treisprezecea.

— Intră, o îndemnă, izbind uşa cu piciorul. Metalul scârţâi strident, iar uşa zbură înapoi, trântindu-se de podea. Ceva se sparse cu un clinchet ca de farfurii scăpate din mână.

Claire se simţi cuprinsă de un fior rece, fiindcă pătrunsese în ceea ce arăta a morgă. Tăvi din oţel inoxidabil, dulapuri din oţel inoxidabil de-a lungul pereţilor, unele încuiate, altele cu uşile larg căscate, lăsând să se zărească tăvile glisante.

Da, era destul de convinsă că se aflau în morgă. Şi la fel de convinsă că încăperea avea să joace un rol principal în coşmarurile ei de-acum încolo, asta cu condiţia să mai poată dormi vreodată.

— Pe-aici, zise Shane, deschizând uşa a ceea ce semăna cu un tobogan pentru lenjerie. Hai, Claire.

— O, ce naiba, nu!

Fiindcă, pe lângă că ura spaţiile strâmte, nici nu-şi putea imagina ceva mai rău decât ce vedea acolo. Habar n-avea cât de lung era toboganul, însă era strâmt, era întunecos, şi nu cumva pomenise el ceva despre tunelurile morgii? Să fi fost acela un tobogan pentru cadavre? Şi dacă rămăsese vreun leş

înţepenit prin el? O, doamne...

Auzi zgomote venind de afară: gloata urmăritorilor, apropiindu-se cu iuţeală.

— Scuze, dar n-avem timp, zise Shane, luând-o pe sus şi dându-i drumul pe tobogan, cu picioarele înainte.

Încercă să nu ţipe. Se gândi că poate chiar avea să reuşească, în timp ce luneca, neputincioasă, pe panta întunecată, printr-un tunel rece, metalic, destinat doar morţilor.

Treisprezece

Areriză pe tare, pe piatră, pe întuneric, reprimându-şi arzătorul imbold de a scânci. O mână o apucă de umăr şi-o ajută să se ridice. Auzi un zăngănit asurzitor în spatele ei şi se trase deoparte exact la timp pentru ca Shane — oricum, aşa credea ea, că era Shane — să se poată rostogoli pe tobogan după ea.

Şi atunci, luminile se aprinseră.

În fine, nu tocmai lumini... o singură lumină, şi era a unei lanterne.

Iar cel care-o ţinea în mână era tatăl lui Shane.

Frank aruncă o privire rapidă, rece, spre fiul său, apoi o alta spre Claire, după care întrebă:

— Des unde e?

Shane părea şocat.

— Tată... era vorba că pleci! Tocmai asta era toată faza!

— Unde naiba e Des?

— S-a dus! strigă Shane. Fir-ar să fie, tată...

Frank Collins se înnegri la faţă de o furie care-i schimonosi trăsăturile, şi-şi abătu lumina lanternei dinspre ei. Claire clipi să-şi alunge stelele verzi, după care observă că o îndreptase spre doi dintre oamenii lui, care aşteptau acolo, în întuneric.

— Bun, rosti el. Hai s-o facem.

— Să faceţi ce? îl întrebă Shane, ridicându-se în picioare. Tresări de durere în clipa în care-şi lăsă greutatea pe glezna vătămată. Tată, ce naiba se-ntâmplă aici? Ziceai că plecaţi!

— N-am omorât destui vampiri ca să plecăm, replică Frank Collins. Dar sunt pe cale să-mi fac norma.

Cei doi tipi asupra cărora îşi îndreptase lumina lanternei stăteau pe vine lângă o plăcuţă cu circuite integrate, improvizată din ceea ce părea să fi fost vechi componente de calculator. Era conectată la o baterie de automobil. Unul dintre cei doi tipi avea în mână două fire electrice, ţinându-le de partea izolată, însă la capetele acestora se vedea cuprul dezgolit, proaspăt scos la iveală.

Piesele de puzzle se aşezară cap la cap.

Tatăl lui Shane se folosise doar de fiul său, încă o dată. Îl întrebuinţase în chip de momeală, lăsându-l să creadă că joacă rolul eroului, distrăgându-le vampirilor atenţia, astfel încât tatăl să aibă timp pentru evadare.

Îl folosise ca să atragă un număr mare de vampiri într-un singur loc. Numai că nu era vorba numai despre vampiri: erau şi oameni acolo. Şi poliţişti, şi partizani de-ai vampirilor. Dar şi oameni care se aflau acolo numai pentru că îi erau datori lui Oliver.

Era un asasinat cu sânge rece.

Richard spusese: Se demolează săptămâna asta. Ceea ce însemna că explozibilii fuseseră deja amplasaţi.

— Vor să arunce clădirea în aer! ţipă Claire, năpustindu-se. N-ar fi putut să se lupte cu bikerii, însă nici nu avea nevoie.

Tot ceea ce trebuia să facă era să smulgă firele de sub plăcuţa cu circuite.

Scoaseră un poc alb-albăstrui, şi Claire avu noroc că n-o electrocutară. Apoi, unul dintre bikeri se întinse spre ea, o prinse şi-o azvârli înapoi, examinând pagubele şi scuturând din cap.

— Avem o problemă! urlă el. Asta a distrus placa! Trebuie timp ca s-o cablăm la loc!

Chipul lui Frank se făcu stacojiu de furie; se aruncă spre ea, cu pumnul ridicat.

— Afurisită de...

Shane îi prinse pumnul în palma deschisă şi-l ţinu pe loc.

— Gata, zise el. Ajunge, tată. Gata.

Frank încercă să-l lovească. Shane eschivă. Cel de-al doilea pumn îl receptă din nou în palma deschisă.

Pe cel de-al treilea îl pară, după care expedie şi el un pumn. Numai unul.

Frank căzu drept în fund, pe chip apărându-i ceva care semăna a teamă.

— Ajunge, repetă Shane. Claire nu-l văzuse niciodată arătând atât de înalt, sau mai înfricoşător. Încă mai ai timp să fugi, tată, zise el. Ar fi mai bine s-o faci cât încă mai poţi. Or să-şi dea seama cât de curând unde suntem, şi ştii ceva? Nu vreau să mor pentru tine. Nu mai vreau.

Frank deschise gura, apoi o închise la loc. Îşi şterse sângele de la gură, privindu-l fix pe Shane, în timp ce se ridica în picioare.

— Am crezut că înţelegi, zise el. Am crezut că vrei...

— Ştii ce vreau, tată? îl întrerupse Shane. Vreau să-mi iau viaţa înapoi. O vreau pe iubita mea. Şi vreau ca tu să pleci şi să nu te mai întorci niciodată.

Ochii lui Frank se îngustară, ca de rechin.

— Maică-ta se răsuceşte în mormânt, văzându-te cum îţi trădezi propriul neam. Pe propriul tată. Dându-te de partea paraziţilor care infestează oraşul ăsta bolnav.

Shane nu-i răspunse. Cei doi se ţintuiră reciproc cu privirea timp de câteva secunde, într-o tăcere încordată, furioasă. Apoi, Claire auzi zăngănitul metalic, venind de sus. Îl trase imperativ de braţ pe Shane.

— Cred că au descoperit toboganul, zise. Shane...

Tatăl lui Shane fu cel care vorbi primul.

— Trebuia să te las în blestemata aia de cuşcă, să te prăjeşti, nemernic nerecunoscător ce eşti. Nu mai eşti fiul meu.

— Aleluia, replică încet Shane. În sfârşit, liber.

Tatăl lui stinse lanterna, după care Claire auzi zgomot de paşi alergând prin întuneric.

Shane o prinse de mâna transpirată şi porniră în fugă în direcţia opusă, el numărând paşii cu sufletul la gură, până când zăriră strălucirea aurie de la capătul tunelului.

***

Shane ar fi vrut să fugă, însă o evadare ar fi fost imposibilă. Doar dacă reuşeau să iasă din Morganville, dar până şi atunci, Claire înţelesese — în sfârşit — că vampirii nu i-ar fi lăsat să plece. În niciun caz, după ceea ce făcuseră, sau fuseseră cât pe ce să facă.

Era nevoie să facă lucrurile aşa cum trebuia.

Puse totul la cale în minte până să-i spună lui ceva; Shane tot boscorodea într-un monolog rostit pe nerăsuflate, întorcând pe toate feţele un plan: să fure o maşină, să iasă din oraş, poate chiar şi din stat.

Claire păstră tăcerea până când zări fulgerele cireşii şi albăstrii ale unei maşini de patrulare aparţinând poliţiei din Morganville apropiindu-se pe strada întunecată; atunci, îşi desprinse mâna dintr-a lui Shane şi-i zise:

— Ai încredere în mine.

— Ce?

— Ai încredere în mine, şi-atât.

Se postă în faţa maşinii de poliţie, care opri repede, cu prudenţă. Lumina unui reflector o orbi, însă ea rămase

nemişcată în bătaia lui. Îl simţi pe Shane dând înapoi, aşa că rosti, tăios:

— Shane, nu! Stai pe loc!

— Ce naiba faci?

— Mă predau, zise ea, ridicându-şi braţele. Vino. Predă-te şi tu.

Pentru o clipă, una cumplită, crezu că n-o s-o asculte, însă apoi îl văzu păşind pe stradă, apropiindu-se de ea, ridicându-şi mâinile şi împletindu-şi degetele la ceafa. Portierele maşinii de poliţie se deschiseră cu un pocnet sec, iar Shane se lăsă să cadă în genunchi. Claire îl privi chiorâş, după care îi urmă exemplul.

În câteva secunde fu cu faţa la pământ, ţintuită de mâna fierbinte şi fermă a cuiva, după care auzi o voce bărbătească zicând:

— Aici Heller. Danvers şi puştiul Collins sunt la noi. Trăiesc.

Nu auzi răspunsul, însă era prea preocupată să se întrebe dacă nu cumva comisese o cumplită greşeală, în timp ce cătuşele din oţel rece ţăcăneau, închizându-i-se în jurul încheieturilor. Poliţistul o prinse de cot, ridicând-o în picioare şi făcând-o să tresară din cauza durerii resimţite de musculatura ei suferindă. Lângă ea, Shane avea parte de acelaşi tratament. Nu se împotrivea. Arăta... Încordat.

— E OK, îi zise ea. Ai încredere în mine.

În ochii lui era multă disperare; totuşi, încuviinţă.

Sper să am dreptate, îşi zise în gândul ei, înghiţind în sec în timp ce-i împingeau să urce în maşină.

***

Poliţiştii nu discutară deloc cu ea sau cu Shane. Drumul fu scurt, şi tăcut, iar în clipa în care maşina de patrulare pătrunse în parcarea acoperită a Primăriei, văzură că erau aşteptaţi de un întreg comitet de primire. Claire fu la un pas să izbucnească în plâns la vederea lui Michael şi a lui Eve: plini de funingine, dar stând unul lângă celălalt, ţinându-se de mâini. Arătau îngrijoraţi. Lângă ei era Richard Morrell, bandajat la cap.

Şi primarul Morrell. Nu izbuti deloc să-i descifreze expresia: părea sâcâit, dar îşi închipui că era ceva obişnuit la el. Claire mai zări un fulger de păr roşu, după care-l văzu pe Sam, rezemat de un stâlp, sus pe platformă. În afara lui Michael, era

singurul vampir prezent. Cel puţin, singurul pe care putea ea să-l vadă.

Portierele maşinii de patrulare se deschiseră, şi Claire lunecă afară. Primarul o cercetă din cap până-n picioare cu privirea, după care se fixă asupra lui Shane. Ochii i se îngustară.

— Sursele mele m-au informat că a amplasat cineva un panou declanşator în subteranul spitalului, zise el. A conectat la el fire electrice, pregătindu-se să arunce clădirea în aer. Se pare că altcineva a distrus dispozitivul înainte să se poată întâmpla dezastrul.

— Claire a smuls firele, zise Shane. Tatăl meu avea de gând să declanşeze explozia şi să-i omoare pe toţi cei aflaţi înăuntru.

Cei doi Morrell, tată şi fiu, se priviră reciproc. Până şi Sam îşi înălţă capul, cu toate că rămase pe loc, cu braţele încrucişate pe piept, cu o înfăţişare destinsă şi neutră.

— Şi unde e tatăl tău? îl întrebă Richard. Shane, tu nu ai nicio obligaţie faţă de el. O ştii bine.

— Mda, răspunse Shane. Ştiu. A plecat. Mi-aş dori să-ţi pot spune că n-o să se mai întoarcă, dar...

Ridică din umeri.

— Dă-i drumul lui Claire, frate. Ea i-a salvat pe toţi. N-a făcut rău nimănui.

Primarul Morrell îi făcu un semn afirmativ poliţistului din spatele lui Claire. Ea îşi simţi cătuşele mişcându-se, apoi desfăcându-se, şi-şi ridică braţele recunoscătoare, încrucişându-le pe piept.

— Şi cu Shane, cum rămâne? întrebă ea.

— Vampirii i-au prins pe doi dintre oamenii lui Frank, îi răspunse Richard. Au recunoscut că Frank a fost cel care l-a asasinat pe Brandon. Shane a fost absolvit de învinuiri.

Shane clipi, nedumerit.

— Ce?

— Du-te acasă, îl îndemnă Richard, în timp ce poliţistul descuia şi cătuşele lui Shane. Sam a avut grijă să răspândească vestea printre vampiri. Ei nu se prea dau în vânt după tine, aşa că păzeşte-ţi spatele; altfel, nu eşti considerat vinovat de nicio infracţiune. Dintre cele importante.

— Grozav! exclamă Eve, apucând-o de mână mai întâi pe Claire, apoi şi pe Shane. Am plecat de-aici!

Cadillacul lui Eve era parcat cu câteva locuri mai încolo.

Geamurile laterale şi parbrizul din spate fuseseră înnegrite între timp, observă Claire, şi prin aer plutea un miros de proaspăt vopsit, iar două tuburi de spray pentru vopsit zăceau pe jos. Ea se urcă în faţă, iar Michael se strecură pe bancheta din spate. Shane ezită, îl cercetă cu privirea, apoi se urcă, trântind uşa după el.

Eve porni motorul.

— Shane!

— Mda?

— A naibii să fiu dacă nu te omor când ajungem acasă!

— Bun, replică Shane. Pentru că, în clipa de faţă, să mor mi se pare o idee mai bună decât să discutăm despre orice din toate astea.

Oraşul era bizar de tăcut: focurile stinse, mulţimile împrăştiate, nimic de văzut pe-aici, circulaţi, vă rog! Dar Claire nu era cu adevărat convinsă că se sfârşise. Absolut deloc.

Stătu rezemată de geam pe drumul spre casă, epuizată şi nefericită. Dinspre bancheta din spate venea o tăcere ameninţătoare, o senzaţie de parcă norii de furtună s-ar fi adunat pe cer, gata să se spargă. Eve sporovăia surescitată despre tatăl lui Shane, şi despre locurile în care era posibil să se fi dus; nimeni nu-i răspundea. Sper să plece, îşi zise Claire. Sper să se ducă departe. Nu pentru că n-ar fi trebuit să plătească — ba trebuia — dar din cauză că, dac-ar fi plătit pentru faptele lui, pentru Shane n-ar fi însemnat decât necazuri în plus. Să-şi piardă şi cel din urmă membru al familiei deja distruse. Era mai bine dacă tatăl lui doar... dispărea.

— I-ai spus lui Shane? o întrebă Eve. Claire se îndreptă, clipind şi căscând, în timp ce Eve oprea masivul Caddy în fata casei lor.

— Despre ce?

Eve îi arătă spre Michael.

— Ştii tu.

Claire se întoarse să-l privească. Shane privea fix drept înainte, cu chipul parcă împietrit.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el. Ţi-a apărut din senin nu ştiu ce zână fermecată, care ţi-a oferit libertatea, iar acum poţi să ieşi din casă oricând vrei, zise el. Spune-mi despre ce e vorba, Michael. Fiindcă tot drumul m-am gândit de ce eşti tu aici, în maşină, şi chiar nu-mi trece prin minte niciun alt răspuns care nu m-ar face să vomit.

— Shane... Începu Michael, însă apoi scutură din cap. Mda. A venit zâna mea cea bună şi mi-a îndeplinit o dorinţă. Mai bine hai să trecem peste asta.

— Să trecem peste asta? îl îngână Shane. Cam cum anume ai vrea s-o fac? Du-te-n mă-ta!

Coborî din maşină şi porni cu paşi furioşi pe alee. Eve înşfăcă o uriaşă umbrelă neagră şi se repezi spre portiera din partea lui Michael: o deschise precum un valet, iar el coborî, luă umbrela şi fugi după Shane. Chiar şi în acea penumbră, pielea începuse să-i fumege uşurel, de parcă ar fi fost în cuptor.

După ce ajunse până la umbra verandei, Michael lăsă umbrela să cadă, iar Shane se întoarse şi-i arse un pumn.

Tare.

Michael eschivă pumnul, pe al doilea îl prinse în palma deschisă, făcu un pas înainte şi-l cuprinse în braţe.

— Dă-te de pe mine! urlă Shane, îmbrâncindu-l înapoi. Mama mă-sii! Dă-te!

— N-aveam de gând să te muşc, idiotule, rosti plictisit Michael. Doamne! Doar mă bucur că eşti viu.

— Aş fi vrut să pot spune acelaşi lucru, dar din moment ce nu eşti...

Shane deschise uşa, trântind-o de perete, şi dispăru înăuntru, lăsându-l pe Michael rezemat de perete.

Claire şi Eve se apropiară încetişor pe alee.

— O să... Începu Claire, înghiţind în sec. O să vorbesc eu cu el. Îmi pare rău. Doar că e un pic cam... a fost o zi cam lungă, înţelegi? O să fie OK.

Michael încuviinţă. Eve îşi petrecu un braţ în jurul lui şi-l ajută să intre în casă.

Shane nu se vedea pe nicăieri atunci când ajunse Claire în living, însă auzi trântindu-se sus uşa de la camera lui. Fir-ar să fie, dar iute mai era, când voia. Şi înverşunat. Cine zicea că fetele sunt cu toane? Îşi îndreptă privirea spre canapea — era cel mai la îndemână loc pe care putea să se întindă — cu un nesaţ istovit. Poate c-ar trebui să-l lase pe Shane să treacă singur prin asta. Doar nu era ceva neobişnuit pentru el să aibă de-a face cu traumele...

Dar, pe de altă parte... numai pentru că putea s-o facă şi singur nu însemna să fie şi obligat la asta.

Era ceva neobişnuit prin încăpere, şi pentru câteva secunde

care i se părură foarte lungi, Claire nu izbuti să-şi dea seama ce anume. Abia apoi i se făcu lumină în minte.

Livingul mirosea a flori. A trandafiri, mai precis.

Claire se încruntă, se întoarse şi văzu un imens buchet de trandafiri roşii zăcând pe o măsuţă din apropiere. Lângă el era un plic cu numele ei pe el, într-o caligrafie învechită, migăloasă.

Îl rupse într-o margine şi desfăcu hârtiile aflate înăuntru.

Dragă Claire,

Protecţia mea neoficială nu mai este suficientă de-acum pentru tine şi prietenii tăi, şi cred că ştii deja acest lucru. Vor trebui efectuaţi paşi mult mai drastici, şi foarte curând, fiindcă altfel prietenii tăi vor avea de plătit preţul. Oliver nu va permite ca evenimentele de astăzi să treacă fără consecinţe. Ai fost curajoasă, dar extrem de nesăbuită cu inamicii tăi.

Examinează temeinic propunerea mea.
Nu-ţi voi mai face oferta şi a doua oară.

Nu era nicio semnătură, însă Claire nu avea nici cel mai mic dubiu asupra identităţii persoanei căreia îi aparţinea scrisul. Amelie. Scrisoarea avea în filigran pecetea ei.

Celelalte hârtii din plic păreau să fie documente legale. Le citi, încruntată, străduindu-se să le pătrundă semnificaţiile, dar unele formulări îi scăpau.

Eu, Claire Elizabeth Danvers, jur să-mi închin viaţa, sângele şi sprijinul Fondatoarei, acum şi pe toată durata vieţii, astfel încât Fondatoarea să-mi poată porunci în toate privinţele.

Era aceeaşi formulă pe care i-o recitase şi Oliver, acolo, lângă spital, când încercase să facă din ea...

...sclava lui.

Claire scăpă hârtia din mână ca şi cum ar fi fost cuprinsă de flăcări. Nu, nu putea să facă asta. Nu putea.

Altfel prietenii tăi vor avea de plătit preţul.

Claire înghiţi în sec, îndesă contractul la loc în plicul pe care şi-l strecură în buzunar exact în clipa în care Eve îşi făcu apariţia de după colţ, exclamând:

— Trandafiri! Mamă! Da’ cine-a murit?

— Nimeni, îi răspunse Claire, răguşită. Sunt pentru tine. De la Michael.

Pe chipul lui Michael apăru surprinderea, însă era cu spatele spre Eve şi, dacă mai avea un pic de minte, trebuia să-i intre în joc.

Claire se duse sus, să facă un duş.

***

Când eşti curat, te simţi mai bine. Nu cu foarte mult mai bine, dar oricum. Stătu jos o vreme, privind ţintă plicul cu numele ei pe el, dorindu-şi să fi putut discuta cu Shane despre asta, sau cu Eve, sau cu Michael, dar neîndrăznind să încerce cu niciunul dintre aceştia, fiindcă era vorba despre alegerea ei, nu a lor. Şi, oricum, ştia ce i-ar fi spus ei.

Nu există destui de „nu” pe lume, asta i-ar fi spus.

Abia după lăsarea întunericului bătu Shane, în sfârşit, la uşa ei. Deschise şi rămase pe loc, privindu-l. Doar privindu-l, fiindcă, într-un fel, se gândea că niciodată nu l-ar putea privi îndeajuns. Arăta obosit, şi răvăşit, şi plin de cute de pe urma somnului.

Şi era atât de frumos, încât îşi simţi inima sfărâmându-se într-un milion de mici bucăţele, tăioase la muchii.

El se mută, stânjenit, de pe un picior pe celălalt.

— Pot să intru? Sau vrei să… ?

Arătă în spatele lui, spre coridor. Ea făcu câţiva paşi înapoi şi-l lăsă să intre, apoi închise uşa după el.

— M-am cam aprins cu Michael, zise Shane.

— Mda, aşa crezi?

— Tu de ce nu mi-ai zis?

— Ei bine, pentru că nu mi se părea tocmai momentul prielnic, explică ea, istovită, după care se aşeză din nou pe pat, sprijinindu-se cu spinarea de tăblie. Haide, Shane, atunci fugeam ca să ne salvăm vieţile.

El îi învrednici argumentul cu o ridicare din umeri.

— Cum s-a făcut?

— Vrei să spui, cine? Amelie. A fost aici, şi Michael i-a cerut-o.

Claire îl privi îndelung, şi abia apoi îi dădu şi lovitura de graţie.

— I-a cerut-o pentru că voia să fie capabil să iasă din casă.

Shane păru copleşit. Se lăsă în jos până pe colţul patului,

privind-o fix cu ochii aceia de om rănit, vulnerabil. Ochii care-i făcură inima să se sfărâme din nou.

— Nu, rosti el. Nu din cauza mea. Spune-mi că n-a fost...

— El spune că n-a fost. Sau, ştii, nu în totalitate, oricum. Trebuia să facă asta, Shane. Nu mai putea să trăiască aşa, nu la infinit.

Shane îşi întoarse privirea de la ea.

— Dumnezeule. Vreau să zic, el ştie ce sentimente am eu faţă de vampiri. Şi acum uite că trăiesc lângă unul dintre ei. Acum, un vampir e cel mai bun prieten al meu. Asta nu-i bine.

— Dar nici rău nu trebuie să fie, zise ea. Shane... nu fi supărat, OK? A făcut ceea ce a crezut că trebuie.

— Nu toţi facem aşa? replică el, trântindu-se pe spate în pat şi punându-şi mâinile sub cap. Privind fix tavanul. Lungă zi a mai fost.

— Mda.

— Aşa, zise el. Ai vreun program astă-seară? Pentru că, dintr-odată, sunt liber.

O făcu să râdă, chiar dacă îşi închipuise că râsul nu mai exista pentru ea. Shane se rostogoli într-un cot, iar blândeţea cu care-i zâmbi o făcu să-i rămână respiraţia în gât.

Întinse mâna şi-o trase încetişor de păr, zâmbind în continuare.

— Ai fost ca o tigroaică azi, îi zise. O eroină.

— Cine eu? Nici gând.

— Ba da, tu. Ai salvat vieţi, Claire. Drept e, că şi pe ale unora pe care m-aş fi bucurat să-i văd duşi, dar... oricum. Am impresia că l-ai salvat până şi pe taică-meu. Dac-ar fi făcut să explodeze clădirea aia... n-ar mai fi avut scăpare. Nu l-aş mai fi lăsat eu.

Rămaseră aşa, doar privindu-se unul pe celălalt, iar Claire simţi o anumită tensiune şerpuind prin aer între ei doi, împingându-i mai aproape. Îl văzu aplecându-se spre ea, atras de aceeaşi forţă. El se întinse şi-şi plimbă încetişor mâna de-a lungul piciorului ei gol.

— Aşa. Ia zi, care-i planul, eroino? Vrei să vedem un film?

Claire se simţea ciudat. Înnebunită şi înstrăinată şi plină de nesiguranţă.

— Nu, îi răspunse.

— Sau să omorâm zombi?

— Nu.

— Dacă vrei să mă împingi spre canastă, să ştii că... zic... pas... ce tot faci?

Ea se întinse pe o parte de-a lungul patului, cu faţa spre el.

— Nimic. Tu ce vrei să faci?

— A, hai să nu ajungem până acolo.

De ce nu?

— Păi, tu nu ai şcoală mâine?

Claire îl sărută. Nu era un sărut nevinovat... orice altceva. Se simţea ca trandafirii aceia de jos, întunecată şi roşie şi plină de pasiune, şi era ceva nou pentru ea, atât de nou, însă nu-şi putea stăpâni senzaţia că trebuia să facă asta, acum, pentru că fusese cât pe ce să-i piardă, şi...

Shane îşi rezemă fruntea de fruntea ei şi se desprinse din sărutare icnind, ca unul pe cale să se înece.

— Stai uşor, zise. Las-o mai încet. Doar nu plec nicăieri. Ştii asta, nu? Nu trebuie să te dai peste cap ca să mă ţii aici. În fine, atât timp cât, până la urmă...

— Taci.

Tăcu, dar numai apăsându-şi buzele la loc peste ale ei. O sărutare mai lentă de astă dată, mai întâi caldă, apoi fierbinte. Ea se gândi că niciodată nu s-ar fi putut sătura de gustul lui: îi vibra prin tot corpul, ca un curent electric dezlănţuit, luminând-o pe dinăuntru. Luminând-o şi în feluri despre care ştia că nu erau cuvenite, sau, în cel mai bun caz, nu întru totul legale.

— Vrei să jucăm baseball? îl întrebă. Shane deschise ochii şi încetă să-i mai mângâie părul.

— Ce?

— Prima bază, zise ea. Eşti deja acolo.

— Eu nu alerg între baze.

— Ei bine, măcar ai putea să te furişezi până la a doua.

— Dumnezeule, Claire! Altădată mă mai distram cu termenii sportivi în momente de-astea, dar acum vii tu şi strici tot!

Încă un sărut umed, fierbinte, şi mâinile lui îi coborâră pe gât, uşoare ca fulgul. Dincolo de umeri, târându-şi degetele pe pielea ei rămasă dezgolită de subţirea cămaşă de noapte din tricot. Mai jos...

— Fir-ar să fie...

Shane se rostogoli înapoi pe spate, suflând greu, privind din nou fix tavanul.

— Ce-i? se miră ea. Shane?

— Puteai să mori, răspunse el. Ai şaisprezece ani, Claire.

— Aproape şaptesprezece.

Se mută mai spre el, cuibărindu-se cât putea de aproape.

— Mda, asta îndreaptă totul. Uite...

— Vrei să mai aşteptăm?

— Mda, zise el. Mă rog, evident, nu e prima mea opţiune, dar în clipa de faţă sunt total dispus să mă gândesc de două ori. Numai că treaba e... Nu vreau să plec.

Braţul lui îi cuprindea trupul, şi pentru ea nu mai exista nimic pe lume, decât căldura corpului lui lipit de al ei, şi şoaptele lui, şi acea nevoie izbitor de vulnerabilă din ochii lui.

— Dar n-o să-mi fie deloc uşor să spun nu. Aşa că, ajută-mă şi tu la faza asta.

Inima îi bubuia în piept.

— Vrei să rămâi?

— Da. Am...

Deschise gura, o închise la loc, apoi o deschise din nou.

— Am nevoie să rămân, îi zise. Am nevoie de tine.

Îl sărută, cât putu de gingaş.

— Atunci, rămâi.

— OK, dar dacă vine vorba iar despre baseball, să ştii că mai departe de baza a doua nu mă prinzi.

— Eşti convins de asta?

— Jur!

Şi, cumva, reuşi să se ţină de cuvânt, indiferent cât de mult se strădui ea să-i convingă.

***

Shane dormea încă, ghemuit grămadă printre perne, sforăind uşurel. La un moment dat, ea îi scosese cămaşa, iar acum stătea, scăldată în strălucirea soarelui la răsărit, privind cum sclipea lumina pe muşchii puternici de pe spatele lui. Şi-ar fi dorit să-i atingă... dar nu voia să-l trezească. El avea nevoie să doarmă, iar ea avea ceva de făcut.

Ceva care lui nu-i va plăcea.

Claire coborî uşurel din pat, mişcându-se cu multă grijă, şi-şi găsi blugii mototoliţi pe covor. Plicul era încă în buzunarul din spate. Îl deschise şi-i scoase conţinutul, documentele acelea legale, le despături, apoi reciti biletul.

Aşează contractul pe birou, îşi întoarse privirea spre Shane şi se gândi la riscul de a-l pierde. Şi pe Eve, şi pe Michael...

Eu, Claire Elizabeth Danvers, jur să-mi închin viaţa, sângele şi sprijinul...

Shane îi zisese că este o eroină, însă ea nu se simţea astfel. Se simţea ca o adolescentă înfricoşată, cu foarte multe de pierdut. Nu pot să stau să-l privesc cum suferă, se gândi. Nu şi dacă există o cale prin care să împiedic asta. Michael... Eve... Nu pot să risc.

Cât de rău poate să fie?

Claire deschise sertarul şi luă un stilou.